

A close-up, profile view of a young man with dark, spiky hair, looking slightly to the right. He is wearing a dark blue t-shirt. The background is black.

ROBIN VAN

Andy Lloyd-Williams

PERSIE

BIOGRAFIE **RAP**

Andy Lloyd-Williams

Robin van Persie

De biografie

Vertaald door Wim Sanders

Thomas Rap

Amsterdam 2012

Jarenlang was Robin van Persie de gevreesde centrumspits en de aanvoerder van Arsenal. In zijn laatste jaar bij de club van Arsène Wenger werd hij zelfs uitverkozen tot beste speler van het jaar in de Engelse Premier League. Wenger haalde Van Persie in 2004 naar Arsenal, waar de voetballer in de voetsporen trad van Dennis Bergkamp. Van Persie groeide op in Rotterdam. Zijn ouders vonden kunst belangrijker dan sport, maar Robin speelde vooral graag buiten: voetballen op de pleintjes van Kralingen. Op vierjarige leeftijd ging Robin spelen bij Excelsior, op zijn zestiende vertrok hij naar Feyenoord. Van Persie maakte zijn debuut in de Eredivisie in 2002. Hij werd uitgeroepen tot talent van het jaar en won met Feyenoord de finale van de UEFA Cup. Hij speelde al meer dan vijftig interlands voor het Nederlands elftal. Onlangs begon hij op spectaculaire wijze bij zijn nieuwe werkgever, Manchester United.

Copyright © 2011 Andy Lloyd-Williams

All rights reserved

Copyright Nederlandse vertaling © 2012 Wim Sanders

Oorspronkelijke titel *Robin van Persie. The Biography*

Oorspronkelijke uitgever John Blake Publishing, Londen

Omslagontwerp Jan van Zomeren

Omslagillustratie © Joe Toth/BPI/Corbis

Verzorging e-book Ferdinand Rusch - Formaat

ISBN 978 94 004 0355 0

NUR 491

www.thomasrap.nl

Deze digitale editie is gemaakt naar de eerste druk, 2012.

Andy Lloyd-Williams bezocht als kind samen met zijn vader alle thuiswedstrijden van AFC Bournemouth. Zijn eerste voetbalverslag publiceerde hij op zestienjarige leeftijd. Hij studeerde Communicatie aan Swansea University. Nu werkt hij als journalist voor Hayters Sports Agency in Londen.

Voorwoord

Je kunt gerust stellen dat ieder keerpunt in het leven van Robin van Persie tumultueus is geweest. Vanaf het moment dat hij in Rotterdam op straat leerde voetballen, tot de jaren dat hij op een mals grasveld in Engeland zijn kunsten vertoonde, heeft Van Persie binnen en buiten het veld voor- en tegenspoed gekend. Van ruzies met trainers en auto-ongelukken tot spectaculaire doelpunten en het stichten van een gezin; de eerste 29 jaren van Van Persie's aardse bestaan verliepen vaak nogal stormachtig.

Arsenals clubtrainer Arsène Wenger verwelkomde hem als een 'bijzonder talent' en de toenmalige middenvelder Giovanni van Bronckhorst vond hem de beste aanvaller van de club. Van Persie vertelde journalisten dat hij altijd het uiterste, het maximale uit de wedstrijd wilde halen. Om topspeler te zijn, zei hij tegen Footy-boots.com, moest je verliefd op de bal zijn. Het moest je beste vriend zijn. Het werd meteen al duidelijk dat Van Persie een uitzonderlijk talent had, maar dat dat talent gepaard ging met overmoed, een scherpe tong en een licht ontvlambare persoonlijkheid, waardoor zijn gedrag op het veld nogal onberekenbaar was.

Nadat hij een aantal seizoenen nodig had gehad om zich goed aan het team aan te passen, scandeerden de supporters ten slotte Robin van Persie's naam in het Emirates Stadium, terwijl daarbuiten in de kraampjes op luide toon goede zaken werden gedaan met T-shirts met zijn afbeelding. Je mag zeker stellen dat de fans van de Gunners hun nummer 10 in hun hart hadden gesloten en dat de liefde wederzijds was: hij liet in die tijd weten dat hij zich absoluut niet kon voorstellen ooit de kleuren van een andere Premier League-club te zullen dragen. Hij kent het geheim van de perfecte pass, kan links en rechts even goed uit de voeten en heeft een groot aantal spectaculaire doelpunten voor Arsenal gemaakt.

De spits verhuisde in mei 2004 van Feyenoord – waar hij problemen had – voor een bescheiden 2,75 miljoen pond naar Arsenal. Het kostte Van Persie enige moeite om zich er thuis te voelen, maar toch hield hij aan het einde van zijn eerste seizoen bij de club de FA Cup omhoog. Het was niet meer dan terecht dat hij het shirt met het heilige nummer 10 erfde, dat was gedragen door iemand met wie hij regelmatig wordt vergeleken: Dennis Bergkamp.

Alle superhelden ondervinden tegenslagen en hebben hun zwakheden – de wijze waarop ze die overwinnen is een van de redenen waarom ze zo super zijn – en Van Persie vormt daar geen uitzondering op. Superman heeft geen oplossing voor kryptoniet en Spiderman is te verlegen. Van Persie laat zich weleens door zijn temperament meeslepen, kan eigenwijs zijn en heeft na een aanklacht wegens verkrachting twee weken in voorarrest gezeten; een verdenking waar hij later van is vrijgesproken.

De meeste moderne voetballers hebben een donker kantje: met de miljoenen die de voetballers van de 21ste eeuw als betaling kunnen eisen, hebben ze de vrijheid om vrijwel alles te doen wat in hun hoofd opkomt. Er zijn een paar grenzen die ze met het geld dat ze

verdiene niet zouden mogen overschrijden, maar sommigen van hen voelen toch de behoefte die op te zoeken, met als gevolg aanvaringen met justitie en gebroken harten.

Of het nu om de aanvoerder van Chelsea en het Engelse elftal John Terry gaat, die zijn vrouw met de vriendin van zijn ex-elftalgenoot Wayne Bridge bedroog, of om de verkeersovertredingen waarvoor Tottenham-aanvaller Jermain Defoe diverse keren voor de rechter kwam, er zijn steeds weer spelers met grote namen die om de verkeerde redenen de koppen van de kranten halen.

Van Persie werd vrijgesproken van de beschuldiging van verkrachting, maar gaf toe dat hij samen met Sandra Krijgsman in een hotelkamer was geweest – waarmee hij zijn huwelijk ernstig in gevaar bracht. Het moest op z'n minst ontmoedigend zijn om de 'Robin van Persie!'-spreekkoren van de Arsenal-supporters door de Tottenham-aanhangers te horen beantwoorden met 'Robin the Rapist!', Robin de verkrachter.

Zijn vrouw Bouchra bleef in haar man geloven en dat behoedde hem waarschijnlijk voor een negatieve spiraal. Het lijkt nu lichtjaren geleden dat hij in 2005 in die Rotterdamse gevangenis zat, en tegenwoordig is hij een rustige huisvader. Aan de *Irish Examiner* vertelde hij: 'Mijn gezinsleven is fantastisch. Het belangrijkste in mijn leven zijn mijn kinderen en mijn vrouw en dat geeft stabiliteit. Dat geeft je een basis om te presteren, want het is niet goed om altijd maar te gaan stappen.'

Hij herstelde zich lovenswaardig van de verschrikking van de verkrachtingszaak en speelde veelbelovend samen met Thierry Henry, om daarna alleen verder te gaan nadat de Fransman net als Bergkamp de deuren van het Emirates Stadium achter zich dicht had getrokken.

Tussen dit alles bracht Van Persie ook nog drie van zijn zomervakanties met het Nederlands elftal op grote toernooien door, waarbij altijd wel het risico van fricties op de loer lag. Voeg daar het grote aantal blessures aan toe waarmee Van Persie door de jaren heen worstelde, en je hebt een echt verhaal met als ingrediënten lef, doorzettingsvermogen en een enorme wil om te slagen.

I

Jeugd

Robin van Persie werd op 6 augustus 1983 in de Rotterdamse wijk Kralingen geboren. Zijn vader Bob voedde hem en zijn zussen Lilly en Kiki als alleenstaande vader op. Bob en Robins moeder José Ras waren allebei beeldend kunstenaar, een duidelijke link met zijn creativiteit op het voetbalveld. Overenthousiaste ouders hebben de slechte naam de voetbalwedstrijden van hun kinderen te ruïneren, en misschien kon Robin doordat hij uit een niet zo door voetbal bezeten nest kwam zich op zijn voetbaltalenten richten zonder de buitengewone druk die sommige voetbalgekke ouders hun kroost opleggen. Aan Arsenal tv vertelde hij dat het er bij hem thuis nogal anders aan toeging dan bij zijn vriendjes, omdat hij meer vrijheid dan een doorsnee kind kreeg. Logeerpartijtjes voor zijn vriendjes organiseren was voor Robin veel makkelijker te regelen omdat zijn ouders hem zo ongedwongen opvoedden: ‘We waren vrij! Dit weekeinde is voor jezelf. Veel plezier!’

Zijn ouders hebben zeker geprobeerd om hem in hun voetsporen te laten treden, maar voetbal had meteen al een veel grotere aantrekkingskracht dan schilderen of beeldhouwen. Bob was in de Nederlandse culturele scene een bekende kunstenaar, maar ondanks wat vroege uitstapjes in de wereld van de kunst bleek de verleiding van het voetbal voor Robin te groot om er weerstand aan te kunnen bieden. Na de scheiding van zijn ouders woonde Van Persie in een artistiek huishouden en werd hij voortdurend aangemoedigd iets creatiefs te doen. Aan *The Independent* vertelde hij: ‘In mijn jeugd hebben mijn ouders me altijd gestimuleerd om creatief te zijn, te tekenen of spelletjes te doen om mijn geest te verruimen. Ze wilden dat ik mijn persoonlijkheid ontwikkelde. Maar het bleek dat ik twee linkerhanden heb.’

Eigenlijk was het Van Persie’s grootvader – die zelf profvoetballer was geweest – die in die jaren zijn voetballiefde stimuleerde. De twee speelden uren met de bal op een grasveldje achter het huis van zijn grootouders.

Algauw trok de jonge Van Persie de stad in waar hij soms acht uur per dag met de andere jongens op straat speelde. Een groot deel van zijn opvoeding kreeg hij op straat, waar hij leerde hoe de echte wereld in elkaar zat: iets waarmee hij later wellicht zijn voordeel kon doen. In zijn eerste tienerjaren had de jonge Van Persie niet veel geld, maar zolang iemand een bal meebracht gaf dat niets, want voetballen was gratis.

Hij zou later met een Nederlands-Marokkaans meisje trouwen, en door deze tijd op straat raakte Van Persie ingevoerd in de Marokkaanse en Surinaamse gemeenschap. Omdat hij zo te midden van verschillende bevolkingsgroepen opgroeide, werd hij een evenwichtige en wereldwijze volwassene.

Misschien werd hij niet de kunstenaar die zijn ouders graag in hem zagen, maar op het veld heeft Van Persie een zeer eigen stijl, treedt duidelijk buiten de gebaande paden en was

in ieder geval in zijn eerste jaren nogal opvliegend van aard.

Bij Van Persie's eerste club, svb Excelsior, zagen ze veel in hem en de vereniging speelde een grote rol in zijn ontwikkeling als voetballer. Het Rotterdamse Excelsior fungeerde als satellietclub van Feyenoord: ze stoomden de latere sterren van hun grote broer klaar. De club heeft een rol gespeeld bij de ontwikkeling van meerdere toekomstige Premier League-sterren, onder wie Winston Bogarde, George Boateng en Salomon Kalou.

Grofweg vertaald uit het Latijn betekent Excelsior 'voorwaarts en opwaarts', en dat ging zeker op voor Van Persie nadat hij daar de kneepjes van het vak had geleerd. Er kunnen slechts 3531 mensen in het Excelsior-stadion Woudestein en de club staat bekend om zijn ontspannen ambiance waarbinnen de spelers op een goede manier hun talenten kunnen aanscherpen. Van Persie kwam er op zijn vierde en speelde er tot zijn zestiende.

Het is waar, hij was Excelsior waarschijnlijk ontgroeid en het werd toch al tijd dat hij ergens anders ging spelen, maar de reden waarom hij wegging was onenigheid met de trainersstaf.

Door zijn opvliegende karakter kwam hij op school regelmatig in de problemen; als beginnende tiener raakte hij vrijwel iedere dag in moeilijkheden. Het was zo gewoon dat hij uit de klas werd gestuurd, dat hij vriendschap sloot met de conciërge van de school, die net als Van Persie's latere vrouw Bouchra Nederlands-Marokkaans was. Op Van Persie's veertiende werd Sietje Moush een waardevolle vriend die hem van goede raad voorzag.

Van Persie vertelde aan *The Independent*: 'Als je vijftien, zestien, zeventien bent, is dat een moeilijke leeftijd. Je wilt uitgaan, naar clubs of wat dan ook, maar mijn vriend zorgde ervoor dat ik dat niet ging doen. Hij zei dan: "Dat soort gelegenheden, dat is allemaal flauwekul", en ik geloofde hem. Als ik de klas werd uitgestuurd, was dat nooit omdat ik naar een leraar schreeuwde of hem uitschold. Ik was meer de betweter, hield hem voor de gek. Ik moest bij leraren altijd het laatste woord hebben, wat behoorlijk frustrerend voor hen moet zijn geweest, maar ik had altijd achting voor ze.'

De twee vrienden hadden zo veel ontzag voor elkaar dat Moush later als Van Persie's officieuze zaakwaarnemer zou gaan optreden. De problemen als betweter breidden zich uit naar het voetbalveld en leidden tot zijn vertrek bij Excelsior. De coaches waren niet bereid zijn soms nukkige gedrag te tolereren en Van Persie kon algauw zijn spullen pakken. Hij ging naar buurman Feyenoord, waar hij op zijn zeventiende zijn debuut in het eerste maakte.

De oude wonden zijn inmiddels allang geheeld; jonge mensen zeggen vaak dingen die ze niet menen. De club wilde in de latere jaren graag contact met Van Persie houden en in oktober 2010 werd hij officieel tot clubambassadeur benoemd en kreeg een van de tribunes van stadion Woudestein zijn naam. En dat terwijl hij geen enkele wedstrijd in het eerste elftal van de club had gespeeld!

Van Persie mocht dan op dat ogenblik pas zevenentwintig jaar zijn, maar hij vertelde

de Nederlandse journalisten al dat hij van plan was om aan het einde van zijn carrière bij de club terug te keren. Het leek erop dat Van Persie meende wat hij op die feestavond op Woudestein had gezegd. De meeste voetballers laten bij zulke gebeurtenissen even 'hun neus zien', lijken zich niet erg op hun gemak te voelen, glimlachen, schudden wat handjes en maken zich snel uit de voeten. Robin van Persie is niet als de meeste voetballers. Hij maakte zich niet snel uit de voeten, integendeel, hij liep voorop bij de polonaise in het supportershome en brulde vrolijk vals een uitvoering van 'You'll never walk alone' tijdens een karaoke-sessie. Er zijn niet veel beroemde voetballers die zo op gelijke voet met hun supporters omgaan, maar Van Persie had er op het oog geen enkele moeite mee. Sterker nog, hij leek het uitstekend naar zijn zin te hebben.

Nederlandse radioverslaggevers slaagden erin om Van Persie op een rustig moment te pakken te krijgen. Van Persie: 'Het mag dan een kleine club zijn, en ik weet niet wanneer, of ik dan drieëndertig ben of achtendertig weet ik niet, maar ik zou graag willen terugkeren als speler bij Excelsior. Dan is voor mij de cirkel rond. Ik ben hier begonnen, zo voel ik dat. Veel mensen vergeten dat het voor mij allemaal bij Excelsior begon. Toen ik met Feyenoord op tv kwam was ik zelf al lang met voetballen bezig. Vanaf mijn vijfde was ik al bijna dagelijks bij Excelsior te vinden. Die tijd was puur genieten.'

Zoals zo vaak in Van Persie's carrière, lag een ongelukje vlak om de hoek. Maar wat kon er misgaan bij de onthulling van een tribune? De pechduivel die hem op verschillende momenten in zijn carrière zo plaagde, sloeg nu weer toe, maar deze keer was een jongetje het ongelukkige slachtoffer. Terwijl Van Persie een rij kinderen langs het veld leidde, zat een cameraploeg hen op de hielen.

Bij een van de jochies kreeg nieuwsgierigheid de overhand en hij keek achter zich naar de camera in plaats van in de richting waarin hij liep. Hij draaide zich weer om, liep pardoes tegen een paal aan en viel huilend op de grond. Van Persie leek bezorgd en deed zijn best om het brullende jongetje te troosten nadat hij hem overeind had geholpen. Au!

Na zijn ruzie met de trainers van Excelsior maakte Van Persie een nieuwe start bij Feyenoord, in die tijd samen met PSV en Ajax een van de Grote Drie van het Nederlandse voetbal. Door een blessuregolf in het eerste elftal kreeg hij eerder dan hij had durven dromen de kans en debuteerde in het seizoen 2001/2002. Hij was pas zeventien. In het diepe gegooid was het voor hem 'zwemmen of verzuipen', maar sommige spelers kunnen dat en spelen meteen zonder angst op het hoogste niveau, waarmee ze voor een frisse wind in het team zorgen. Dit was het geval bij Van Persie, die al snel een bekende speler werd in een jaar dat voor hem een hoogtepunt bereikte nadat hij door de KNVB werd verkozen tot talent van het seizoen.

Die snelle bekendheid kan via een omweg in zijn nadeel hebben gewerkt. Trainer Bert van Marwijk vond dat hij weer met beide benen op de grond moest worden gezet, en net als bij Excelsior kreeg Van Persie ruzie met zijn coach. Feyenoord was niet de juiste club om voor te spelen als je nogal eigenwijs bent – wat hij waarschijnlijk wel was. Bij 'De Slapende Reus' vinden ze arrogantie een eigenschap van aartsrivaal Ajax en doen de

trainers hun best zulk gedrag bij hun spelers eruit te stampen.

In de jeugd speelde hij samen met Civard Sprockel, die naar Vitesse ging, en met Said Boutahar, die voor een hele reeks eredivisieclubs heeft gespeeld.

Het was al snel duidelijk dat Van Persie een behoorlijk voorstel zou worden gedaan en op zijn achttiende beloofde de club hem met een contract voor drieënhalf jaar. Het langetermijncontract maakte deel uit van Feyenoords politiek om plaatselijk talent te koesteren en betekende ook dat de club in een sterke onderhandelingspositie zou verkeren als hij in de belangstelling van een club met veel geld zou komen te staan.

Uiteindelijk kwam Arsenal langs, maar Van Persie was nog enkele jaren van zijn droomtransfer naar Noord-Londen verwijderd. De eigenzinnige Van Persie wist niet wat hij aan moest met de meedogenloze stroom kritiek die hij van zijn trainers kreeg. Het irriteerde hem en al gauw stelde de jeugdige belofte niet alleen Van Marwijk op de proef, maar was hij ook brutaal tegen de trainer van het Nederlands elftal onder de 21, Foppe de Haan, en tegen het Nederlandse voetbalicoon Pierre van Hooijdonk, de grote vedette van het team van Feyenoord dat in 2002 de UEFA-beker won.

Op dat moment zag hij het niet zo, maar een paar jaar later gaf Van Persie toe dat hij begreep waarom sommige mensen hem een overmoedige, zelfingenomen speler vonden. Aan *The Daily Express* vertelde hij: 'Ik kan het begrijpen als mensen zeggen dat ik arrogant ben. Onlangs zag ik mezelf op tv en dacht: nou, nou, Robin, je komt wel erg hautain over. Wat minder zou beter zijn. Maar die houding zegt niets over mijn persoonlijkheid, maar meer over mijn imago. Ik neem het iemand niet kwalijk als hij me arrogant vindt, want dat vind ik zelf ook.'

Dat imago 'hoort erbij' als je bij de sterren van Arsenal speelt, maar in de tijd van Feyenoord lag dat anders. Van Marwijk was een strenge trainer die zijn spelers het liefst zag als bescheiden en stille werkmachines die hij makkelijk onder controle kon houden, en niet als de veelpratende vrijdenkers die altijd maar hun eigen gang gingen.

Pierre van Hooijdonk was de vedette van het gezelschap, maar de jonge nieuwkomer was buitengewoon overtuigd van zijn eigen talenten en sloeg de ster weleens over. In een wedstrijd tegen RKC stond Van Hooijdonk klaar om een vrije trap te nemen, maar Van Persie was hem voor, waarna hij de bal over de lat schoot.

Van Persie vertelde aan *The Independent*: 'Het schot ging er niet in, maar ik voelde me goed op dat moment. Ik vind nog steeds dat hij wat eleganter had kunnen zijn, hij had kunnen zeggen: "Goed, neem jij hem maar." Tegenwoordig ben ik zover dat ik kan zeggen: "Robin, je had die vrije trap moeten laten gaan." De bal lag voor mij op een fantastische plek. Een positie voor een linksbenige voetballer, maar hij nam als specialist alle vrije trappen en maakte er een groot probleem van. Dat is oké... Ik geloof dat het slimmer was geweest om hem de vrije trap te laten nemen. Voor mij was het niet zo belangrijk, die dingen gebeuren. Ik heb ervan geleerd.'

Vanwege acties als deze zette Van Marwijk hem, nadat hij eerst indruk had gemaakt,

terug op de bank of verwees hem naar de reserves. Hier moet bij worden gezegd dat Van Marwijk hem niet helemaal begreep of het niet eens was met de manier waarop Van Persie zich als professional gedroeg. Nadat hij bij Arsenal was gaan spelen en door Arsène Wenger beter werd aanvoeld, klaagde Van Persie erover dat zijn verhouding met Van Marwijk nooit helemaal goed was geweest en dat hij verkeerd was begrepen.

Zijn jeugdige drang kon inderdaad ten onrechte voor hautain worden gehouden, terwijl hij feitelijk zo was geworden in zijn jaren als straatvoetballer. Wanneer de jongens van Kralingen hun intensieve 'alleen de winnaar gaat door'-wedstrijdjes speelden, moesten ze al snel langs de kant toekijken als ze niet al hun talenten etaleerden.

Van Persie brak bij Feyenoord door als een onervaren, maar opwindende spits, met een neus voor mooie acties, die in zijn eerste seizoen het net acht keer deed trillen. Zijn problemen met de discipline vroeg in zijn carrière manifesteerden zich op het moment dat hij in zijn debuutseizoen uit het veld werd gestuurd. Hij scoorde voor het eerst nadat hij in de met 4-2 gewonnen wedstrijd tegen FC Twente was ingevallen, en dankzij de enorme blessuregolf bij de club mocht hij vanaf het beginsignaal tegen aartsrivaal Ajax spelen. Van Persie verbaasde de toeschouwers met een doelpunt waarmee de wedstrijd in een 1-1 gelijkspel eindigde. Deze formidabele start van zijn carrière bij Feyenoord vervolgde hij met een treffer in de wedstrijd tegen AZ, die met 4-1 werd gewonnen.

Van Persie maakte voordat zijn team Nederlands kampioen werd tegen Glasgow Rangers zijn Europese debuut. In de terugwedstrijd in Rotterdam sneed Van Persie vanaf de vleugel naar binnen en knalde de bal tegen de paal. Voor een nieuweling speelde hij een grote rol bij het behalen van de finale van de UEFA-beker door in de tweede wedstrijd van de halve finale Pierre van Hooijdonk de gelegenheid te geven te scoren.

Van Persie stond in die finale in de basis en toonde bij vlagen zijn virtuositeit in een wedstrijd waarin zijn team Borussia Dortmund met 3-2 versloeg en in eigen stadion de beker won. Het was een fantastisch begin van zijn carrière om voor de eigen supporters de UEFA Cup in de lucht te mogen houden, en het jonge talent was uiteraard in de zevende hemel.

Het zou een enorm understatement zijn om te zeggen dat Van Persie en Van Marwijk het niet altijd met elkaar eens waren. De trainer stuurde hem voor de wedstrijd om de UEFA Super Cup tegen Real Madrid naar huis, gaf aan dat hij niet gediend was van Van Persie's houding in de aanloop naar een kwalificatiewedstrijd voor de Champions League. Van Persie had kennelijk zijn walging over het besluit in boze lichaamstaal geuit en Van Marwijk vond het beter om hem van hun trainingskamp in Turkije naar huis te sturen.

Nadat hij bij Arsenal was gekomen, keek Van Persie met enige wrok op dit voorval terug. Hij vertelde *The Independent*: 'Feyenoord hield me op een grove, heel grove manier weg van Real Madrid. Stel je voor, je bent negentien, je bent pas een paar maanden profvoetballer en dan doen ze je dat aan. Real had op dat moment het beste elftal ter wereld, de grootste uitdaging voor een voetballer, en ik droomde ervan om tegen Zinedine Zidane te spelen. Dat is zo'n verbazingwekkend goede voetballer, zijn balgevoel, zijn

spelinzicht. Ik heb heel veel respect voor hem, meer dan voor Beckham.'

Van Marwijk had een hekel aan de jonge ster gekregen en sloeg zijn droom aan diggelen om tegen Zidane te spelen. Terugblikkend op deze frustrerende periode bij Feyenoord vertelde Van Persie: 'Dat is niet de manier. Mensen kleineren is gewoon niet prettig. Dat is niet de manier om een talentvolle jongere verder te helpen.'

Een meer volwassen Van Persie kan op zijn Feyenoord-jaren terugkijken en ervan leren, in plaats van alleen zijn frustraties af te reageren. Naar zijn mening gaven de trainers van de club niet het goede voorbeeld aan hun veelbelovende jonge spelers. Hij was niet de enige op wie de trainers voortdurend zaten te vitten, maar terwijl spelers die in een normaal voetbalmilieu waren opgegroeid het gewend waren op die wijze te worden behandeld, kon Van Persie het eenvoudigweg niet accepteren om zo toegesproken te worden. In plaats van het te slikken en zijn mond te houden, zoals wellicht verstandiger was geweest, reageerde Van Persie op Van Marwijk zoals hij vroeger zijn leraren tegensprak.

Eenmaal bij Arsenal kon Van Persie toegeven dat hij bij Feyenoord zelf zijn problemen had gecreëerd. 'Ik wil mezelf niet vrijpleiten, want ik heb in die tijd grote fouten gemaakt. Maar dat kwam voornamelijk door de emoties, omdat ik te weinig zelfbeheersing had en de situatie niet in de hand had.'

Na verloop van tijd kreeg hij die zelfbeheersing wel en uiteindelijk trok Van Persie niet meer zo erg van leer in situaties waarin hij onder druk stond.

Volgens Van Persie had hij door hun slechte communicatie ruzie met Van Marwijk gekregen. Wellicht was hij zo naïef om te denken dat hij de trainer kon vertellen hoe hij de training moest leiden. 'Er waren wat misverstanden met de trainer, wat miscommunicatie. Soms ging ik naar hem toe om een praatje te maken, maar ik denk dat hij dacht dat ik hem probeerde te vertellen wat hij moest doen. Ik ging met de beste bedoelingen naar hem toe; om hem te vertellen wat ik van het team vond en van de positie die ik daarin had.'

Arsène Wenger zou hem in plaats van op de vleugel in de spits zetten, maar Van Marwijk was er niet zo happig op om een opstelling door elkaar te gooien. Nadat Van Persie had geopperd dat hij in een centrale rol beter uit de voeten kon, vertelde Van Marwijk aan journalisten dat hij een plaats in het elftal had opgeëist. Van Persie: 'Hij zei naderhand in de kranten dat ik had geëist dat ik als schaduwspits in het team moest komen. Zo was het helemaal niet. Ik stelde alleen voor dat hij me een keer in een andere positie zou uitproberen om te zien hoe dat zou uitvallen. Ik was niet gelukkig op de linkervleugel, dus waarom zou ik dan mijn mond houden?'

Tegen een speler tekeergaan in de pers helpt niemand. Als Wenger problemen met een speler heeft, spoort hij hem aan door hem even apart te nemen in plaats van hem in het openbaar aan te pakken. Door zich niet bij de pers te beklagen en naar de suggesties van zijn speler te luisteren, deed Wenger later aan Van Marwijk voor hoe je zoiets aanpakt.

Dit harde regime leek te horen bij de manier waarop in Rotterdam de zaken werden afgehandeld. Van Persie vertelde aan *The Independent* dat na de voortdurende kritiek van Van Marwijk de pers een rol had gespeeld in zijn ondergang bij Feyenoord. Zodra zijn trainer zich tegen hem keerde en de jeugdige vedette naar de reserves had verbannen, probeerden de media hem op alle mogelijke manieren zwart te maken, onder andere door in het verleden van zijn vader te wroeten. De wispelturige verslaggevers zouden echter al gauw lyrisch worden over Van Persie, die terugkijkend op deze periode meende dat hij er sterker van was geworden en erdoor leerde zich niets aan te trekken van wat er over hem werd geschreven: 'Ze pakten mijn vader en schilderden hem heel slecht af. Ik was negentien, was net aan het echte leven begonnen en het was moeilijk. Maar een paar maanden later, toen ik weer in een goede periode zat, dacht ik: dezelfde mensen die me volledig hebben afgekraakt schrijven nu weer geweldige dingen over me, en sindsdien maakt het me niet meer uit wat ze over me schrijven.'

Nadat hij als achttienjarige held bij het eerste elftal van Feyenoord was doorgebroken, kwam Van Persie door de ruzies met de trainer al snel in een moeilijke fase terecht en had hij bij nader inzien het geluk dat hij bij Arsenal een nieuwe start kon maken.

Er bestond heel wat vijandschap tussen Feyenoord, Ajax en psv, en op de een of andere manier lukte het Van Persie daar bij betrokken te raken. Normaal gesproken was hij niet het verlegen of bedeesde type, maar toch werd het huwelijk van Robin en Bouchra in april 2004 uit angst voor een verkeerd soort aandacht in het geheim gesloten. Later bleek dat bij de bescheiden plechtigheid alleen Van Persie's ouders en zussen en de familie van Bouchra aanwezig waren geweest. Volgens de *Mail on Sunday* traden ze in het huwelijk omdat Bouchra moslima was en niet met haar partner mocht samenwonen als ze niet getrouwd waren. Robin was geen moslim, maar hield rekening met de tradities en gedragscodes van Bouchra's geloof.

Een droomtransfer

Het klinkt als een klassiek geval van bij elkaar gefantaseerde reclame van een voetbalclub, maar volgens Robin van Persie, die als jochie in een Rotterdamse arbeiderswijk was opgegroeid, was hij altijd al een fan van Arsenal geweest. Hij bewonderde Robert Pirès, Thierry Henry en (maar dat ligt voor de hand) een zekere nummer 10, ene Dennis Bergkamp.

Van Persie werd aan de Engelse supporters nogal clichématig voorgesteld als ‘de nieuwe Dennis Bergkamp’. De overeenkomsten waren duidelijk – het waren allebei aanvallende en tengere voetballers uit Nederland, die er ook nog eens goed uitzagen.

In zijn jeugd kon Van Persie onmogelijk om Bergkamp heen, omdat hij zo’n succesvolle, populaire speler was – de bezielende kracht achter veel overwinningen van zijn club en van het Nederlands elftal. Bergkamp zou later door de supporters tot de op één na beste speler uit de geschiedenis van Arsenal worden gekozen, en dat gaf Van Persie iets om naar te streven.

Van Persie voelde geen behoefte om de liefde die hij voor zijn landgenoot koesterde te verstoppen en vertelde aan *The Times*: ‘Bergkamp was jarenlang de sterspeler die ik absoluut vereerde, en ik heb al zijn trucjes met de bal bestudeerd.’

Bergkamp was van een andere generatie Nederlandse voetballers dan Van Persie, maar de twee speelden toch nog samen aangezien Bergkamp tot 2006 bij de club bleef – ondanks het feit dat veel supporters ervan uitgingen dat Van Persie als zijn vervanger was ingelijfd.

Op 17 mei 2004 tekende Van Persie tegen een bescheiden transferbedrag van ongeveer 2,75 miljoen pond een contract met Arsenal, waarbij hij een vast weekloon van 25.000 pond zou ontvangen. Op dat moment was er niet veel bekend over de twintigjarige die in die fase alleen voor het Nederlands elftal onder de 21 was uitgekomen. Wel was het duidelijk wat een koopje deze transfer was – diezelfde zomer had Manchester United bijna tien keer zo veel neergeteld om voor 25 miljoen pond Wayne Rooney over te nemen.

Het was voor Van Persie een droomtransfer, maar tegelijkertijd wachtte hem een zware taak. De *Evening Standard* tekende uit zijn mond op: ‘Ik vond het een enorme uitdaging. Naar de maatstaven van Arsenal was ik geen dure aanwinst. Dus ik wist dat ik, als ik een kans kreeg, al duurde die maar twee of drie minuten, ik er het beste van moest maken. Iedere minuut, op alle trainingen, probeerde ik me te verbeteren.’

De club had hem al eerder in het vizier gehad, maar naar verluidt bleef Feyenoord tegen de 5 miljoen pond vragen. Na vijf lange maanden van onderhandelen om deze ‘nieuwe Dennis Bergkamp’ onder contract te krijgen had Arsenal beet.

Arsenals hoofd internationale scouting Steve Rowley was de drijvende kracht achter de overeenkomst, en hij was ook de man die vaak op reis was geweest om zijn ontdekking aan het werk te zien. Nadat Van Persie zo opzienbarend tegen Van Marwijk tekeer was gegaan – bij een ruzie zou hij zelfs zijn voetbalschoenen door de kleedkamer hebben gesmeten –, werd hij in het voorjaar van 2004 naar de reserves verwezen. Dit was een maatregel die het einde van Arsenals belangstelling had kunnen betekenen en eventueel Van Persie's carrière te gronde had kunnen richten.

Gelukkig voor Van Persie ontmoedigde dit Rowley niet en kwam hij naar Nederland om Van Persie's optreden bij jong Feyenoord tegen de eeuwige rivaal Ajax te bekijken.

De gemiddelde wedstrijd tussen reserves gaat met een slakkengangetje en wordt voor anderhalve man en een paardenkop – als het paard tenminste zin heeft om op te komen draven – gespeeld, maar als Feyenoord en Ajax tegen elkaar uitkomen ligt dat heel anders.

Op 15 april 2004 brak tijdens die ontmoeting van hun beloftes ogenschijnlijk de hel los. Vierduizend vijandige Ajax-supporters stonden om het veld, en telkens als Van Persie bij de zijlijn kwam, werd hij met bier besproeid. Rowley moet onder de indruk zijn geraakt, omdat Van Persie met steeds beter spel op deze intimidatie reageerde. Na het laatste fluitsignaal renden enkele hooligans het veld op en vielen Jorge Acuña en Van Persie aan, die oprecht voor zijn leven vreesde.

Aangezien Van Persie serieus gevaar liep, sprintte Ajax-jeugdtrainer Marco van Basten naar het strijdgewoel om het jonge talent te redden. Een geschokte Van Persie kwam ervan af met zware kneuzingen aan zijn nek en rug, en vertelde achteraf tegen de pers dat het niet 'overdreven' was dat hij bang was geweest dat hij de slachting niet zou overleven.

Minder dan twee weken later werd zijn overgang naar Arsenal bevestigd en was hij verlost van deze nachtmerrie – het leek wel alsof alles wat in Rotterdam fout kon gaan inderdaad fout was gegaan, en hij moet zichzelf als een geluksvogel hebben beschouwd dat hij zichzelf tijdig uit het brandende wrak van zijn carrière bij Feyenoord had weten te redden door naar de regerende kampioen van de Engelse Premier League over te stappen.

Van Persie was erop gebrand om het vertrouwen dat Rowley in hem had niet te beschamen. 'Ik weet dat de trainer alle eer krijgt, maar ik geloof dat Steve Rowley voor Arsenal net zo belangrijk is. Alle jonge spelers krijgen eerst met hem te maken. En als je naar de kwaliteit van de jonge spelers kijkt, kun je alleen maar zeggen dat de club ieder jaar uitstekend werk verricht.'

Steve Rowley bleef in de loopbaan van Van Persie bij Arsenal een grote rol spelen. Regelmatig keken ze met z'n tweeën urenlang naar op video gezette wedstrijdacties en analyseerden die eindeloos. De slimme scout was niet bang om de nadruk te leggen op de dingen die Van Persie in de wedstrijd fout had gedaan, want hij wist dat de Nederlander daar wel tegen kon en als speler alleen maar wilde leren en beter worden. Rowley deed Van Persie ook suggesties aan de hand om zijn spel te verbeteren.

Arsène Wenger was zeer in zijn nopjes met zijn nieuwe aankoop en prees zijn talent en

aanpassingsvermogen. Vlak nadat het contract was ondertekend, stond er in een verklaring van de club: ‘Robin is een geweldige jonge speler en een fantastische aanwinst voor de club. Hij heeft een uitmuntend linkerbeen, kan heel goed een man passeren en heeft een subliem spelinzicht. Hij kan als linkervleugelspeler en als spits uit de voeten. Robin heeft bij zijn club en bij het Nederlands elftal onder de 21 zijn grote mogelijkheden laten zien en is een aanzienlijke versterking van onze ploeg.’

Het klikte meteen tussen Wenger en Van Persie. ‘Wenger had tien minuten nodig om mijn vertrouwen te winnen. Wenger vertelde me dat ik een geweldige voetballer was, maar dat ik geduld moest hebben. Hij beloofde me: “Zodra je op de training Campbell of Kolo Touré weet te passeren, sta je in mijn elftal.”

Deze sterke band bleek van groot belang in het ongekend moeilijke jaar dat volgde. Wenger was er voor zijn speler in de tijd dat die hem het hardst nodig had.

Het was een periode dat er wijzigingen zouden komen in de aanvalslinie van Arsenal nu de Franse aanvaller Sylvain Wiltord, die 13 miljoen had gekost, uit de gratie was geraakt en geen nieuw contract aangeboden kreeg, samen met de op leeftijd komende Nwankwo Kanu, die waarschijnlijk veel ouder was dan de achtentwintig jaar die hij beweerde te zijn en die transfervrij naar West Bromwich Albion mocht verhuizen omdat hij last kreeg van de splinters in de reservebank.

Het legendarische Invincibles-team was vlak daarvoor ongeslagen kampioen van de Premier League geworden, maar in de visie van Wenger was er geen plaats voor sentiment en moest oud door nieuw worden vervangen. Dennis Bergkamp was inmiddels rond de vijfendertig en kon ongetwijfeld nog maar enkele seizoenen mee, en dus was Van Persie het verse bloed waar de Gunners zo dringend behoefte aan hadden. Met Bergkamp en Thierry – op dat moment twee van de beste spitsen ter wereld – die allebei op hun toppunt waren, moest Van Persie zijn tijd afwachten om in het elftal te komen en zou de driftkop de kunst van het geduld leren beoefenen, terwijl hij tegelijkertijd tot een complete speler uitgroeide.

Spelen bij Arsenal betekende voor Van Persie dat een droom werkelijkheid werd en het moet voor hem heel opwindend zijn geweest te mogen trainen met bekende mensen als Bergkamp, Henry en Robert Pirès. Tijdens zijn voorstelrondje aan zijn nieuwe ploeggenoten in de kleedkamer droeg hij blauw met witte kleren. Aanvoerder Patrick Vieira zag meteen dat hij in de clubkleuren van aartsrivaal Tottenham Hotspur stond en maakte er een spottende opmerking over. Van Persie had geen enkel benul van de rivaliteit met de Spurs, maar zijn kledingkeuze had het ijs gebroken en de kleedkamergeintjes konden beginnen.

In een interview met de website van Arsenal oordeelde de zoals altijd onderkoelde Bergkamp dat Van Persie ‘best wel een talent was’ en ‘duidelijk wist wat hij deed’. Bergkamp hield er niet van te overdrijven en zag waarschijnlijk liever dat Van Persie net als hij zijn voeten het woord zou laten doen. Uiteindelijk zijn de prestaties op het veld het enige wat voor een voetballer telt en misschien was het voor Van Persie hoog tijd om het

voorbeeld van de oudere speler te volgen.

Die voeten van hem deden nadrukkelijk van zich spreken in een wedstrijd waarin de Gunners buurman Barnet met 10-1 verpletterden. Het was Van Persie's debuut voor Arsenal en hij vond in de dertigste minuut het net tegen de ploeg uit de Conference-competitie. In zijn twee volgende wedstrijden scoorde hij alweer; doelpunten in de met 2-3 gewonnen uitwedstrijd tegen NK Maribor en tijdens de 1-2 overwinning bij Grazer AK. Hij had al snel zijn visitekaartje afgegeven, maar dat nieuwe begin moest nog even op een vervolg wachten, want eerst kreeg hij nog een Nederlandse schop onder zijn kont. De twintigjarige moest terug naar Nederland omdat Arsenal in de aanloop naar de competitie deelnam aan het Amsterdam Tournament. Van Persie begon de eerste wedstrijd op 30 juli in de Amsterdamse ArenA tegen River Plate in de 'Bergkamp-rol' – vlak achter spits Francis Jeffers –, terwijl de ex-Ajacië zelf vanaf de bank toekeek. Een paar slimme combinaties met Jeffers en Jermaine Pennant zagen er veelbelovend uit en Van Persie kon redelijk tevreden zijn over zijn spel. De Amsterdamse toeschouwers bleken absoluut niet onder de indruk te zijn van de man die eerder had uitgeblonken bij hun eeuwige concurrent en bij ieder balcontact werd hij weggejoeld en uitgefloten. Het was nog niet zo absurd als de mishandeling door Ajax-fans na die wedstrijd met de reserves, maar het was toch opmerkelijk om het publiek zich zo te zien gedragen tijdens een vriendschappelijke wedstrijd aan het begin van het seizoen. In het Engelse voetbal zou zo iets nooit gebeuren.

Maar het kon nog erger. Op de terugweg naar het Hiltonhotel – waar het team van Arsenal logeerde – werden Van Persie en zijn vrouw Bouchra door twee mannen op een fiets geschoffeerd en bespuugd. Van Persie tegen de *Evening Standard*: 'Twee kerels op de fiets begonnen tegen me te schreeuwen en spuugden door het open raampje naar me. Ze traptten drie of vier keer tegen de auto en spuugden weer. Ze reden achter ons aan maar konden ons niet bijhouden. Ongelofelijk.'

Het paar was geschokt door dit voorval en Van Persie zou nu nog meer zijn best doen om bij Arsenal te slagen, nu hij in Nederland kennelijk niets meer te zoeken had.

Het uitdagende dat hoofdsout Steve Rowley in zijn karakter had herkend, werd nu ook voor Van Persie's teamgenoten zichtbaar nadat hij de volgende dag tegen Ajax van de bank was gekomen. Ondanks het helse fluitconcert waarop hij werd getraakteerd zat Van Persie goed in de wedstrijd – hij nam de vrije trappen en huppelde langs zijn tegenstanders alsof hij oordopjes in had en totaal niet begreep wat er om hem heen gebeurde. Het feit dat hij op zijn twintigste zo'n sfeer aankon zal indruk op Wenger hebben gemaakt en was een goed voorteken voor de botsingen met stadgenoot de Spurs.

Ajax-trainer Ronald Koeman sprak schande van het fluitconcert dat Van Persie in de tweede wedstrijd ten deel viel. De wedstrijd vond pas enkele maanden na het voorval met het reserveteam plaats en Koeman liet de *Evening Standard* weten: 'Van Persie is een groot talent. Na wat hier een paar maanden geleden is gebeurd, had hij een ander onthaal verdiend. Dit was schandalig.'

Van Persie toonde de Ajax-fans dat hij zich niet door hun laaghartige gedrag liet

beïnvloeden en vertelde na de wedstrijd dat hij de twee incidenten het liefst achter zich liet. Hij deed zijn best niet alle Ajax-supporters over één kam te scheren, een verstandige zet, aangezien het Nederlands elftal enkele van zijn thuiswedstrijden in de ArenA af moest werken en hij dus op een bepaald ogenblik weer in het Amsterdamse stadion terug zou zijn: 'Wat er in april is gebeurd, is wat mij betreft verleden tijd. Dat was het werk van een paar kerels die je geen echte supporters kunt noemen. Ik wil dat vergeten en hoop dat dat soort dingen nooit meer zullen gebeuren.'

Zijn carrière bij Arsenal had een opwindend begin toen Van Persie in het Millennium Stadium in Cardiff tegen Manchester United debuteerde in een met 3-1 gewonnen wedstrijd om de Charity Shield. Zolang het Wembley-stadion gerenoveerd werd, werden de Engelse finales in de hoofdstad van Wales gespeeld. José Antonio Reyes speelde de sterren van de hemel en Arsenal maakte drie doelpunten in de tweede helft. Van Persie was duidelijk de nieuweling in het gezelschap. Reyes was achter de verdediging van Manchester United gekropen en stormde op het doel van Tim Howard af terwijl Van Persie opzij van hem klaarstond om de aanval af te ronden. In plaats daarvan snelde Gilberto voor de nieuwe man en knalde de bal vrolijk in het doel, waarna Van Persie niet helemaal van ganser harte meejuichte om wat zijn eerste competitiegoal in de kleuren van Arsenal had kunnen zijn als zijn teamgenoten hem die gegund hadden.

Terwijl Arsenal heer en meester over United was, verprutste Van Persie de mogelijkheid op een perfecte openingsgoal nadat zijn aanstaande mentor Dennis Bergkamp van rechts voorzette. Van Persie kwam goed voor zijn man, maar zijn kopbal vloog vlak naast de paal in het zijnet. Thierry Henry en Reyes waren die dag veel scherper dan Van Persie en dat bleef zo in de openingsmaanden van het seizoen.

Zoals kon worden verwacht werd het een moeilijke overgang van het meer berekenende spel in de Eredivisie naar het razendsnelle, fysieke voetbal van de Premier League. Volgens zijn nieuwe trainer was het alleen maar logisch dat Van Persie een paar maanden nodig had om aan het leven in Engeland te wennen. De Nederlander was nogal tenger en zou ter verwelkoming in zijn nieuwe land ongetwijfeld heel wat te verduren krijgen. Wenger: 'Voor mijn gevoel heeft een jonge speler die in het Engelse voetbal komt spelen zes tot acht maanden nodig om te wennen aan de snelheid en het harde spel. Ik was tevreden over de manier waarop hij tegen Sunderland zijn lichaam gebruikte, dat was aanvankelijk een probleem voor hem, want het voetbal is hier fysieker dan in Nederland.'

Deze overgangperiode duurde wellicht langer dan nodig was, omdat Wenger besloot dat Van Persie van de vleugel weg moest om als diepe spits te leren spelen. Thierry Henry veranderde op eenzelfde manier van positie nadat hij als vleugelspeler van de Italiaanse reus Juventus was overgenomen en hij groeide uit tot een van de beste spitsen ter wereld. Wenger was ervan overtuigd dat hij dit succes met Van Persie kon herhalen. Halverwege Van Persie's tweede seizoen bij de club, nadat hij in een vriendschappelijke wedstrijd als centrumspits had gescoord, meende Wenger: 'Het is nogal vreemd dat Van Persie als buitenspeler is opgeleid en bij Feyenoord alleen op de vleugel heeft gespeeld. Ik heb het in het begin met hem als buitenspeler geprobeerd, maar voelde dat hij dat spel niet beheerste,

dat hij niet door middel van acties de achterlijn wist te halen. Daarom heb ik hem meer centraal gezet.'

Van Persie beleefde buiten het veld weer een staaltje dramatiek omdat hij nogmaals bij een voorval met zijn auto betrokken raakte. In Amsterdam bespuugd en uitgescholden worden bleek nog niet genoeg, deze keer knalde hij met het arme voertuig tegen de vangrail in het midden van de M25, waarna hij over de kop sloeg en in de berm naast de snelweg belandde. Van Persie was zo stom vervolgens een vriend te bellen om hem op te halen en het wrak van zijn BMW ter waarde van 65.000 pond achter te laten – de politie spoorde hem later op in Colney, op het trainingscomplex van Arsenal, en ondervroeg hem daar.

Dennis Bergkamp speelde de rol van tolk en vertelde de politie dat Van Persie in paniek was geraakt en niet wist dat het een misdrijf was om de plaats van een ongeluk te verlaten. Een woordvoerder van Arsenal vertelde de *Evening Standard*: 'Robin had geen idee dat hij iets fout deed door de plaats van het ongeluk te verlaten. Hij liep naar de telefooncel om een vriend te bellen. Hij was erg aangedaan.' Uiteindelijk ontliet hij zijn straf door te beweren dat hij de verkeersregels niet helemaal had begrepen en door te zeggen dat hij zijn ploeggenoot had gebeld om hem uit de stressvolle situatie te redden en er zeker van te zijn dat hij de training niet zou missen.

Hij had dan wel zijn straf ontlopen, maar het was nog steeds een onbezonnen daad om de plaats van een ongeluk te verlaten en Van Persie had net zo goed zwaar bestraft kunnen worden – zeker als de wetshandhavers met een zich misdragende voetballer een voorbeeld hadden willen stellen. Het is niet verstandig om op deze manier naam te maken, aangezien zo'n 'kanttekening' in de toekomst ongetwijfeld tegen iemand kan worden gebruikt.

Arsenal had zijn ongeslagen status in de competitie van het jaar daarvoor al bijna tot het einde van die maand weten vast te houden, maar terwijl ze voor de vijftigste keer zonder verlies leken te blijven, ondergingen ze op de snelweg van de Premier League hun eigen ongeluk bij het oversteken van het kruispunt Manchester United. Van Persie was wisselspeler en zag vanaf de bank hoe op Old Trafford de thuisploeg de wedstrijd met 2-0 won na een fel betwiste strafs chop van Ruud van Nistelrooy en een doelpunt van Wayne Rooney in de negentigste minuut. Maar het treffen begon pas echt na het laatste fluitsignaal, waarop de twee groepen spelers in de tunnel met elkaar in botsing kwamen. Terwijl ze elkaar uitscholden, werd er een punt pizza op United-trainer sir Alex Ferguson afgevuurd. Ashley Cole beschreef het tafereel in zijn biografie: 'Dit stuk pizza vloog over mijn hoofd en raakte Fergie recht in zijn smoel... we gaapten hem allemaal aan toen we zagen hoe de pizza van zijn beroemde, paarsbruine gezicht afgleed en over zijn mooie zwarte pak naar beneden rolde.'

Er werd in het boek niet onthuld wie de dader was, maar het kon heel goed Van Persie zijn geweest, want Cole schreef dat degene die de pizza naar Ferguson smeed niet uit Engeland of Frankrijk kwam. En eerlijk gezegd zou het geen verbazing wekken als

driftpop Van Persie voor ‘pizzakoerier’ had gespeeld.

De volgende keer dat hij in de basisopstelling stond was een paar dagen later, in een jeugdig team dat in dezelfde stad tegen Manchester City voor een wedstrijd in de League Cup uitkwam, een toernooi dat niet erg hoog op het prioriteitenlijstje van Arsène Wenger stond. De spelers van Arsenal werden bij het binnenlopen van de kleedkamers van Eastland verwelkomd met de ironische mededeling: ‘Om veiligheidsredenen geen pizza of soep’. Dit toernooi leek gezien de clubgeschiedenis voor Arsenal van weinig belang, want verschillende trainers brachten verzwakte elftallen in het veld in een bekercompetitie die ze nog maar twee keer hadden gewonnen, weinig in vergelijking met de tien FA Cup-overwinningen en dertien landskampioenschappen.

Wenger had voor de wedstrijd alle excuses al paraat: ‘Zij die zondag hebben gespeeld [de dag dat Arsenal na negenenvertig wedstrijden in de landelijke competitie ongeslagen te zijn gebleven, een misstap maakte en met 2-0 van Manchester United verloor] zijn blessuregevoelig en velen van hen hebben de grens van hoe vaak ze kunnen spelen bereikt. Robin van Persie is een groot talent voor de rol die Dennis Bergkamp bij ons speelt. Hij kan kansen creëren, hij kan scoren en ik ben ervan overtuigd dat hij een goede wedstrijd zal spelen.’

Het was nauwelijks een klassiek optreden te noemen, maar Van Persie slaagde er toch weer in om op de lijst van doelpuntenmakers te komen door in deze met 1-2 door Arsenal gewonnen wedstrijd de eerste goal te maken. Na een enorme blunder waarbij hij na een prachtige kapbeweging van Quincy Owusu-Abeyie de bal volledig miste, toonde Van Persie zijn koelbloedigheid door later in de wedstrijd eenzelfde kans wel te benutten.

De jonge Gunners hadden laten zien waartoe zij in staat waren en Wenger vond het doelpunt van Van Persie ‘een echte Arsenal-goal’ – zeker een compliment. De aanstormende Arsenal-vedetten mochten trots op zichzelf zijn en Wenger liet de *Evening Standard* weten: ‘Het ziet er goed uit met de volgende generatie. Ik ben ervan overtuigd dat de club een toekomst heeft. De scouts en de trainersstaf halen de goede jongens binnen. Daar hebben we ons de laatste jaren op gericht en nu begin je langzaam de kwaliteit te zien.’

Dit was een opsteker voor Van Persie en hij was de volgende zaterdag in goeden doen. Southampton kwam die dag naar Londen voor een wedstrijd in de Premier League. De nederlaag op Old Trafford was al erg geweest, maar thuis verliezen van de om lijfsbehoud knokkende Saints zou helemaal een ramp zijn. De Gunners namen via een treffer van Thierry Henry de leiding, maar na twee late doelpunten van Rory Delap had het er alle schijn van dat de club van de zuidkust alle drie de punten mee zou nemen. Wenger was bang dat het elftal nog met een kater van de week ervoor worstelde. Dit in tegenstelling tot Van Persie, die dankzij de overwinning met zijn team halverwege de week vol zelfvertrouwen inviel. Met nog maar vijf minuten te gaan nam hij de plaats van Freddie Ljungberg in en in de korte tijd die hem was gegund lukte het hem om een verdediger met een kapbeweging binnendoor te passeren en een schot in de bovenste hoek te laten krullen

voor zijn allereerste doelpunt in de Premier League en zo een punt voor de thuisploeg te redden. Van Persie had in blessuretijd de wedstrijd met een veel makkelijker kans in hun voordeel kunnen beslissen, maar hij mikte zijn kopbal recht op doelverdediger Antti Niemi.

Er werd gezegd dat Van Persie zich eens wat meer in het strijdgewoel moest mengen en het leek erop dat hij te goed had geluisterd toen Arsenal in het begin van de drukke maand december weer naar Old Trafford afreisde voor een wedstrijd voor de League Cup. Het negentiende tweede doelpunt van Manchester United-aanvaller David Bellion besliste de wedstrijd, maar er werd alleen maar gepraat over Van Persie, die om de verkeerde redenen de koppen van de kranten haalde.

Aan het begin van de tweede helft was hij betrokken bij een lelijke botsing met Kieran Richardson en zwaaide met zijn elleboog naar zijn tegenhanger bij Manchester. Richardson nam wraak en haalde uit, waarna de hel losbrak. Na het drama van hun laatste ontmoetingen waren de verhoudingen tussen Manchester en Arsenal nogal kil. Hoewel beide teams hun 'respect' voor deze competitie toonden door jonge spelers en reserves op te stellen, werd het toch een behoorlijk venijnige schermutseling.

Van Persie werd prompt omringd door een meute woedende Manchester-spelers, terwijl scheidsrechter Mark Halsey een poging deed de rust enigszins te herstellen. De arbiter probeerde de gemoederen te sussen door beide mannen een gele kaart te geven. Van Persie mocht zich gelukkig prijzen dat hij niet uit het veld werd gestuurd. Richardson wilde aan het eind van de wedstrijd toch wraak nemen door tegen de Nederlander aan te kletsen, en Halsey floot de wedstrijd onmiddellijk af om te voorkomen dat de ontmoeting uit de hand liep.

Uiteraard kookte Manchester-trainer sir Alex Ferguson na het eindsignaal van woede en eiste dat de FA stappen zou ondernemen. De eeuwige klager met de rode neus: 'Van Persie had geluk dat hij mocht blijven. De FA moet ernaar kijken omdat die jongen een elleboogstoot uitdeelde. Ik vroeg aan de scheidsrechter waarom allebei de spelers een gele kaart hadden gekregen en hij antwoordde: "Wegens agressieve bedoelingen", en vertelde dat hij de elleboogstoot niet had gezien.'

Wenger gaf later toe dat de actie meer dan een gele kaart verdiende – hoewel hij blij geweest zal zijn met Van Persie's vechtlust – en dat hij beter had moeten nadenken voordat hij Van Persie in de basis liet beginnen. Na de wedstrijd meende hij dat de jonge vedette zijn kalmte moest leren bewaren, iets waarvan hij had gedacht dat Van Persie het wel kon na zijn goede reactie op de gebeurtenissen van slechts een paar maanden eerder in Amsterdam: 'Robin heeft veel talent in huis, maar hij moet ook leren zijn zenuwen te beheersen en niet al te opgewonden raken. Ik heb overwogen hem van het veld te halen, omdat hij bij een paar verhitte situaties was betrokken. Hij moet leren rustig te blijven.'

Van Persie moest zich dan wel beperken tot deze invalbeurten, maar daar maakte hij ook het beste van, wat zijn kansen om in de basisopstelling te starten geen kwaad deden. Hij kwam in de Champions League-wedstrijd waarin Arsenal Rosenborg met 5-1

ontluisterde pas in de tweede helft in het veld en maakte het laatste doelpunt, een goal waarmee hij de Gunners de grootste overwinning op Highbury in dit toernooi bezorgde. Nadat de semi-profs van de Noorse kampioensploeg door een onstuitbaar Arsenal kapot waren gespeeld, kreeg Van Persie volop kansen op een hattrick, maar na meerdere missers moest hij zich tevreden stellen met dit ene doelpunt. Reyes speelde hem slim vrij en Van Persie stiftte de bal over de uitkomende doelman. Na afloop grapte Wenger: 'Misschien zijn we toch niet zo slecht als de mensen zeggen dat we zijn.'

Hij kreeg nog steeds weinig speeltijd, maar wist toch aan het einde van 2004 door een lichtgeraakt optreden irritatie op te wekken in de met 0-1 gewonnen wedstrijd tegen Newcastle, waarmee Arsenal binnen de vijf punten van koploper Chelsea wist te blijven. Nadat Van Persie enkele ziedende schoten op Shay Given – één raakte de Ierse keeper in het gezicht en een ander wist de doelman met behulp van armen en benen te stoppen – had afgevuurd, besliste in de eerste helft een doelpunt van Vieira de wedstrijd. Eerlijk gezegd was dit geen best optreden van Van Persie; Henry Winter van de *Daily Telegraph* noteerde dat de jongere Nederlander bij de club voornamelijk een flauwe afspiegeling van Dennis Bergkamp was in plaats van een jeugdiger uitvoering van de legende. Van Persie liet weer iets van zijn duistere kant zien nadat hij zich door etterbak Lee Bowyer op de kast liet jagen. Bowyer deed alsof hij na een beheerste Van Persie-tackle geblesseerd was geraakt om een vrije trap te forceren op een voor zijn team mooie plek, waarna Van Persie Steven Taylor driftig tackelde, een overtreding die hem niet meer dan een gele kaart opleverde, maar die ook liet zien dat Van Persie nog steeds het snel prikkelbare gedrag kon vertonen dat hem jaren daarvoor in eigen land in de problemen bracht – en dat hem ook in de toekomst de nodige ellende zou bezorgen.

Door de langdurige afwezigheid van José Antonio Reyes kreeg Van Persie op nieuwjaarsdag in de uitwedstrijd van Arsenal tegen de Zuid-Londense burens Charlton Athletic de kans om zijn talenten te tonen. Charlton slaagde erin de tegenstander in bedwang te houden in een rustige openingswedstrijd van 2005 waarin de titelrivaal van Chelsea en Manchester United nauwelijks tot een doelpoging kwam. Ten slotte werden de spelers toch wakker, en het was aan Van Persie te danken dat Arsenal tien minuten voor de pauze de leiding nam. Hij hield de bal net zo lang vast tot hij aanvoerder Patrick Vieira vond, die vervolgens Freddie Ljungberg in staat stelde te scoren.

Op slag van rust maakten de gastheren gelijk, maar de Zweed Ljungberg verdubbelde na een slim hakje van Fàbregas meteen na de pauze zijn doelpuntenaantal. Nu kon Van Persie gaan uitblinken en hij greep de kans met beide handen aan op het moment dat die zich aandiende. De inleiding tot zijn doelpunt zal de supporters op de Jimmy Seed-tribune zich met verbazing hebben doen afvragen of ze wel naar hun eigen team waren komen kijken, want dit was niet het soort doelpunt dat Arsenal gewoonlijk scoorde. De jonge verdediger Justin Hoyte punterde de bal nogal onbehouwen de lucht in en het leek erop dat de fantasieloze voorzet een makkelijke prooi voor de verdediging van de Addicks zou worden. Jonathan Fortune van Charlton wilde op zijn keeper terugkopen maar raakte de bal verkeerd, Van Persie rook na deze blunder zijn kans, vloog op de bal af en knalde hem

met zijn superieure linkerbeen in de verste hoek langs de machteloze doelman Dean Kiely. 1-3 voor Arsenal. Hij rende meteen door naar de juichende Arsenal-aanhang achter het doel om samen met hen het doelpunt te vieren, en het leek er sterk op dat 2005 het jaar van Robin van Persie zou worden.

Na de eerste zes maanden van Van Persie's eerste seizoen bij Arsenal vertelde Wenger toevallig tegen *The Observer* dat spelers meestal een halfjaar nodig hadden om te wennen aan het drukke bestaan in de Premier League: 'Ik geef mijn jonge spelers zes maanden de tijd om zich aan te passen en het moet een hele overgang zijn geweest om voor je eerste wedstrijd uit tegen Portsmouth te spelen. Hij [Van Persie] was al beter bij Newcastle en hier was hij zelfs nog beter.'

In de uitwedstrijd tegen Southampton van februari waren Bergkamp en Reyes geschorst vanwege hun gedrag tijdens het gelijke spel voor de FA Cup tegen Sheffield United. Thierry Henry en Van Persie moesten nu de aanval tegen de harde werkers van de Saints leiden. Alles liep naar wens, zeker nadat David Prutton van Southampton werd weggestuurd en Freddie Ljungberg de Gunners op een 0-1 voorsprong zette. Van Persie had geluk dat hij er in de eerste helft met een gele kaart van afkwam, nadat hij Rory Delap een elleboogstoot in het gezicht had gegeven. Deze elleboogstoot bleef niet onopgemerkt en was gelijk aan zijn overtreding in december, zoals sir Alex Ferguson aan iedereen die maar wilde luisteren vertelde. Wenger maande Van Persie in de rust dat hij zich gedeisd moest houden, maar na de pauze raakte Robin volledig de kluts kwijt en kreeg hij een tweede gele kaart na een onbesuisde actie tegen Graeme Le Saux, waardoor beide ploegen weer met evenveel mensen speelden.

Van Persie had tegen Arsenal tv gezegd dat iedere goede voetballer 'een kunstwerk op zich' was, maar dit optreden leek meer op een slordig krabbeltje van de bekende Engelse graffitikunstenaar Banksy dan op de Mona Lisa.

Terwijl hij van het veld sjokte, voelde Van Persie ten volle de woede van Arsène Wenger, die niet kon geloven wat hij net had gezien. Later vertrouwde Wenger *The People* toe: 'Wat ik tegen hem heb gezegd toen hij langs me liep? Ik heb hem alleen gezegd dat hij gewaarschuwd was. Ik heb hem in de rust gezegd dat hij al een gele kaart had, en dat, nu de thuisploeg nog maar tien man had, de scheidsrechter misschien heel snel een kaart zou trekken om de situatie gelijk te trekken. Van Persie kon tot rust komen, hij had de kans om kalm te overdenken hoe hij verder moest... en dan doet hij toch zoiets als dit. Ik heb naderhand met hem gepraat, maar wat ik heb gezegd blijft tussen ons.'

Southampton maakte gretig gebruik van een ongelukkig moment in de Arsenal-verdediging waarbij aanvaller Peter Crouch met zijn ruime twee meter omhoogkwam om ogenschijnlijk moeiteloos de bal over Jens Lehmanns wapperende handen te koppen, waarna de wedstrijd in een gelijkspel eindigde.

Southampton-trainer Harry Redknapp sprak na afloop over een 'bonuspunt' voor zijn team, maar Arsenal had op St. Mary's alle drie de punten vreselijk hard nodig en stond nu tien punten op Chelsea achter, dat ook nog de luxe kende van een wedstrijd minder te

hebben gespeeld. Wenger trok tijdens de interviews na de wedstrijd altijd partij voor zijn spelers, of ze nu goed of fout waren geweest. Maar deze wedstrijd was de bekende uitzondering op de regel en zijn beschuldigende vinger wees resoluut naar de man die het veld was uitgestuurd. Zonder Reyes en Bergkamp was Van Persie hard nodig, niet alleen in deze wedstrijd maar ook in de komende ontmoetingen, en nu moest ook hij een schorsing uitzitten. Wenger had Van Persie in de rust nog gewaarschuwd dat hij zich op glad ijs bevond, maar hij had kennelijk tegen dovemansoren gesproken. Hij kookte van woede: 'Ik kan niet verdedigen wat Van Persie heeft gedaan, hij wist dat hij zich netjes moest gedragen. Als je tegen tien man speelt, is het van het grootste belang dat je zelf met elf man blijft spelen. Ik heb hem in de pauze gezegd dat als er een speler van de thuisclub het veld is uitgestuurd, de scheidsrechter onder druk staat om een speler van de tegenpartij die al een kaart heeft, weg te sturen. Ik ben beslist niet blij met zijn houding en gedrag. We weten dat hij dit niet had moeten doen en hij is intelligent genoeg om dat ook te weten. Het was niet professioneel. Het is moeilijk om in zijn schoenen te gaan staan en zijn reacties te begrijpen. In het veld is intelligent gedrag een vereiste om belangrijke wedstrijden te kunnen winnen.'

De trainer van Southampton Harry Redknapp had ook nauwelijks een goed woord over voor het gedrag van Van Persie en brandmerkte hem als een 'domme speler', die in zijn ogen onnodig een rode kaart had gekregen. Redknapp nam in een vraaggesprek zoals gewoonlijk geen blad voor de mond: 'Gelukkig hadden zij ook een domme speler in hun elftal en hij had kennelijk besloten om zich het veld uit te laten sturen, zodat het voor ons een eerlijker wedstrijd zou worden.'

Freddie Ljungberg vond niet dat Van Persie zijn teamgenoten had laten zakken en meende dat ze zijn creatieve inbreng op het veld vreselijk hard nodig hadden. Hij vertelde *The Sun*: 'Ik zal niet zeggen dat Robin het elftal in de steek heeft gelaten, maar we zijn allemaal teleurgesteld dat hij het veld is uitgestuurd. We hadden de mogelijkheid om met elf tegen tien te spelen en we hebben daar helemaal niet van geprofiteerd. We hebben er in de rust nog duidelijk over gesproken, dat we voorzichtig moesten zijn en niet nog meer domme gele kaarten moesten krijgen. Maar binnen vijf minuten in de tweede helft staan wij ook met tien man. Ik weet zeker dat de trainer nog een woordje met hem zal wisselen. Zijn talent staat buiten kijf, maar we hebben hem op het veld nodig en nu hebben we hem de laatste vijfendertig minuten moeten missen.'

Hij werd van alle kanten veroordeeld, maar uiteindelijk was er toch iemand die het voor Van Persie opnam: ploeggenoot Ashley Cole bekende dat hij in het verleden ook zulke misstappen had begaan en vond dat de Nederlander het voorval moest vergeten. Cole vertelde de *Evening Standard*: 'Robin heeft niemand in de steek gelaten. Ik heb dit vroeger ook gedaan en ik hoop dat niemand me dat kwalijk heeft genomen. Het is iets wat in het vuur van de strijd gebeurt.'

De rode kaart bij Southampton kwam precies op het verkeerde tijdstip, want Arsenal had al veel te weinig voorhoedespelers tot zijn beschikking. Op dat ogenblik leek het alsof Wengers openlijke kritiek betekende dat Van Persie uit de gratie was, maar zwaarder dan

dit kreeg de speler het van zijn trainer waarschijnlijk niet te verduren en de twee konden weer snel samen door één deur. Net als bij een ruzie tussen man en vrouw konden ze makkelijker verder nu alles was uitgesproken dan het geval zou zijn geweest wanneer Wenger helemaal niets had gezegd.

De trainer mocht dan in het openbaar harde woorden over hem hebben gesproken, privé was hij voortdurend met Van Persie bezig. Wenger hield ervan om denkspelletjes met de tegenstander te spelen, en leek dat ook graag bij zijn eigen spelers uit te proberen. Waarschijnlijk probeerde hij ze zelfs uit bij zijn eigen butler.

Van Persie vertelde *The Independent*: ‘Hij schreeuwde niet of zei dat ik het fout had gedaan. Hij begon gewoon met een vraag: “Als je bij de top wilt horen, moet je iets veranderen.” Ik zei: “Akkoord, maar wat?” “Dat ga ik je niet vertellen, dat moet je zelf uitzoeken.” Dus ging ik weg en vroeg mezelf af wat ik van het voetbal wilde. De trainer was heel slim. Hij dacht dat als hij me vertelde wat ik moest doen, ik het misschien binnen een week weer was vergeten, maar dat als ik het zelf doorkreeg, het misschien wel langer zou duren voor ik het wist, maar dat het me dan langer zou bijblijven. Ik werd er volwassen van. Ik besloot dat ik er vanaf dat moment alles aan zou doen om succesvol te zijn, op de training zou kijken hoe oudere spelers het deden, en professioneler zou worden.’

The Independent ontdekte dat hij mentaal zo sterk was omdat hij jarenlang straatvoetbal in Rotterdam had gespeeld. Vanaf het moment dat hij naar buiten mocht, had hij op de harde straat zijn eigen voetbal gespeeld tot hij bij Feyenoord in het eerste elftal doorbrak. Door op de straatstenen van Kralingen te voetballen in een competitie waarin alleen de winnaar verderging, leerde hij onder druk mentaal overleefd te blijven. Volgens Van Persie was regelmatig oefenen de enige manier om een groot voetballer te worden en met deze straatpotjes kreeg hij alle kansen om het spelletje te leren. Zonder een scheidsrechter in de buurt kan straatvoetbal bikkelhard zijn, en de vriendjes van de populaire spelers staan om het veld (een beetje zoals die Ajax-supporters) te wachten tot ze de tegenstander kunnen laten struikelen of met hun waterpistolen drijfnaat kunnen spuiten.

Door het straatvoetbal kweekte Van Persie een mentale kracht waarmee hij in het spelletje succes had – de stuwende kracht waarmee hij zich door de zwarte nacht van een mislukte carrière bij Feyenoord sloeg om in het scherpe zonlicht van het Highbury-stadion te belanden.

Die omgeving was de kweekvijver voor veel talenten en naar Van Persie vertelde, groeiden er in Kralingen binnen een straal van drie straten in totaal zeven profvoetballers op. Een van hen was zijn beste vriend Nourdin Boukhari, die onder andere bij Ajax heeft gespeeld.

Van Persie vertelde *The Independent*: ‘Er waren heel veel spelers beter dan ik. Ze waren fantastisch aan de bal, deden fantastische trucjes. Ik ken heel wat jongens die geniaal waren, maar geestelijk niet sterk genoeg. Als ik in Nederland ben, zeggen ze: “Ik had mijn kans moeten grijpen. Jij deed het wel en ik ben trots op je.” En ik zeg dan: “Jij was tien

keer beter dan ik, maar je hebt het verknald.” Als je het in het voetbal wilt maken, moet je je kansen pakken en geduld hebben.’

Het was wat vreemd om iemand die een rode kaart voor een onnodige tackle had gekregen op te horen scheppen over zijn geduld en hier beweerde Van Persie iets over zichzelf dat misschien niet klopte. Van de uitval op St. Mary’s naar de gele kaart in de finale van het WK heeft Van Persie zijn hele carrière consequent getoond dat hij opvliegend van karakter is. Misschien was dit interview een poging om te laten zien dat het ergste voorbij was. Dat lukte niet echt, maar het was leuk geprobeerd.

Toch was het grotendeels aan zijn bijna dagelijkse bedevaarttochten naar de straten van de stad te danken dat Van Persie’s linkerbeen zich van een oninteressant bijkomend wapen ontwikkelde tot een betrouwbaar sluipschuttersgeweer. Iedere voetballer zegt tegen de jonge beloftes dat oefenen de sleutel naar het succes is en dat bleek te kloppen, want ex-bondscoach Marco van Basten vond het later een ‘geweldig linkerbeen’.

In wat wel een trainingsvideo leek vertelde Van Persie: ‘Mijn linkerbeen is zo geworden door het straatvoetbal. In het begin was dat heel slecht. Toen ik acht, negen, tien jaar was. Het stelde niets voor. Ik begreep niet dat het goed voor me was. Maar ik hield van het spel en daarom bleef ik maar schieten. Doelpunt na doelpunt.’

Dat eerlijke en opene was een verademing: Van Persie had duidelijk nagedacht over hoe hij zo ver in zijn voetbalcarrière was gekomen. Hij stond steviger met zijn voeten op de grond dan de standaardvoetballer die al zijn vrije tijd met videospelletjes vult of in nachtclubs en hotelkamers de beest uithangt. Daarover later meer.

Bij Arsenal waren de aanvallers dun gezaaid en nadat bijna een maand later Freddie Ljungberg voor de uitwedstrijd tegen Blackburn Rovers tijdens de warming-up geblesseerd raakte, mocht Van Persie aan de bak. Titelaspiraties had Arsenal al niet meer. Het team had een achterstand van dertien punten op koploper Chelsea, terwijl Thierry Henry, Dennis Bergkamp en Robert Pirès ontbraken. Maar Van Persie zette de wedstrijd naar zijn hand en scoorde vlak voor rust het enige doelpunt van de wedstrijd. Ashley Cole, de enige die Van Persie na zijn rode waas aan de zuidkust had verdedigd, legde de bal op de millimeter bij de Nederlander, die majesteitelijk van zijn man wegdraaide, Brad Friedel omspeelde en de bal in het doel tikte. Alleen het houtwerk voorkwam dat hij een tweede doelpunt achter de Amerikaanse keeper schoot, die volkomen machteloos als aan de grond genageld moest toezien hoe Van Persie werkelijk prachtig met links de bal liet indraaien. Splend in een jong elftal dat het zonder zijn vier sterren moest doen, betaalde Van Persie zijn trainer zo een beetje terug voor die flater in Southampton.

Dit was een onverwachte opsteker voor Wenger, die voor de aftrap het ergste moet hebben gevreesd. Hij bromde naderhand tevreden tegen de camera’s van Sky: ‘Het was een echte wedstrijd en in het algemeen hebben wij naar mijn gevoel de beste kansen gecreëerd. Van Persie was nog niet aan de beurt om in de basis te starten, maar hij heeft laten zien dat hij kan voetballen en heeft vandaag zijn kans gegrepen. Er zitten ervaren spelers in ons elftal, maar als je kijkt hoe we het vandaag met het jonge team deden, dan hebben we als

we weer voltallig zijn een interessante groep.’

Van Persie was dolgelukkig dat zijn eerste doelpunt in maanden Arsenal weer naar de tweede plaats op de ranglijst had gevoerd. Vlak na de wedstrijd werd hij door Sky geïnterviewd en hij verkeerde op dat moment nog in een jubelstemming: ‘Ik ben heel blij dat we hebben gewonnen en dat we tweede staan en dat ik heb gescoord, mijn laatste doelpunt was twee maanden geleden. Ik heb een moeilijke tijd gehad na Southampton omdat ik door mijn eigen stomiteit een rode kaart kreeg. Maar dat was toen en nu is het een prachtige dag voor me. Het was een moeilijke maand, ik heb hard getraind en vandaag ben ik heel gelukkig. We hadden een ongelooflijk jong elftal maar volgens mij hebben we heel goed gespeeld. Mentaal zal deze overwinning ons helpen in de FA Cup.’

Het was uiteraard prima dat hij er openlijk voor uitkwam dat hij er in Southampton een potje van had gemaakt en te zeggen dat hij dom was geweest; het was duidelijk dat de Nederlandse uitbinker dacht zich zo van het voorval te kunnen distantiëren. Door een belangrijke goal te maken op een moment dat zijn ploeggenoten de weg naar het doel niet wisten te vinden, was hij een eind op weg om Wenger en de trouwe aanhang van Highbury tevreden te stellen.

Het commentaar na de wedstrijd toonde aan dat hij, hoewel hij bij vlagen nog driftig werd, volwassen begon te worden.

De halve finale van de FA Cup tegen Blackburn Rovers was voor Arsenal van enorm belang, want het was hun enige kans om dat seizoen nog een van de belangrijke prijzen in de wacht te slepen, aangezien ze al niet meer in de race waren voor het behoud van het landskampioenschap. Nadat enkele oudere leden van de Invincibles-ploeg met pensioen waren gestuurd, hadden de nieuwe jongens die hen vervingen, nog niet hetzelfde hoge niveau gehaald. Van Persie werd nog steeds in de eerste plaats gezien als ‘een speler voor de toekomst’, maar het nu al winnen van de landsbeker van de bekendste competitie ter wereld was voor het nieuwe Arsenal geen slechte manier om de zaak weer op gang te helpen.

Van oudsher werd de finale van de FA Cup in het Wembley-stadion gespeeld en de halve finales in de stadions van grote clubs, zoals op Hillsborough van Sheffield Wednesday en Villa Park van Aston Villa. Maar het historische Wembley-stadion werd verbouwd en dat leidde aan het begin van de eeuw bij de Football Association tot nieuwe ontwikkelingen. De finale werd verplaatst naar het indrukwekkende Millennium Stadium van de voetbalbond van Wales en in 2005 werden ook de beide halve finales in de hoofdstad van Wales gespeeld.

Arsenal had in augustus met gemak met 3-0 van Blackburn gewonnen en dankzij Van Persie's doelpunt tijdens de returnontmoeting op Ewood Park hadden ze daar een 0-1 overwinning behaald, dus was het nauwelijks verrassend te noemen dat de Gunners als de grote favoriet voor een finaleplaats werden gezien.

Mark Hughes liet de club uit Lancashire een effectief, zij het wat gemeen, soort voetbal spelen, waardoor het een potentieel gevaar voor het om zijn kwetsbaarheid

beruchte elftal van Arsenal vormde. Thierry Henry moest vanwege een blessure de wedstrijd aan zich voorbij laten gaan en daarom kreeg José Antonio Reyes de kans om de ploeg te versterken, terwijl Van Persie vanaf de bank diende toe te kijken.

Met Robert Pirès' treffer in de eerste helft leek Arsenal de buit binnen te hebben, maar de wedstrijd bleef tot het einde van de ijzige ontmoeting spannend. De Fransman scoorde van dichtbij in een grotendeels teleurstellende halve finale. Het stadion was onderbezet en Blackburn speelde met zo veel mogelijk spelers op het middenveld om te voorkomen dat Arsenal in zijn eigen aantrekkelijke spel kon komen. Scheidsrechter Steve Dunn gaf in de harde eerste helft drie Blackburn-spelers een gele kaart. Het leek een frustrerend middagje duimendraaien voor Van Persie te worden, tot hij ten slotte na 82 minuten als vervanger van Bergkamp in het veld kwam. Hij had maar een paar minuten om zich te onderscheiden, maar al na vier ervan stelde hij de zege voor zijn elftal met een verrukkelijk solo-doelpunt veilig.

Van Persie stuurde Lucas Neill de verkeerde kant op door van de Australiër weg te draaien en rende vervolgens naar het doel van Blackburn. De grote Amerikaanse keeper Brad Friedel stormde in een poging het gat zo klein mogelijk te maken van de lijn naar voren, maar Van Persie wist precies wat hij ging doen. Beheerst schoot hij de bal langs Friedel in de rechterbenedenhoek. Pirès rende naar hem toe om de scorende held te omhelzen, terwijl de doelpuntenmaker voor de trouwe Arsenal-supporters zijn armen omhoogstak, die na zo'n schitterende goal uitzinnig van vreugde waren. Wedstrijd voorbij? Nog niet helemaal.

Het werd in de negentigste minuut nog mooier voor Van Persie. Pirès brak op het grote veld van het Millennium Stadium op links door en gaf op het juiste moment de bal af aan zijn spits, die in één keer raak schoot. Het schot kroop net langs de goede kant van de paal, zodat de overwinning zich nog duidelijker aftekende. Van Persie had overtuigend zijn waarde bewezen.

Hij stond slechts acht minuten in het veld en toch lukte het Van Persie de show te stelen. In krap zeven weken na zijn rode kaart in Southampton was hij van een nul tot een held uitgegroeid.

Maar zoals wel vaker bij Van Persie eindigde de wedstrijd niet probleemloos. Enkele tellen na zijn tweede goal liep de harde Blackburn-speler Andy Todd 'per ongeluk' tegen Van Persie aan, met een bloedende lip als gevolg. Van Persie raakte niet ernstig geblesseerd, maar het was kenmerkend dat er iets verkeerd ging – Todds wild zwaaiende elleboog was voor de Nederlander na een fantastische middag het enige minpuntje.

Na de wedstrijd was er veel gedoe om de elleboogstoot en enige tijd was Todd staatsvijand nummer één. Zijn reputatie kreeg een fikse knauw nadat broodschrijvers hem als 'The Butcher of Blackburn' bestempelden, de slager van Blackburn, maar na een diepgaand onderzoek verklaarde de FA hem onschuldig en liet weten dat de botsing een ongelukje was.

Todd was een eerbare huisvader die het liefst uit de publiciteit bleef, maar in de

maanden hierna kreeg hij zo veel harde kritiek te verduren dat de grote verdediger het beter achtte zijn naam te zuiveren. Hij liet de *Daily Mirror* weten: ‘Zoals je kunt zien, was het puur een ongelukje. Als je het beeld stilzet op het moment van de botsing, kijk dan waar mijn arm is. Ik draaide me om en wilde naar de middencirkel lopen en hij kwam in botsing met mijn schouder. Robin keek naar de bal en ik keek naar de bal. Hij botste tegen me aan. Ik heb de Arsenal-spelers meteen daarna mijn excuses aangeboden. Sommigen van hen hebben mijn excuses aanvaard, anderen niet.’

Ik las de volgende dag de kranten en op de foto’s zag het er verschrikkelijk uit. Ze hebben de ergste uitgekozen. Ik begon zelfs aan mezelf te twijfelen. “Heb ik dat gedaan?” Maar zoals je kunt zien, was er geen sprake van een klap met de onderarm of zelfs een elleboogstoot. Het was een ongelukje.’

Wenger merkte na de wedstrijd tegen *The Sun* op: ‘Van Persie’s rode kaart tegen Southampton was het keerpunt. Tot die tijd leidde zijn aanpak van een wedstrijd tot niets. Maar sindsdien is hij veranderd – voor altijd, hoop ik. Niemand heeft ooit aan zijn talent getwijfeld, maar hij had te veel branie, en daarom werd hij tegen Southampton uit het veld gestuurd.’

Hoe hij is veranderd? Grote spelers eerbiedigen de wedstrijd en doen wat de wedstrijd van hen verlangt. Dat deed hij niet altijd. Dat is soms moeilijk als je een groot talent bent. Je weet dat je iets kunt laten zien dat niet per se noodzakelijk is. Maar tegenwoordig komt voor hem de wedstrijd op de eerste plaats en Van Persie op de tweede.’

Dit was het typische Wenger-kletspraatje na afloop van een wedstrijd. Van Persie was ingevallen en maakte in acht minuten twee doelpunten en had zich blijkbaar alleen om de wedstrijd bekommerd en niet om zichzelf? Iedere spits wil gewoon de bal zo vaak mogelijk in het doel schieten. Wenger vergeleek hem weer eens met de jonge Bergkamp – de man die hij verving en in slechts acht minuten wist te overtreffen.

Arsenal kon Chelsea met geen mogelijkheid meer achterhalen, maar had met de adem van Manchester United in de nek een sterke eindsprint en scoorde voor het einde van het seizoen nog veertien doelpunten.

Van Persie speelde onopvallend mee in de wedstrijd die Arsenal met 1-0 van Tottenham won en waarin ze hun naaste rivalen voor de tweede keer in de Premier League versloegen. Maar in het treffen waarin het met degradatie bedreigde West Bromwich Albion, met nog twee wedstrijden te gaan, thuis op The Hawthorns uit het dal probeerde te klauteren, bleek Van Persie wel weer op z’n gevaarlijkst. Wenger bracht een betrekkelijk jeugdig elftal in het veld, maar het was zeker een team dat de verwachtingen kon waarmaken.

Nadat Zoltan Gera namens de bezoekers voor gevaar had gezorgd, maakte Van Persie vlak voor rust zijn spieren los met een vinnig schot ineens uit de lucht, dat Russell Hoult met een spectaculaire duik nog net buiten de palen wist te houden. De keeper stond echter in de zesenzestigste minuut volkomen machteloos. José Antonio Reyes speelde de bal hard in op Van Persie, die verdediger Neil Clement binnendoor uitkapte en de aanval met zijn

linkervoet afrondde. West Bromwich bracht nu drie aanvallers in het veld – onder wie ex-Gunner Nwankwo Kanu – in een wanhopige poging nog iets van de wedstrijd te redden, maar Arsenal profiteerde van de gaten die zo in de verdediging ontstonden en scoorde 0-2. Edu verzilverde een pass van Bergkamp, waardoor West Bromwich – dat zijn verblijf in de hoogste klasse op een dramatische laatste speeldag wist veilig te stellen – met lege handen bleef.

Arsenal warmde zich in grootse stijl op voor de finale van de FA Cup door in de laatste thuiswedstrijd van het seizoen Everton te slopen. De Merseysiders begonnen met een doelsaldo van plus zeven, maar die positieve score werd op Highbury volkomen weggevaagd. Van Persie gaf al binnen tien minuten het goede voorbeeld, waarna Robert Pirès (2), Patrick Vieira, Edu, Dennis Bergkamp en Mathieu Flamini er een waar doelpuntenfestijn van maakten. Dankzij een de verdediging splijtende pass van Bergkamp – over wie het gerucht ging dat hij de club en zijn jonge leerling na het seizoen zou verlaten – kon Van Persie de lont in het kruitvat steken. De zesendertigjarige speelde de bal precies tussen David Weir en Joseph Yobo door en zijn landgenoot maakte dankbaar gebruik van dit buitenkansje.

Arsenal was kennelijk huiverig om Bergkamp – wiens contract aan het einde van het seizoen afliep – een jaar verlenging aan te bieden. Hij ging er nog steeds voluit tegenaan. De harde kern op de Clock End-tribune gaf zijn mening met spreekkoren als ‘nog een jaar!’, en wanneer Bergkamp in dit stadion vertrok, zou dat een nadelige invloed op Van Persie kunnen hebben; het was beter een paar seizoenen bij zijn meester in de leer te blijven dan nu al uit zijn schaduw te treden.

Tot opluchting van zowel de speler als de supporters werd in de aanloop naar de finale van de FA Cup bekendgemaakt dat Bergkamp voor een jaar had bijgetekend. Het Nederlandse duo zou ten minste nog één seizoen samen spelen. Patrick Vieira wist hoe belangrijk het voor Van Persie's toekomst was dat Bergkamp bleef. Na de finale van de FA Cup meende hij: ‘Het is voor ons van wezenlijk belang, want alle jonge spelers die nu doorkomen – Reyes, Van Persie en de anderen – kunnen van Bergkamps ervaring leren.’

Nadat bekend werd dat tovenaar Thierry Henry de finale moest missen, wees alles erop dat Van Persie in zijn plaats in de basis zou staan. Dat bood hem een uitgelezen mogelijkheid om uit te blinken, en hij moet diep teleurgesteld zijn geweest dat niet hij, maar José Antonio Reyes mocht beginnen. In de halve finale slaagde hij erin om in acht minuten de show te stelen, maar Manchester United was niet van plan hem zo'n kans nogmaals te bieden toen hij na zesentachtig minuten Cesc Fàbregas verving. Paul Scholes was met een kopbal dicht bij een doelpunt geweest en Arsenal-goalie Jens Lehmann keerde met pijn en moeite een schot van Wayne Rooney, terwijl Manchester het grootste deel van de wedstrijd het beste van het spel had. United drong aan voor wat een verdiende overwinning zou zijn geweest en Wayne Rooney en Ruud van Nistelrooy teisterden ver in de tweede helft paal en lat.

Misschien dat Arsenal wat technische problemen had, maar die waren niets vergeleken

bij die met het dak van het Millennium Stadium. Dat was zo ontworpen dat het bij slecht weer dicht kon, maar terwijl de regen op de glibberige grasmatten kletterde, bleef het halsstarrig openstaan.

Arsenal speelde als een natte krant, maar geen van beide ploegen wist een beslissing te forceren en dus werd er dertig minuten verlengd. Een goede illustratie van het slechte spel van zijn team was dat de knap door doelman Roy Carroll vrijdelede vrije trap die Van Persie aan het begin van de verlenging nam, in de hele wedstrijd het eerste schot op het doel van de tegenstander was. Het dreigende optreden van Van Persie veroorzaakte paniek in de verdediging van Manchester; Mikaël Silvestre stormde onbeheerst op de bal af en gaf die ene vrije trap weg. De invaller deed zijn uiterste best om net als in de halve finale de held van de wedstrijd te worden, maar terwijl de tijd wegtikte was de Noord-Ierse keeper ook tegen een tweede doelpoging van Van Persie bestand.

Reyes verloor zijn zelfbeheersing en werd aan het einde van de dertig minuten wegens een elleboogstoot op Cristiano Ronaldo van het veld gestuurd. Het leek een eigenaardige beslissing om niet met Van Persie in de basis te beginnen en na een weinig effectieve wedstrijd bedankte Reyes zijn trainer met die rode kaart. Ook Van Persie's fitte benen konden het verschil niet maken en de twee beroemde rivalen waren na honderdtwintig minuten nog steeds even ver als in het begin. Voor het eerst in de geschiedenis van de FA Cup moesten strafschoppen de beslissing brengen. De spanning bleef voortduren, want de Engelse spelers hebben een goed gedocumenteerde geschiedenis van mislukkingen als wedstrijden op deze manier beslist moeten worden: het nationale elftal is bij Europese en wereldkampioenschappen na het nemen van strafschoppen tot nu toe altijd uit deze toernooien gewipt.

Zo'n situatie was precies een kolfje naar Van Persie's hand. Bij iedere speler die naar voren stapte om een penalty te nemen steeg de spanning, wetende dat de ogen van de hele wereld op hem gericht waren. Voor Van Persie was dat geen enkel probleem en hij knalde de bal met links in de rechterbovenhoek, waardoor Arsenal, nadat Lehmann de poging van Paul Scholes had gestopt, zijn voorsprong behield. Alle andere strafschoppen werden benut, wat betekende dat Arsenal de strafschoppenreeks en de FA Cup met 5-4 won. Zijn inspanningen tijdens de wedstrijd zelf hadden weliswaar niet tot een doelpunt geleid, maar mede dankzij Van Persie's strafschop ging de FA Cup mee naar Highbury en won zijn elftal in zijn eerste seizoen een hoofdprijs.

De Braziliaanse vedette Edu durfde op het laatste moment zijn penalty niet te nemen, waardoor Van Persie de kans kreeg om naar voren te stappen. Hij stond niet op de lijst om een strafschop voor Arsenal te nemen, maar de twintigjarige was het soort speler dat bij zo'n uitdaging zonder vrees in het diepe sprong. De manier waarop hij zich meteen als vrijwilliger aanbood om het gat op te vullen, maakte Wenger duidelijk hoe graag Van Persie zich wilde bewijzen en wilde laten zien dat hij het waard was om voor Arsenal te spelen.

Van Persie vertelde aan de *Birmingham Evening Mail*: 'Edu ging naar de trainer en gaf

aan dat hij niet zeker genoeg was om de penalty te nemen en ik zei meteen: “Ik wel, ik wil hem nemen.” De trainer zei: “Oké, jij mag.” Misschien leek ik niet zenuwachtig, maar in werkelijkheid stond ik daar met knikkende knieën.’

Maar zelfs met knikkende knieën liet hij Roy Carroll met een strafschoep hoog in de hoek van het doel volkomen kansloos. Het was het juiste moment voor Van Persie om zijn zenuwen in bedwang te houden en te bewijzen dat Steve Rowley het goed had gezien dat hij onder grote druk merkbaar groeide. Patrick Vieira, de man die de laatste seizoenen zo vaak bij opstootjes tussen beide elftallen betrokken was, scoorde de winnende penalty. Volgens hem moest je geestelijk sterk zijn om met strafschoepen te winnen. Groepjes blij Arsenal-spelers vielen elkaar juichend in de armen, maar beseften tegelijkertijd dat ze ongelofelijk veel geluk hadden gehad: Manchester was de hele wedstrijd veel beter geweest.

Wenger prees de mentaliteit van zijn team, dat, naar hij toegaf, in de honderdtwintig minuten niet het beste elftal was geweest: ‘United creëerde vier grote kansen en speelde heel goed. We hebben eerder op onze mentale sterkte en veerkracht gewonnen dan door onze gebruikelijke manier van spelen. Het is belangrijk dat wij de beker meenemen, ook al had ons spel beter gekund.’

Dit is waar Van Persie zo’n grote meerwaarde voor de Gunners had. Uit zijn verleden als Rotterdams straatvoetballertje en overlever van verbitterde ontmoetingen met rivaal Ajax was een man gegroeid die niet bang werd van de gedachte dat hij onder grote druk een strafschoep moest nemen. Het feit dat Reyes zich vanwege de spanning in de honderdtwintigste minuut van het veld liet sturen, kon alleen maar in het voordeel van Van Persie zijn en gaf hem voor het komende seizoen in Wengers ogen een voorsprong op de Spanjaard. Hoewel hij uit Nederland kwam, beweerde Van Persie dat het winnen van de FA Cup veel voor hem betekende. In een terugblik op de gewonnen partij verklaarde hij: ‘We hebben afgelopen seizoen de FA Cup gewonnen, en dat was ook voor mij belangrijk, want iedereen in Nederland weet wat voor een geweldig toernooi dat is. Maar het kampioenschap van de Premier League is ook heel geweldig en dat wil ik winnen. Als spelers zijn we er vast van overtuigd dat we Chelsea kunnen inhalen en kampioen kunnen worden.’

Hij had zeker een gedenkwaardig eerste seizoen achter de rug waarin de naam Van Persie op de lippen van kenners en supporters lag bestorven, zij het niet altijd om de goede redenen. Hoogtepunten als de winst om de FA Cup en het recorddoelpunt in de Champions League-wedstrijd op Highbury werden afgewisseld met dieptepunten als de rode kaart op St. Mary en het aan gort rijden van zijn auto op de M25. Hij had al veel bereikt en wilde maar al te graag nog meer: succes in de Champions League en de kampioensbeker.

Zijn spel was nog verre van volmaakt, maar het was niet realistisch om te verwachten dat hij op zo’n prille leeftijd al compleet was. Van Persie was nog steeds een speler in de groei en waar kon hij zich beter ontwikkelen dan bij Arsenal, waar Wenger standvastig zijn

vizier op de lange termijn gericht hield zonder ten koste van alles direct succes na te jagen. De Gunners wisten wie ze uit Rotterdam verlostten: een ruwe diamant die moest worden geslepen om in de kroon van hun team te kunnen worden gezet.

Vergeleken bij het duizelingwekkend hoge niveau dat het seizoen ervoor werd behaald, was dit seizoen voor de Gunners niet briljant verlopen, maar toch was het Van Persie en zijn teamgenoten gelukt een van de beroemdste bekercups uit het wereldvoetbal te winnen. Zonder Van Persie's twee doelpunten in die opwindende halve finale tegen Blackburn zou aanvoerder Patrick Vieira in Cardiff de trofee wellicht nooit omhoog hebben getild.

De immens gerespecteerde voetbaltovenaar Dennis Bergkamp – een van de grootste spelers uit de geschiedenis van het Nederlandse voetbal – was inmiddels bereid zijn kennis aan de jonge leerling door te geven. Het was voor Van Persie ook goed om een landgenoot in de buurt te hebben die zijn welzijn in de gaten hield. Als The Ice Man hem na dat auto-ongeluk niet te hulp was geschoten en niet met de politieagenten had gepraat, zou de hele kwestie weleens heel anders hebben kunnen aflopen. Het verlaten van de plaats van een ongeluk – zoals Van Persie onbezonnen deed – nadat de vangrail is vernield, wordt als een misdrijf beschouwd, en een rechter die met zijn verkeerde been uit bed is gestapt kan er een fikse straf voor uitdelen.

Arsenal was er veel aangelegen dat hun importspelers zich in hun nieuwe land thuis voelden, en dat heeft er zeker toe bijgedragen dat Van Persie in Engeland snel zijn draai vond. Bij de spelers van andere clubs zorgden hun zaakwaarnemers er meestal voor dat ze hun leven op orde kregen, maar als ze zelf het initiatief namen, hielp Arsenal maar al te graag en hun nieuwelingen maakten wellicht daardoor hun beloftes eerder waar dan bij andere clubs. Cesc Fàbregas, die een paar maanden voor Van Persie bij Arsenal was gekomen, leek zich in ieder geval al aardig op zijn gemak te voelen – hij was nuttig voor het elftal en zijn prestaties waren veel beter dan van een achttienjarige kon worden verwacht.

Het werd helemaal een bijzonder jaar voor Van Persie nadat hij begin juni zijn debuut voor het echte Nederlands elftal mocht maken. Bondscoach was Marco van Basten, en de voormalige Ajax- en AC Milan-vedette was geen onbekende voor Van Persie. In de wedstrijd met de Feyenoord-beloftes waarin hij door Ajax-supporters werd aangevallen, was het Van Basten die voor het tuig was gesprongen en hem van een enorm pak slaag en misschien wel een zware blessure had gered.

Na de sterspeler van Arsenal te hebben geselecteerd, prees Van Basten Wenger om het feit dat hij Van Persie uit de schroothoop van Feyenoord had gered en de nukkige selectiespeler weer aan het voetballen had gekregen. Hij was na een jaar afwezigheid in Nederland al bijna vergeten, terwijl hij daarvoor werd gezien als het grootste nieuwe talent van het land. Dit werd het begin van een langdurige vriendschap tussen Van Persie's twee trainers, die elkaar via onregelmatige sms'jes op de hoogte hielden van Van Persie's vorderingen.

In Nederland gaan de meningen van hun beroemdste voetballer en mede-uitvinder van

het Nederlandse totaalvoetbal Johan Crujff er bij velen in als Gods woord in een ouderling, en volgens hem was Van Persie in de tijd dat hij bij Feyenoord doorbrak, het meest opwindende jonge talent. Veel Nederlanders waren die vroege belofte al weer vergeten, maar Van Basten was de gevallen prins nauwlettend blijven volgen.

Voorafgaand aan Van Persie's debuut meende Van Basten: 'Robin was verbazingwekkend goed op de training en hij is vergeleken bij vroeger volkomen veranderd. Je kunt het verschil met vorig jaar zien en hij heeft enorm geprofiteerd van het spelen bij Arsenal. Hij heeft onder Arsène Wenger veel geleerd, vooral van het spelen met uitzonderlijk goede voetballers.

Hij had in Nederland bij Feyenoord een slechte reputatie omdat hij zich te nonchalant gedroeg, maar hij laat nu zien dat hij speciale capaciteiten heeft en zal een geweldige voetballer worden. Hij realiseerde zich bij Arsenal dat als hij zich niet professioneel gedraagt en niet doet wat er van hem verwacht wordt, hij langs de zijlijn komt te staan en dat dat het einde van zijn carrière zal zijn. Hij heeft de boodschap begrepen. Hij is heel goed en zal een grote aanwinst voor het Nederlands elftal zijn. Ik ben blij met zijn progressie en ik ben heel positief over hem.'

Het professionalisme dat Wenger de Arsenal-spelers wist bij te brengen, had grote indruk op Van Basten gemaakt. Dit was voor Van Persie een cultuuromslag die zonder meer een positieve invloed op zijn carrière had. Van Persie was kritisch op wie hij respecteerde en Wenger was zeker iemand die hij respecteerde en die hem respecteerde. Jonge spelers kunnen gedijen met een vaderfiguur in de buurt en Wenger speelde die rol voor Van Persie. Hij had hem vaak hard aangepakt, maar soms is dat voor een liefhebbende vader de meest doeltreffende manier van opvoeden.

Robin van Persie debuteerde als international op 4 juni 2005 door in het veld te komen terwijl het elftal met een 2-0 voorsprong de kwalificatiewedstrijd voor het wereldkampioenschap tegen Roemenië uitspeelde. Hij viel na ongeveer een uur in voor Ruud van Nistelrooy en wilde in het halfuur dat hem restte een goede indruk maken. Het werd bijna een gedenkwaardig debuut: Arjen Robben zette hem perfect vrij, maar Van Persie schoof de bal net naast het doel van de tevergeefs grabbelende doelman. Het was moeilijk om op te vallen in een team dat de overwinning in feite al op zak had en dat met het hoofd bij de uitwedstrijd de woensdag erna tegen Finland zat.

Wellicht prikkelde het Van Persie dat hij in Oranje naast Robben moest spelen. In hun tienertijd had Johan Crujff Van Persie als de beste van de twee uitgekozen en hem later tot de 'beste jongere van zijn generatie' bestempeld. Maar na zijn ruzie met Van Marwijk kon Van Persie slechts een transferbedrag van 2,75 miljoen pond afdwingen, terwijl Robben door zijn club psv voor 12 miljoen aan Chelsea werd verkocht. Na de ontwikkelingen bij Feyenoord leek Van Persie een mindere speler en mogelijk was hij erop uit zich tegenover zijn 'duurdere' landgenoot te bewijzen.

Vier dagen later kreeg hij nog minder de tijd om zich te laten zien. Na vijfenzeventig minuten spelen en bij een 0-1 voorsprong van Nederland tegen Finland viel hij in voor

Ruud van Nistelrooy. Bij Manchester United was de man met het lange hoofd zijn tegenstander en hij was het die met een schot van dichtbij de Nederlanders op voorsprong had gezet, maar pas met de komst van Van Persie kwam Nederland echt op gang.

Na een slimme combinatie met Robben zette de nieuwe man in de ploeg Dirk Kuyt voor een leeg doel en die verdubbelde de voorsprong. Van Persie had in feite de goal zelf kunnen maken, maar met een keeper die hard rennend de doellijn verliet, koos hij ervoor om de bal terug te leggen. Hij stond pas een paar minuten in het veld, maar vlak daarna werd het nog mooier. Van Persie hield de bal magnifiek binnen de zijlijn en de Finnen lieten zich betoveren door zijn hypnotiserende schaarbewegingen en overstapjes. Voordat iemand een voet tegen de bal kon krijgen zette hij de bal voor naar Phillip Cocu, die de derde goal in het doel prikte.

Dit stevige begin op het internationale podium kreeg een prachtig slotakkoord waarin Van Persie door de krakkemikkige Finse verdediging denderde en zijn eerste doelpunt voor het Nederlands elftal maakte. Na een kopbal in de looprichting van Kuyt te hebben geknikt, ontving hij de bal meteen terug. Hij was de vermoeide Finnen te snel af en knalde de bal in de verre hoek. Het was een heerlijke avond voor Van Persie, die aan het einde van zijn Feyenoord-tijd persona non grata was geworden, maar nu het Nederlandse publiek in krap vijftien voortreffelijke minuten liet zien waar hij werkelijk toe in staat was.

Hij rende met zijn armen in de lucht opgetogen naar het Oranjelegioen aan de zijkant van het veld, alvorens zich om te draaien en op de naam achter op zijn shirt te wijzen. Hij werd omringd door zijn ploeggenoten en trainer Marco van Basten applaudisseerde vanuit de instructiezone voor hem. Na het eindsignaal scandeerden supporters zijn naam. Er zijn maar weinig spelers geweest die tijdens de tweede wedstrijd in hun nationale elftal zo'n grote indruk hebben gemaakt en de meesten worden eerst in vriendschappelijke wedstrijden uitgeprobeerd voordat ze aan het echte werk mogen beginnen. Van Persie deed het fantastisch zodra hij in het diepe werd gegooid en mocht nu op een plaatsje rekenen in de ploeg die de volgende zomer naar het wereldkampioenschap in Duitsland zou gaan – althans, dan moest hij er wel eerst aan bijdragen dat Nederland dat toernooi zou halen.

Tijdens de persconferentie na de wedstrijd prees Van Basten zijn nieuweling niet te veel; in plaats daarvan overlaadde hij mede-invaller Hedwiges Maduro met lof en verklaarde dat zijn team beter dan de Finnen was geweest. Later vertelde hij dat Van Persie in de Premier League volwassener was geworden nadat hij in de Eredivisie toch enigszins uit de gratie was geraakt.

Uiteraard straalde Van Persie na een weergaloos optreden van slechts een kwartier: 'Ik voel me fantastisch, ik speelde vijftien minuten, heb twee assists gegeven en een doelpunt gemaakt. Ik ben heel gelukkig, nu kunnen we ons voorbereiden op het toernooi in Duitsland.'

Het was nu het moment voor Van Persie om een seizoen in ogenschouw te nemen dat moeizaam was begonnen, maar in Cardiff en Helsinki triomfantelijk eindigde. Hij was als

profvoetballer niet zo makkelijk in de basis van een elftal terechtgekomen als hij wilde, maar hij had in deze periode toch maar de UEFA Cup en de winnaarsmedaille van de FA Cup in de wacht weten te slepen. Hij was bij het Nederlands elftal doorgebroken en had met zijn indrukwekkende start op het internationale podium misschien wel een plaatsje verdiend in het team dat aan de eindronde van het wereldkampioenschap zou deelnemen.

Na het seizoen ervoor de competitie te hebben gedomineerd, haakte Arsenal af voor de titelrace en het was duidelijk dat Wenger nieuwe mogelijkheden moest overdenken om na de zomer verder te kunnen. Het was moeilijk te zeggen hoe die veranderingen voor Van Persie uit zouden vallen – zou hij speler worden van een succesvollere ploeg of zou hij door een nieuw gezicht op een zijspoor worden gezet? Hij had al harde concurrentie van José Antonio Reyes te verduren gehad, maar de bekerfinale – Reyes een rode kaart, Van Persie een benutte strafschop – kon zijn plaats als derde keuze na Thierry Henry en Dennis Bergkamp bezegeld hebben. Na een goed seizoen 2005/ 2006 kon hij wellicht de koningsmantel van Bergkamp overnemen en basisspeler voor de Gunners worden.

Het ging goed met hem en dus was het niet meer dan logisch dat hij zo lang mogelijk op Highbury wilde blijven. Hij vertelde aan *The People* dat hij, doordat hij even bij Arsenal weg was geweest, besepte hoe voortreffelijk het in dat eerste seizoen was gegaan: ‘Marco van Basten had gelijk toen hij zei dat ik als speler gegroeid ben. Ik ben heel blij met mezelf en mijn stek in Arsenal en het Nederlands elftal. Ik zie me wel jarenlang bij Arsenal blijven. Mijn contract loopt nog drie jaar en uiteraard moeten we dan nog eens zien. Ik kan heel veel van Dennis Bergkamp leren en het is prachtig dat hij een nieuw contract heeft afgesloten. Het is een geweldige voetballer. Het is voor een jonge speler heel belangrijk om regelmatig te spelen. De afgelopen twee, drie maanden heb ik heel vaak voor Arsenal gespeeld.’

3

Crisis

Het was een lang en vermoeiend seizoen geweest, en eindelijk kreeg Van Persie een paar weken om zich te ontspannen voordat hij zich voor de eerste trainingen bij zijn teamgenoten van Arsenal moest melden. Aan Nederlandse journalisten vertelde hij dat hij en Bouchra een korte vakantie zouden nemen om aan de druk te ontsnappen die zich het afgelopen jaar had opgebouwd. Hij redeneerde: 'Ik heb zo veel dingen gehad waaraan ik het hoofd moest bieden. In een jaar ben ik getrouwd, naar het buitenland verhuisd, heb mijn debuut voor Arsenal gemaakt, en mijn debuut voor het Nederlands elftal. Ik voel echt de spanning.'

Hij stond op een hoogtepunt in zijn carrière en was uiteraard wezen stappen met zijn mede-internationals om te vieren dat ze eerste stonden in hun kwalificatiegroep. Hij verkeerde in opperbeste stemming, maar helaas was dat van korte duur. Mensen onder druk doen soms rare dingen – zoals Robin en Bouchra spoedig zouden merken. Op maandag 13 juni 2005 werd Robin van Persie gearresteerd op verdenking van verkrachting. Dit was een uiterst ernstige beschuldiging, en terwijl de supporters ongerust wachtten op de details over wat er was gebeurd, hing zijn toekomst bij Arsenal aan een zijden draadje. Er werden al vele jaren vergelijkingen gemaakt tussen Bergkamp en Van Persie, maar dit was een terrein waarop ze volkomen van elkaar verschilden – de vaak zwijgzame Bergkamp was niet iemand die de discussie opzocht en was in ieder geval in het openbaar een man van weinig woorden. Als Van Persie in daad en woord wat terughoudender was geweest, zou deze treurige ellende hem misschien bespaard zijn gebleven.

Dat door haat bezoedelde reisje naar Amsterdam de zomer ervoor zal niet bepaald een dierbare herinnering voor Van Persie zijn geweest, maar wat hem tijdens een avondje stappen in Rotterdam overkwam was honderd keer erger. Op maandag 13 juni werd hij gearresteerd en vastgehouden na een voorval dat tijdens het afgelopen weekeinde ervoor zou hebben plaatsgevonden. Een woordvoester van het Openbaar Ministerie verklaarde aan de BBC: 'Robin van Persie werd op maandag gearresteerd op verdenking van een verkrachtingsincident dat dit weekeinde heeft plaatsgehad. We kunnen geen details vrijgeven over wat er is gebeurd. Het Nederlandse rechtssysteem verschilt daarin van het Engelse.'

Als hij schuldig werd bevonden, kon Van Persie tot maximaal twaalf jaar gevangenisstraf worden veroordeeld. Er werd bevestigd dat hij in hechtenis zou blijven. Hij moest gedwongen zijn tijd uitzitten in gevangenis Noordsingel, ruim honderd jaar oud en ernstig overbevolkt. Het Nederlandse publiek had hem de laatste maanden op straat al de nodige ellende bezorgd; dat zou alleen nog maar erger worden als hij tussen de criminelen van het land moest zitten. Hij zou Ajax-supporters in de gevangenis tegenkomen en zonder Marco van Basten om er tussen te springen, moest hij ongetwijfeld

dagelijks voor lijfsbehoud vechten.

De voormalige Arsenal-vedette Tony Adams verwierf faam omdat hij begin jaren negentig twee van de vier maanden uitzat van zijn veroordeling voor het rijden onder invloed. Van Persie had niet gedronken tijdens zijn auto-ongeluk, maar toch kon die gebeurtenis bij het proces nog steeds in de beoordeling worden meegenomen. De eerdere overtreding werd door de media opgepikt en Van Persie liep het gevaar een rechter tegenover zich te krijgen die nog steeds het 'Pietje Bell'-imago voor ogen had dat hem al enkele jaren achtervolgde.

Nadat Arsène Wenger in 1996 het roer bij Arsenal overnam, kwam er verandering in, maar tot die tijd heerste er bij de club een 'pubcultuur', waarin leden van de ploeg met justitie in aanraking kwamen. Adams, de centrale verdediger die het tot aanvoerder van Arsenal en het nationale elftal schopte, werd tijdens zijn vervoer naar de gevangenis met boeien aan een medegevangene vastgeklonken die supporter was van Tottenham.

Naar verluidt jammerde de Spurs-fan: 'Wat een nachtmerrie. Ik ben een Tottenham-supporter en nu maken ze me aan jou vast.' Een gevangen Ajax-supporter zou ongetwijfeld krachtiger bewoordingen voor de ex-Feyenoorder Van Persie in huis hebben.

Op de Nederlandse televisie beweerde Van Persie's advocaat Abraham Moszkowicz dat hij geloofde dat de Arsenal-vedette wegens gebrek aan bewijs snel op vrije voeten zou komen: 'Ik ken het allooi van deze dame – hoe kan ik u niet vertellen – en ik zet grote vraagtekens bij het waarheidsgehalte van haar verklaring.'

De trainer van Oranje onder de 21, Foppe de Haan, die de speler in zijn beginjaren onder zijn hoede had totdat hij bij de selectie van het nationale elftal kwam, liet het persagentschap ANP weten: 'Ik schrok er echt van. Ik was er ook een beetje verdrietig van. Maar laten we niet te vroeg oordelen en veroordelen.'

Het vergrijp zou op een hotelkamer hebben plaatsgehad die Van Persie en twee vrienden op 11 juni na een avondje stappen hadden geboekt. De tweeëntwintigjarige half Nigeriaanse, half Nederlandse Sandra Boma Krijgsman beweerde dat ze met Van Persie mee naar het hotel was gegaan nadat het stel in de nachtclub Baja Beach in het centrum van Rotterdam wat met elkaar had gekletst. Krijgsman, die volgens *The Sun* een voormalige strip- en paaldanseres was, beweerde dat ze in de hotelkamer seksueel werd betast voordat ze naar de badkamer werd gesleurd en daar werd verkracht.

Volgens raadsman Bram Moszkowicz ontkende de speler na een pittig gesprek van vijfenveertig minuten in de cel, nog steeds dat hij seksuele gemeenschap met de vrouw had gehad nadat hij de avond in diverse dure tenten was geweest, waaronder de in Rotterdam beroemde bar/dancing Hyper Hyper.

Arsène Wenger zat die dinsdag ook in de rechtszaal, maar niet om Van Persie te steunen; hij moest bij het Londense High Court getuigen in het voordeel van Atletico Mineiro – de vroegere club van de Braziliaanse Arsenal-speler Gilberto Silva – in een geschil dat de club met twee zaakwaarnemers uitvocht. Dit waren zware tijden voor

Wenger, die in alle rust over het komende seizoen wilde nadenken, maar zich in plaats daarvan zag opgezadeld met de vervelende situatie dat twee van zijn spelers bij justitiële onderzoeken waren betrokken.

Na het wettelijk maximum van drie dagen dat een verdachte in Nederland zonder aanklacht gevangen mag worden gehouden, zal Van Persie gehoopt hebben dat hij zijn vrijheid terugkreeg. Maar het ging van kwaad tot erger: het Openbaar Ministerie vroeg met succes meer tijd voor aanvullend onderzoek. Arsenal had zich niet uitgelaten over de kwestie, maar er zal ongetwijfeld in de bestuurskamer van Highbury zijn gediscussieerd over de vraag hoe de club zou moeten reageren op de verschillende mogelijke uitkomsten van de gerechtelijke procedures.

Een woordvoester van het Openbaar Ministerie verklaarde: 'We hadden de rechter-commissaris om een langere bewaring van veertien dagen gevraagd en hij heeft die toegekend. Het Openbaar Ministerie heeft om een verlening van de voorlopige hechtenis gevraagd in het belang van het onderzoek en vanwege de ernst van de verdenking.'

Moszkowicz hield tegenover verslaggevers vol dat Van Persie geen seksueel contact – vrijwillig of niet-vrijwillig – met de ex-schoonheidskoningin had gehad: 'Hij [Van Persie] ontkent dat hij seksueel contact met dit meisje heeft gehad. Er is niets gebeurd.'

In die twee weken in de cel moet Van Persie gedacht hebben aan het onvoorstelbare: wat als hij werd veroordeeld en een gevangenisstraf moest uitzitten? Binnen een paar weken tijd had hij eerst de FA Cup omhooggehouden, daarna uitgeblonken in het shirt van Oranje, en verkommerde hij nu in de gevangenis. Opgesloten in de nor leek hij lichtjaren verwijderd van een terugkeer naar Highbury en oefenwedstrijdjes voor aanvang van de nieuwe competitie. Er bestond de mogelijkheid dat zijn voorarrest zonder aanklacht met vier maanden werd verlengd. Dit zou de voorbereiding op wat het seizoen van zijn doorbraak moest worden ernstig in de war schoppen. Dit was wel wat anders dan het verwende leventje van een in de watten gelegde profvoetballer. Nadat deze beproeving eenmaal voorbij was, beschreef Van Persie alle gruwelen van zo'n gevangenisverblijf. Er werd van alles naar hem gegooid en mensen riepen 'verkrachter' naar hem. 'Ze braken de tent af. Ze gooiden van bovenaf dingen naar beneden. Ze gingen tekeer als beesten en ze schreeuwden verschrikkelijke dingen naar me. De cipier die met me meeliep, zei: "Ik ben hier zeven jaar bewaker, maar dit heb ik nog niet meegemaakt." Ik vond het mensonterend dat ik, zonder dat ik iets had gedaan, dat allemaal moest ondergaan en dat vanwege de beschuldiging van één vrouw.'

Zijn medegevangenen gingen zo enorm tekeer dat de bewaarders hem wel voor zijn eigen veiligheid in eenzame opsluiting moesten zetten. Het moet een enorme cultuurschok zijn geweest om in korte tijd van de luxueuze villa buiten Londen die hij met Bouchra deelde te verhuizen naar een cel van vier bij twee met een toilet in de hoek.

Hij mocht geen contact met de buitenwereld hebben en hij zou heel makkelijk de moed hebben kunnen verliezen. Het commentaar van een bewaker dat zijn carrière bij Arsenal en het Nederlands elftal nu wel voorbij zou zijn, bleek het keerpunt: 'Door die ene

opmerking, die me duidelijk maakte dat iedereen me had afgeschreven, gebeurde er wat met me. In de gevangenis dacht ik al: Mij krijg je niet kapot. Ik zal laten zien wie hier de sterkste is. Als ik hier uitkom, weet ik dat ik een grote speler kan worden.'

Mentaal is hij van deze periode in zijn leven sterker geworden, en nadat hij de hel en de kwelling van het niet weten hoe lang hij opgesloten zou blijven had doorstaan, was er nog maar weinig wat hem voortaan van zijn stuk kan brengen.

Om het verhaal nog een graadje erger te maken, meldde zich een vrouw die tegen de pers vertelde dat ze de vedette vlak voor het vermeende incident stoute dingen had zien doen. Ze had niet veel aan het bekende verhaal toe te voegen, maar het was duidelijk dat de pers ieder flintertje dat hun werd toegeworpen zou uitkauwen om het verhaal een vervolg te geven. Van Persie zou in een nachtclub waar de serveersters alleen bikini's droegen met twee vrouwen hebben geflirt.

Nathalie Vroegindewij, twintig, vertelde aan *The Sun*: 'Ik zag hem met twee meisjes bij de bar. Hij raakte ze de hele tijd aan, maar niet op een onbehoorlijke manier, gewoon versierderig.'

Verdedigen was op het voetbalveld niet Van Persie's specialiteit, maar ongetwijfeld had zijn beroemde advocaat genoeg ervaring in de rechtszaal om te weten dat hij aan zijn oorspronkelijke verhaal moest vasthouden. Op 17 juni bevestigde Moszkowicz dat Van Persie met twee vrienden en het meisje in het negentig euro per nacht kostende Tulip Hotel – om de hoek van het penthouse-appartement waar Bouchra lag te slapen – was geweest. Op de vraag wat Van Persie van plan was te gaan doen in het hotel, antwoordde de raadsman dat hij er misschien een potje wilde voetballen.

De voormalige Nederlandse Miss Universe en Miss Nigeria, Sandra Krijgsman, had beweerd dat een van de spelers de zwarte mini-jurk en het shirt dat ze droeg had verstoep.

Moszkowicz gaf een verklaring af: 'Het enige wat ik kan zeggen is dat ze twee mensen, na wat zij de verkrachting noemt, heeft ontmoet, maar ze zei niet dat ze was verkracht en heeft ook de naam van mijn cliënt niet genoemd. Ze zei alleen dat iemand met haar had lopen dollen en haar kleren had verstoep.'

Ze was ontdaan en *not amused*. Als iemand is verkracht en onmiddellijk daarna met twee mensen spreekt, vraag je of ze de politie willen bellen en dat deed ze niet. Ze was alleen ontdaan omdat iemand haar kleren had gestolen. Ze heeft verklaard dat ze is verkracht en hoe ze is verkracht. De details kan ik u niet vertellen.'

Moszkowicz had tot dan vastgehouden aan het verhaal dat Van Persie geen seksueel contact met haar had gehad, maar dit werd nu teruggebracht tot: 'Ik kan niet reageren op de vraag of hij seks heeft gehad of niet.'

Terwijl de verdedigers probeerden het meisje in diskrediet te brengen en beweerden dat ze 'niet iemand [was] die in het verleden gedrag heeft vertoond dat de Nobelprijs heeft verdiend', verrichtten ze voor Van Persie niet het beste werk met dit inconsequente verhaal. Naar verluidt stond Bouchra nog steeds achter haar man, maar hij gaf nu toe dat

hij met een ex-stripteasedanseres in een hotel was geweest en dat kan toch niet echt goed zijn geweest voor de echtelijke verhoudingen.

Op zaterdag kende de *Daily Star* hem de 'Plonker of the Week'-prijs toe, de Eikel van de Week, en schreef dat, hoewel ze niet beweerden dat hij schuldig was, hij zichzelf in deze hachelijke positie had gemanoeuvreed en moest leren zulke situaties te vermijden.

De volgende dag verbrak Krijgsman haar relatieve stilzwijgen en klaagde dat de verdediging probeerde haar zwart te maken door dingen uit de duim te zuigen: ze was bijvoorbeeld geen nachtclubdanseres en had haar studie met modellenwerk betaald. Krijgsman tegen *The Sun*: 'Hij probeert me zwart te maken omdat hij geen andere verdediging heeft. Ik weet zeker wat er is gebeurd en ik wil alleen dat er recht wordt gedaan. Ik ben geen nachtclubdanseres. Wat er is verteld is helemaal onjuist. Ik heb verschillende jaren een toerisme-opleiding en een opleiding voor stewardess gevolgd.'

De verdediging bleef bij het verhaal dat de tweeëntwintigjarige kwaad was omdat ze voor de gein haar kleren hadden verstoppt. De raadsman meende: 'Laten we zeggen dat ze zich niet met het grootste respect behandeld voelt. Maar gezien de reputatie van de vrouw wist ze verdomd goed wat ze wilde toen ze besloot met Van Persie en zijn vrienden naar het hotel te gaan. Ze had zekere redenen om zich bij de groep aan te sluiten.'

Door deze beschuldigingen aan zijn adres waren het een paar eenzame dagen voor Van Persie. Daar zat hij dan in zijn eentje in een gevangenis, zonder zelfs nog maar aangeklaagd te zijn, en er waren niet veel mensen van wie hij wist dat ze hem steunden. Het stilzwijgen van Arsenal, zijn vrouw en zijn vader Bob zal hem ook niet hebben gerustgesteld. Wenger gaf later toe dat hij zich zorgen maakte over de toekomst van zijn jonge speler, maar op dat moment hield hij zijn lippen stijf op elkaar.

Eindelijk in de rechtszaal, verliet zijn radeloze vrouw in tranen de ruimte voordat de rechter tot een uitspraak was gekomen.

Het Nederlandse recht functioneert anders dan het Britse. Van Persie bracht zonder te zijn aangeklaagd twee weken achter de tralies door, waarbij hij het ergste vreesde en zich afvroeg wat er zou gebeuren als hij werd veroordeeld.

Sportpsychiater Wim Keizer vertelde in *The Sun* dat voor de speler voetbal het middelpunt van de wereld was en dat hij niet begreep hoe hij in zoiets als dit verwickeld was geraakt. Keizer opperde ook dat de ene speler beter met plotseling succes om kon gaan dan de andere: 'Robin heeft een gecompliceerd karakter, maar voetbal is het enige wat voor hem telt. Ik ben erg geschokt over wat er zou zijn gebeurd. Aan de andere kant, dit zou het klassieke geval kunnen zijn van wat er kan gebeuren als een jonge speler plotseling een ster wordt en iedereen hem adoreert. Sommige spelers kunnen daar ontspannen mee omgaan. Andere spelers gaan stomme dingen doen.'

Dit was geen veelbelovende uiteenzetting aangezien Van Persie al 'stomme' dingen had gedaan, zoals het onbeheerd op de plaats van het ongeval achterlaten van zijn verongelukte BMW en het met open raampjes rijden door een stad waar hij werd gehaat.

Bouchra had niets over de beschuldiging gezegd, maar uiteindelijk verbrak ze op 20 juni haar stilzwijgen. Rebecca Loos, een persoonlijk assistente van de voormalige aanvoerder van het Engelse elftal David Beckham, beweerde dat ze een verhouding met de getrouwde middenvelder had. Beckham heeft dit altijd ontkend en Bouchra vergeleek de beweegredenen van Krijgsman met die van Loos. Het zingende Spaans-Nederlandse fotomodel werd beroemd nadat het verhaal naar buiten was gekomen en ze op de omslag van mannenbladen en in reality-series op tv verscheen. Het ensceneren van een hoop herrie waarbij zij en een voetballer waren betrokken, was in deze moderne tijd voor een jonge vrouw een manier om geld en roem te vergaren.

Bouchra vertelde venijnig tegen de *Daily Mirror*: ‘Het is net als dat spelletje dat Rebecca Loos speelde. Zij heeft de trend gezet. Robin en ik houden heel veel van elkaar en dit zal dat niet veranderen. Die beweringen zijn flauwekul. Ik heb hem gezegd: “Robin, maak je geen zorgen. Wat de hele wereld ook denkt: ik geloof je!” Dat hele verhaal is verzonnen, daar ben ik rotsvast van overtuigd. Niets of niemand krijgt ons huwelijk stuk.’

Zodra het gesprek kwam op wat er in de hotelkamer gebeurd kon zijn, was ze meer op haar hoede. Ze vertrouwde haar man meer dan een vrouw die ze niet kende en het was duidelijk dat ze wilde dat er een einde aan het hele gedoe kwam.

Bouchra ging verder: ‘En over wat er zich dan in die hotelkamer zou hebben afgespeeld, zeg ik niets. Het enige is dat ik Robin voor tweehonderd procent vertrouw als hij zegt dat er niets is gebeurd. Ik ken die vrouw niet. En ik wil ook niets van die vrouw weten.’

Bouchra legde daarna uit dat als ze met haar echtgenoot op stap ging, meisjes hem pal voor haar neus probeerden te versieren. In een weloverwogen verklaring stelde ze dat ze wist wat er gebeurde in nachtclubs waar voetballers kwamen, maar dat ze haar echtgenoot vertrouwde. De meisjes zagen algauw dat hij niet in hen was geïnteresseerd en trokken naar de volgende voetbalvedette op wie ze een oogje hadden. Volgens haar liet hij altijd even snel zijn linkerhand met de trouwring zien. ‘Ik weet precies hoe het er in zo’n disco aan toe kan gaan. Ik heb als we samen uitgingen met eigen ogen gezien hoe vrouwen zich aan hem opdrongen. Ze krioelden om hem heen. Het maakte niet eens uit dat ik ernaast stond. Robin lachte altijd maar een beetje en liet zijn trouwring zien.’

Hoewel hij eerst tegen zijn advocaat had gezegd dat er niets was gebeurd tussen hem en de voormalige schoonheidskoningin, gaf hij later toe seks met haar te hebben gehad. Bouchra stond voor een keuze – zou ze boos haar overspelige man verlaten of zou ze hem vergeven en haar financieel veilige leven met hem voortzetten? De gevangene zal veel aan Bouchra hebben gedacht en hij zal zich hebben afgevraagd hoe het met hun huwelijk moest als hij uit de gevangenis kwam. In het openbaar steunde ze zijn verhaal, waardoor het leek alsof het huwelijk stand zou houden, maar hij wist pas wat ze werkelijk voelde als hij vrij was.

Haar ouders hadden Bouchra in de eerste tijd van hun verkering voor Van Persie gewaarschuwd, maar ze had niet naar hen geluisterd. Ook zonder van hem te houden had

ze een veel luxueuzer leven als ze bij de vele miljoenen verdienende voetballer bleef, en zijn foutjes moest ze dan maar door de vingers zien.

Soms worden jongens door zulke ervaringen echte mannen. Later keek Wenger op de gebeurtenissen terug en hij vond dat Van Persie door wat hij had meegemaakt sterker en volwassen was geworden. Misschien wist Van Persie op de lange duur uit het dal omhoog te klauteren en zijn gewone leven weer op te pakken. Hij had in emotionele ambiances als derby's in Nederland en Engeland geopereerd, maar deze situatie was van een andere orde.

Als mensen een geliefde dreigen te verliezen, klampen ze zich nog steviger aan hem of haar vast. Op eenzelfde manier als waarop al jaren ontrouwe supporters terugkeren naar met opheffing bedreigde voetbalclubs, kon Bouchra verwachten dat ze vanaf dit moment met meer zorg en respect zou worden behandeld.

Met verschillende indrukwekkende optredens had hij Wenger na de rode kaart tegen Southampton voor zich teruggewonnen, maar er zouden meer dan een paar romantische gestes nodig zijn om zijn vrouw terug te veroveren nadat hij haar had bedrogen. Door de verkrachtingszaak lag zijn ontrouw op straat en dat zal voor Bouchra Elbali uitermate vernederend zijn geweest.

Geruchten in de pers dat Wenger in de zomer drie nieuwe spelers wilde contracteren, zullen Van Persie ook weinig vertrouwen over zijn toekomst bij Arsenal hebben gegeven.

Het is te hopen dat niemand Van Persie op de hoogte stelde van het feit dat ook Arsenal werd genoemd bij de transfergeruchten over de uitblinkende aanvallende middenvelder Guti van Real Madrid.

Op woensdag 22 juni sprak een van de twee vrienden die op de avond van het vermeende voorval ook in de hotelkamer was met de pers. Hij vertelde dat Krijgsman voortdurend 'ondeugende toespelingen' had gemaakt en dat de jongens niet van beton waren.

De vriend verklaarde plechtig dat de international onschuldig was, maar beweerde dat de politie niet naar hem wilde luisteren omdat hij in slaap was gevallen op het moment dat het voorval plaatsvond: 'Ik geloof in Robins onschuld. Ik weet zeker dat hij haar niet heeft verkracht. Ik heb dat ook tegen de politie gezegd. Maar daar lachen ze slechts: "Jij hebt toch liggen slapen?"'

De niet bij naam genoemde vriend, ook een voetballer, bevestigde het verhaal van Bouchra dat Van Persie altijd veel aandacht van vrouwelijk schoon kreeg als hij een avondje ging stappen. 'In zulke tenten is de vrouwelijke belangstelling voor hem altijd enorm. Het leek wel of ze allemaal wat van hem wilden. Het was vroeg op een zondagochtend, we stonden met onze rug tegen de bar geleund, en ineens stond zij er. Ze stond echt bijna tegen Robin aan, begon gelijk een gesprek met hem. Hij reageerde zoals hij altijd doet: netjes. Hij maakte een grapje, zei wat terug en liet het daarbij. We gingen naar boven om rustig te kunnen praten. We hadden elkaar lang niet gezien en het was

ouderwets gezellig. Ineens staat daar Sandra weer. Vanuit het niets. Ze fluisterde wat in zijn oor. Ze was heel brutaal in haar opmerkingen, het was duidelijk dat ze iets wilde van Robin.'

Volgens zijn verhaal was de voormalige schoonheidskoningin niet bepaald het meest verlegen meisje in de nachtclub. Mocht dat waar zijn, dan zal ze later ongetwijfeld spijt van haar gedrag hebben gekregen, want nadat haar adres bekend raakte, werd ze ieder moment van de dag belegerd door een horde verslaggevers. Het werd nog lachwekkender nadat de jongens waren gaan zitten en wat over voetbal gingen praten.

De vriend van Van Persie: 'Wij zaten met de tv aan wat over voetballen te praten op de bank. Zomaar ineens begint ze te gillen. Gek te doen. Wij kijken op en zien dat ze geen broek meer aan heeft. Ze heeft zich verbrand, zegt ze. Een sigaret is in haar liesstreek terechtgekomen. Een beetje gek – ze kreeg zeker niet genoeg aandacht.'

Terwijl de twee weken in de gevangenis naar hun eind liepen, contracteerde Wenger voor ongeveer vijftien miljoen euro Alexander Hleb van Stuttgart. Nog meer concurrentie voor Van Persie binnen de toch al overvolle selectie.

In de dagen waarop het proces werd voorbereid gaf de club ten slotte zijn speler alle steun en gingen vice-voorzitter David Dein en clubadvocaat Andrew Jolly met Abraham Moszkowicz in conclaaf. Het bleek dat als Van Persie tijdens het verhoor van 27 juni verkrachting ten laste zou worden gelegd, zijn paspoort in beslag zou worden genomen en in de tijd tussen de aanklacht en het proces door de politie zou worden vastgehouden. Daardoor zou hij niet naar Engeland kunnen reizen en meedoen met de training van de selectie en misschien zelfs het begin van de Premier League moeten missen.

Dit betekende dat als de rechtbank de aanklacht niet volledig liet vallen, hij misschien nooit meer voor Arsenal zou uitkomen. Arsène Wenger kon het zich niet veroorloven maanden op een speler te moeten wachten en zou zeker een vervanger vinden en Van Persie passeren, wiens reputatie door zijn gedrag binnen en buiten het veld alleen maar slechter was geworden. Van Persie's advocaat bleef optimistisch en verkondigde dat er tijdens de openbare behandeling van die maandag nieuw bewijs naar voren zou komen: 'Arsenal staat volledig achter zijn speler. Ze ondersteunen hem zo veel mogelijk. Het is hem niet toegestaan kranten te lezen, met zijn familie, vrienden of medegevangenen te praten. Het gaat om een voetballer die in de schijnwerpers staat en enorm veel aandacht van de media trekt. De politie vreest dat krantenartikelen of tv-programma's de verhoren kunnen beïnvloeden.'

Feyenoord-supporters demonstreerden ten gunste van Van Persie omdat ze voor zijn geestelijke gezondheid vreesden. Zijn gevangenis had de bijnaam 'de broeikas'; het kon er onder de zomerzon ondraaglijk heet worden.

Een van de demonstranten, John van Leeuwen, liet de verslaggevers van de *Daily Mail* weten: 'Ze noemen die gevangenis de broeikas omdat het daar zo heet wordt. Robin mag maar één uur in een enorme kooi worden gelucht. De rest van de dag zit hij opgesloten. We maken ons zorgen over zijn psychische gezondheid, want hij moet al heel veel

doorstaan voordat een rechtbank zelfs maar heeft besloten of hij wel of niet schuldig is.’

In de tijd dat hij wegging bij de Rotterdamse club was hij volledig uit de gratie, maar de supporters gingen nu toch de straat op om hun voormalige vedette te steunen. Misschien was hij door de zomerhitte bevangen geraakt, maar de verbale steun van die mensen buiten het gevangenisgebouw zal hem zeker mentaal hebben opgefrist. Hij mocht niet lezen wat er over hem in de media werd geschreven en wist dus niet precies wat er over hem werd verteld. De steun van de aanhangers van zijn vroegere club zal zijn hoop in leven hebben gehouden dat de wereld niet volledig tegen Robin van Persie was.

Het was maar goed dat de cipiers hun nieuwe gevangene de kranten niet lieten lezen, want de *Daily Express* publiceerde op de dag voor het verhoor een nogal deprimerend artikel. Cor Hellingman, iemand die alles wist over rechtszaken waarbij sportsterren waren betrokken, speculeerde dat boven op de drie maanden extra die Van Persie zonder aanklacht kon worden vastgehouden, hij daarna in afwachting van het proces tot een jaar in de gevangenis moest doorbrengen.

Dat was afhankelijk van de vraag of de rechtbank van mening was dat er gevaar voor herhaling of vluchtgevaar was. Maar er bestond ook een grote kans dat hij van de rechter tot het proces naar Engeland terug mocht.

Tot zijn enorme opluchting stelde de rechtbank hem op 27 juni in vrijheid, maar – wat hem zorgen zal hebben gebaard – verklaarde hem niet onschuldig.

Een woordvoester van het ministerie van Justitie legde het uit: ‘Hij kan nog steeds een proces krijgen. Die beslissing wordt later genomen. Het onderzoek gaat nog steeds door, maar er is geen noodzaak hem langer vast te houden. Er zijn hem geen beperkingen opgelegd. Hij mag gaan en staan waarheen hij wil.’

Er werd geen borgtocht opgelegd, wat betekende dat voor dat moment de beproeving voorbij was en dat Van Persie de vrijheid had zich op de geplande negentiende juli bij zijn ploeggenoten aan te sluiten. Hij zal niet in topvorm zijn geweest na een paar weken in een benauwde cel met slechts een uur per dag in de buitenlucht, maar het belangrijkste was nu zijn vrijheid. Hij had zeker een interessante zomervakantie gehad en zou in de kleedkamer ongetwijfeld het mikpunt van de grappen van zijn medespelers worden. Het was misschien niet de beste onderbreking van het werk geweest, maar hij had in ieder geval een goedkope accommodatie weten te vinden.

Bouchra, die gedurende de hele kwestie achter haar echtgenoot was blijven staan, pikte haar man buiten de gevangenis bij de poort op. Het leek op zo’n juichend happy end van een romantische film, maar Van Persie viel met een harde klap op aarde terug, want Bouchra las hem thuis flink de les.

Het stel ontvluchtte Nederland en ging snel terug naar hun huis in Londen, waar ze tijd nodig hadden om na te denken over wat er was gebeurd en over hun gezamenlijke toekomst.

Elbali sprak na hun terugkeer niet over wat er was gebeurd en hield tot mei 2009 haar

mond dicht. De kwestie was op dat moment al niet actueel meer. Ze vertelde dat hij zeker een enorme fout had gemaakt en dat ze hells was toen ze het nieuws te horen kreeg. Ze had bij hem weg kunnen gaan om een andere partner te vinden, en dat had ze waarschijnlijk ook gedaan als ze niet elkaars eerste liefde waren geweest. Bouchra was anders dan veel andere voetbalvrouwen, omdat zij niet bewust naar een voetballer als echtgenoot had gezocht.

Elbali's moeder was aanvankelijk tegen hun verhouding geweest, maar draaide uiteindelijk bij. Mevrouw Elbali had bezworen dat voetballers hun relatie nooit serieus namen en dat hij vreemd zou gaan. Hij had zeker een moeilijk karakter, maar er was ook een zorgzame, liefhebbende kant aan hem die door zijn nare trekjes heen scheen.

Bouchra vertelde aan *The Sun*: 'Het was het makkelijkst geweest om van hem af te gaan, want ik was een heel boos meisje. Ik zou zijn doorgedaan met mijn leven en op zoek zijn gegaan naar iemand anders. Maar dat wilde ik niet, want wat wij samen hebben is heel speciaal. Ik geloof niet dat er iemand anders in de wereld is zoals hij. Ieder mens mag een keer een fout maken.

Het klinkt misschien vreemd, maar sinds die tijd hebben we een nog betere relatie. Het heeft het beste uit ons beiden naar boven gebracht. Het was een breekpunt – stopten we of gingen we door? Hij was mijn eerste echte vriendje en ik zijn eerste echte vriendin. We staan iedere ochtend samen op en Robin maakt voor ons allemaal een ontbijt en daarna gaan we samen onder de douche. Hij is zo eerlijk en lief.'

'Eerlijk en lief' klinkt wel heel positief voor een man die seks had terwijl zijn vrouw een kleine tweehonderd meter verderop lag te slapen, maar het is duidelijk dat ze als stel sterker uit dit debacle tevoorschijn zijn gekomen.

Met dit voorval was Van Persie voorlopig de laatste in een rij Premier League-spelers die van verkrachting werden beschuldigd. Verschillende vedettes waren voor de rechter verschenen, maar geen van hen werd veroordeeld – volgens sommigen omdat de meisjes hen alleen hadden beschuldigd om zo een deel van hun geld en roem te krijgen, terwijl anderen meenden dat deze vrijspraken het succes weerspiegelden van de overbetaalde advocaten die de spelers konden inhuren.

In 2003 werd de middenvelder van Leeds United Jody Morris samen met een vriend ervan beschuldigd een vrouw te hebben verkracht die ze in een bar hadden ontmoet, maar de aanklacht werd later ingetrokken. Een jaar later werden de Leicester City-spelers Paul Dickov, Frank Sinclair en Keith Gillespie zes dagen vastgehouden nadat ze van verkrachting tijdens een trainingskamp in Spanje waren beschuldigd. De drie van Leicester werden nooit veroordeeld en Van Persie voegde zich bij het rijtje spelers van wie is bewezen dat ze valselijk waren beschuldigd.

Nadat vanaf de jaren negentig voetballers aanzienlijk hogere salarissen ontvingen en steeds beroemder werden, nam ook het aantal mensen toe dat van hen wilde profiteren. Sommige meisjes zagen 'voetbalvrouw' – de term die voor de vrouwen en vriendinnen van voetballers in zwang is geraakt – als een status om naar te streven. Het had erop geleken

dat Van Persie deze valstrik wist te omzeilen door met zijn jeugdliefde te trouwen, maar hij ging waarschijnlijk toch in de fout op de avond dat hij Sanda Boma Krijgsman tegen het lijf liep.

Niemand weet wat hij eigenlijk met de voormalige schoonheidskoningin op een hotelkamer dacht te kunnen uithalen. Hij hield zonder meer van Bouchra, maar was verleid door Krijgsman, die vervolgens beweerde dat hij tegen haar wil seks met haar had gehad.

Hij mocht dan niet wegens verkrachting zijn aangeklaagd, hij had wel zijn vrouw bedrogen. Voor veel voetbalfans in het hele land zou hij voor altijd 'Robin the Rapist' blijven.

Het herstel

Robin van Persie was vast van plan om na het, zoals hij zelf toegaf, wisselvallige seizoen in 2005-2006 een belangrijkere speler voor het team van Arsenal te worden. Volgens hem konden veel jonge spelers in één wedstrijd de absolute uitbinker zijn om in de volgende nogal onopvallend mee te spelen, en hij wilde die cirkel doorbreken. Hij had hier gelijk in, want een veelbelovende prestatie leveren is nog iets anders dan constant te schitteren en een speler te zijn waarop de teamgenoten kunnen rekenen.

Hij vertelde aan *The Independent* dat er in het Engelse voetbal voldoende kansen waren om uit te blinken: 'In Engeland heb je heel veel wedstrijden en ook heel veel grote wedstrijden. Ik begon bijvoorbeeld vorig seizoen in de Premiership niet in de echt grote wedstrijden zoals tegen Manchester United. Maar dat is geen probleem, de trainer is de baas en hij moet het beste team kiezen. Zo'n beslissing is niet raar.

Iedere wedstrijd geef ik me helemaal voor het team en doe ik er alles aan om een goede indruk te maken. Het is aan de trainer om te bepalen of ik er echt klaar voor ben. Als hij zegt dat ik ook klaar ben voor de grote wedstrijden, dan zal ik er staan.'

Deze boodschap aan Wenger kwam precies op het juiste moment – Van Persie dankte God op z'n blote knieën dat hij de vreselijke onderbreking van die zomer uit zijn hoofd kon zetten en voelde zich opgelucht dat hij precies op tijd weer in Noord-Londen was. Hij ging ermee akkoord om zijn beurt bij Arsenal af te wachten, en toonde groot respect voor zijn trainer door te zeggen dat hij begreep waarom hij voor bepaalde wedstrijden buiten het elftal werd gelaten.

Arsène Wenger gaf hem een week extra om bij te komen van de verschrikkingen, aangezien de clubartsen vreesden dat Van Persie doodmoe was van die weken vol zorgen en spanning in feitelijke isolatie. Het laatste wat ze wilden was dat hij te snel terugkwam en daardoor het gevaar liep al gauw oververmoeid te worden of zich te laten provoceren door sarrende tegenstanders. Ze waren in ieder geval zo verstandig om hem voor het begin van het seizoen niet naar het Amsterdam Tournament mee te nemen, want de reacties zouden onverdraaglijk zijn. Het jaar daarvoor was voor hem als ex-Feyenoorder al erg geweest, en nu hij beschuldigd en nog niet vrijgesproken was van het verkrachten van een jonge vrouw, zou de Amsterdamse ArenA en omgeving ongetwijfeld een hel op aarde zijn.

Zijn vader was het met de beslissing eens en vertelde dat ze in de tijd dat hij nog in Nederland speelde, ter bescherming een kickbokser hadden moeten inhuren. Het leek Bob verstandig heel voorzichtig te zijn, omdat er in Amsterdam idioten rondliepen die zijn zoon wilden vermoorden. De kunstenaar had ten tijde van de arrestatie van zijn zoon een belangrijke tentoonstelling; wat een periode van feesten en waardering voor zijn werk had moeten zijn, veranderde drastisch in een mediaspektakel met journalisten die hem

achtervolgden. Voetbal kan niet zo belangrijk zijn dat je er lijf en leden voor riskeert, en in deze geruchtmakende fase van zijn leven zou een reisje naar Amsterdam voor wie dan ook te veel zijn. Die vechtlustige ‘opgegroeid op straat’-praat moest wijken voor de zorg om zijn persoonlijke veiligheid. Daarnaast mochten ze niet uit het oog verliezen dat het toernooi paste in de opbouw van het hele team, en niet alleen in die van Van Persie. Als hij met zijn ploeggenoten zou meereizen, werd het uitstapje ongetwijfeld een circus. Wenger werd beslist heel boos als dit Arsenal's voorbereidingen op een belangrijk seizoen zou verstoren.

Arsenal stond een zwaar seizoen te wachten, want ze moesten de kampioenstrofee uit de handen van Chelsea terug zien te veroveren en ze wilden verder komen in de Champions League. De Russische miljardair Roman Abramovitsj was in 2003 eigenaar van Arsenal's rivalen uit Zuid-Londen geworden en pompte honderden miljoenen ponden in zijn club. Hun trainer José Mourinho, ‘The Special One’, leidde het team in het eerste seizoen met hem aan het roer naar het kampioenschap van de Premier League en naar het veroveren van de League Cup, en Arsenal moest serieus beter gaan spelen om tegen deze geldverkwisters op te kunnen boksen.

In plaats van de concurrentie te negeren en zich met zijn eigen zaken te bemoeien, klaagde Wenger dat Chelsea nu de transfermarkt dicteerde en dat hij de klikjes kreeg die de Blue's lieten liggen. De voorbereidingen op de competitie verliepen nog stroever door het vertrek van aanvoerder Patrick Vieira, die voor ongeveer 20 miljoen euro naar Juventus overstapte. Het leek erop dat Arsenal op de transfermarkt pas op de plaats maakte, terwijl andere clubs zich versterkten.

Van Persie miste voor het begin van de competitie de traditionele uitwedstrijd halverwege juli tegen de buurclub Barnet, maar sloot zich in hun Oostenrijkse trainingskamp weer bij zijn ploeggenoten aan. De beschuldiging van verkrachting hing nog altijd als een donkere wolk boven zijn hoofd en Van Persie zal met die dreiging van een rechtszaak moeite hebben gehad zich op het voetbal te concentreren.

Terwijl Van Persie in Oostenrijk was, verklaarde een woordvoester van de Rotterdamse politie dat het onderzoek nog liep en dat het voor het politiekorps onmogelijk was om te zeggen wanneer alles zou zijn afgerond. Hopelijk in augustus, maar met een achterstand in de onderzoeken naar onopgeloste misdrijven moest Van Persie misschien wel tot september wachten voordat zijn geval volledig was opgehelderd.

Wenger hoopte dat de kwestie niet veel langer zou duren, want hij wist dat zoiets als een baksteen op de maag blijft liggen. ‘Ik geloof dat het voor Robin goed is om weer bij zijn medespelers te zijn. Hij heeft aan alles tamelijk goed het hoofd kunnen bieden en ik denk dat hij de kwestie, wanneer hij elke dag bij zijn ploeggenoten is, een beetje kan vergeten. Maar het zal nooit gemakkelijk voor hem zijn.’

Het was te hopen dat zijn chaotische leven geleidelijk aan in normale banen zou worden geleid. Wat gein schoppen met de clubmakers kon het medicijn zijn dat de dokter voorschreef na weken van gerechtelijke stappen, gevangenisstraffen en

confronterende gesprekken met Bouchra om zijn huwelijk te redden.

Mentor Dennis Bergkamp zal zijn Nederlandse leerling zeker met enkele goed gekozen woorden een hart onder de riem hebben gestoken. Bergkamp had Van Persie enorm geholpen bij zijn auto-ongeluk op de M25 en zal hem waarschijnlijk goede raad hebben gegeven, iets in de trant van 'Hou je een tijdje gedeisd, knul'.

Terwijl Van Persie zijn best deed om 'door te gaan', prees Wenger zijn mentale kracht. Hij veronderstelde dat het trauma te groot was om hem meteen weer in wedstrijden te laten uitkomen, zeker in Amsterdam, waar hij op z'n minst gehaat werd. Een optreden in de Amsterdamse ArenA zou te veel psychische druk leggen op een speler die bij de conditietesten uiteraard nog een achterstand op zijn ploeggenoten had. Wenger: 'Ik heb mensen voor drie dagen naar de gevangenis zien gaan die er volkomen kapot weer uit kwamen. Maar hij is goed teruggekomen en toonde heel wat kracht, bescheidenheid en de motivatie om goed te spelen. Het was een groot trauma, maar hij herstelt. Ik wilde hem niet onder die psychische druk zetten en geef hem liever de tijd om zich goed voor te bereiden. Hij heeft mijn volle steun. Ik geloof dat hij een grote, heel grote voetballer zal worden.'

Dat verlangen om het goed te doen op het voetbalveld was een van Wengers belangrijkste beweegredenen om bijna 3 miljoen pond neer te tellen voor een speler met een enigszins dubieuze reputatie. In de gevangenis wilde hij waarschijnlijk dolgraag tegen een bal trappen, en de gedachte dat hij het Arsenal-shirt weer zou aantrekken had hem vermoedelijk door deze helse weken in de cel van de 'broeikas' heen geholpen.

Eind juli leek het dat de beschuldiging van verkrachting zou worden ingetrokken. Arsenal maakte namelijk bekend dat de club erop rekende dat de zaak binnen een paar dagen zou worden afgesloten. In de verklaring werd gezegd dat de 'beproeving' nu gauw voorbij zou zijn en men herinnerde de supporters eraan dat Van Persie altijd heeft volgehouden onschuldig te zijn. De verklaring eindigde met: 'Zijn vrouw en de club stonden achter hem omdat ze wisten dat hij onschuldig was. Iedereen bij de club hoopt dat hij voor het seizoen begint dit allemaal achter zich kan laten. Hij heeft een heel sterk karakter en herstelt langzaam van zijn tijd in de gevangenis.'

De club wist klaarblijkelijk iets wat voor de rest van de wereld nog onbekend was en publiceerde de voor de supporters geruststellende mededeling dat dit treurige verhaal nu snel voorbij zou zijn. De verkoop van shirts met 'Van Persie II' op de rug liep waarschijnlijk niet zo goed. Men wist ook te melden dat aan Van Persie was meegedeeld dat de beschuldigingen hem niet ten laste zouden worden gelegd en dat hij alleen moest wachten tot het papierwerk zou zijn afgerond voordat hij een officiële bevestiging van de Rotterdamse justitie zou ontvangen.

In hun extra vrije tijd gingen Van Persie en Bouchra om alle ongewenste aandacht te ontlopen voor een korte vakantie naar Zuid-Frankrijk. Nadat hij bijna weer volledig in conditie was, kwam voor Robin van Persie eindelijk het moment dat hij voor het eerst na de beschuldiging van verkrachting het shirt van Arsenal weer aan kon trekken voor een

minder beladen vriendschappelijke wedstrijd in België tegen de kleine vis Beveren.

Nadat Wenger bekend had gemaakt dat Van Persie aan de wedstrijd zou meedoen, vertelde hij dat de club moest accepteren dat de speler nog steeds onderwerp was van een justitieel onderzoek, maar dat hij Van Persie op alle mogelijke manieren steunde en het gevoel had dat de speler langzaam over het voorval heen kwam. Van Persie was tijdens de wedstrijd weer volop aanwezig, want vanwege de afwezigheid van Dennis Bergkamp en Thierry Henry leidde hij de aanval. Niet alleen speelde hij de volle negentig minuten uit zonder conditioneel in de problemen te komen, hij zette zijn terugkeer ook nog luister bij door twee doelpunten te maken in een gemakkelijke wedstrijd die in een 3-3 gelijkspel eindigde.

Hij scoorde twee keer in de laatste twintig minuten en was weer helemaal terug. Na zijn gedwongen opsluiting genoot een opgewonden Van Persie van de vrijheid van het voetbalveld: 'Ik was zo blij dat ik kon spelen, in de frisse lucht, en weer met mijn ploeggenoten lol had. Ik was niet verdrietig of zo. Ja, dacht ik, ik ben vrij en klaar om te voetballen. Ik voelde me weer vrij.'

Wenger moet tevreden zijn geweest met wat hij vanuit de dug-out zag en was na afloop opgetogen: 'Dit was pas zijn eerste wedstrijd, want hij had wat extra vrij gekregen, maar hij heeft mijn volle steun. Ik denk dat wat voor problemen je in het leven ook hebt, je die beter aankunt als je een passie hebt, want dan kun je je ergens anders op concentreren.'

Wenger had wel iets van een meesterbrein zoals hij dit verhaal perfect had aangepakt en de speler voorzichtig in een onbelangrijke vriendschappelijke wedstrijd weer aan het werk had gezet. Maar er zat nog een waanzinnige wending in de grillige achtbaan die Van Persie's leven was: Marco van Basten haalde hem bij de dertig man tellende voorlopige selectie van het Nederlands elftal voor de prestigieuze wedstrijd tegen Duitsland later die maand. Alsof dat al niet krankzinnig genoeg was, in het licht van wat er was gebeurd en het feit dat er misschien nog steeds een rechtszaak in het verschiet lag, werd de wedstrijd ook nog eens in Rotterdam gespeeld.

Marco van Basten kwam onder vuur te liggen bij het noemen van de naam van zo'n controversieel figuur. Zoals het er nu voorstond werd Van Persie in Nederland nauwelijks als een nationale held gezien en een deel van de Oranje-supporters voelde zich ongemakkelijk bij het idee dat iemand die nog niet was vrijgesproken hun land op het sportieve vlak zou vertegenwoordigen. Mensen die voor veel zwaardere misdrijven waren veroordeeld, bleven wel voetballen – West Bromwich Albion-spits Lee Hughes ging in 2004 na een veroordeling voor dood door schuld wegens gevaarlijk rijden de gevangenis in, maar kwam na zijn vrijlating in 2007 voor Oldham Athletic en Notts County uit. Het kon toch niet echt een groot probleem zijn dat Van Persie het shirt van Oranje aantrok.

Van Basten verklaarde dat hij alleen naar de voetbalkwaliteiten van spelers keek en voorbijzag aan de aanklachten die tegen Van Persie waren uitgebracht. Hij stelde dat iedereen in het leven een tweede kans verdiende: 'We selecteerden Van Persie omdat hij

de laatste keer dat hij bij de selectie zat als speler en als mens indruk heeft gemaakt. Ik weet dat hij nog steeds verdacht is, maar het is niet mijn taak om over hem te oordelen. Zelfs als hij is veroordeeld, geloof ik dat iedereen de kans verdient zijn leven te beteren.'

Slechts een paar maanden nadat hij daar weken achter de tralies van de beruchte 'broeikas'-gevangenis had doorgebracht, kreeg Van Persie te horen dat hij nu misschien wel naar een van de mooiste gebouwen van Rotterdam mocht gaan, naar De Kuip. Er was nog meer goed nieuws: Wenger vertelde hem dat hij in aanmerking kwam voor het team dat tegen Chelsea om de Charity Shield zou spelen, de openingswedstrijd van het seizoen. Arsenal hoopte de schaal voor de tweede keer op rij mee naar huis te nemen, maar helaas was het sterrengeselschap van Chelsea veel te sterk en de Blue's hadden met veel grotere cijfers dan 2-1 moeten winnen. Didier Drogba wilde zijn trainer José Mourinho laten zien wat hij waard was en al na tien minuten sprong hij voor Philippe Senderos en opende de score. Ondanks alle bespiegelingen voor de wedstrijd was het toch nog een verrassing dat aan het begin van de tweede helft Van Persie als vervanger van Bergkamp het veld in rende. Drogba scoorde al snel zijn tweede goal en maakte daarmee in feite een eind aan de wedstrijd, maar nadat Cesc Fàbregas tegen had gescoord, gaf Van Persie blijk van een veelbelovende aanwezigheid zodra hij het spel betrokken werd.

Alexander Hleb veroverde de bal voor de Reds en bood Van Persie een halve kans, die zich moest uittrekken om bij de voorzet te komen en net naast schoot omdat de bal te ver van zijn voet af rolde. Chelsea was te goed voor Arsenal en Van Persie miste snelheid na het grootste deel van het voorseizoen niet te hebben gespeeld. Het gaf niet – een op het laatste nippertje ingelaste vriendschappelijke wedstrijd tegen de semiprofs van Boreham Wood bleek de opkikker voor Van Persie te zijn, aangezien de aanvallers van Arsenal weer doeltreffend waren.

Uit deze strijd tussen de reserveaanvallers – José Antonio Reyes en Van Persie – moest blijken wie de beste van de twee was. In een thriller waarin het net acht keer werd gevonden, schoot Reyes drie keer raak en Van Persie twee keer, waardoor Arsenal uiteindelijk met 2-6 won. Van Persie was er als de kippen bij om de bal met een volley in het doel te schieten nadat een schot van Reyes was geblokkeerd. Met een typische Van Persie-indraaijer verdubbelde hij zijn score, en jammer genoeg voor hem maakte hij niet ook een hat-trick, omdat keeper Steve Corry zijn vrije trap pareerde, waarna Robert Pirès de bal alleen maar in het lege doel hoefde te leggen.

Dit seizoen zou het laatste zijn dat Arsenal in het legendarische Highbury-stadion speelde. De club verhuisde naar een groter en moderner stadion dat even verderop werd gebouwd. Arsenal mocht dan het afgelopen seizoen zijn aanvoerder zijn kwijtgeraakt, maar de jongere spelers werden al aardig volwassen en het team hoopte op passende wijze afscheid van het oude veld te kunnen nemen.

Ze moesten op de openingsdag klaarstaan om tegen Newcastle United goed van start te gaan. De mannen van Graeme Souness begonnen het seizoen heel slecht omdat Jermaine Jenas na een halfuur een rode kaart kreeg voor een tackle op Gilberto Silva, die

het meeste weg had van de trap van een op hol geslagen paard. Arsenal leek het aan overtuiging te ontbreken. Het elftal speelde de bal beheerst rond, maar slaagde er niet in de kansen die het kreeg in doelpunten om te zetten.

Terwijl de tijd wegtikte bracht Wenger Van Persie in het veld en zijn ingreep werd beloond met twee late doelpunten die Arsenal op Highbury de overwinning bezorgden. Thierry Henry schoof met nog tien minuten te gaan een strafschoep langs de indrukwekkende Shay Given en Van Persie stond klaar om de bal vlak voor het einde van de wedstrijd na een schitterend uitgevoerde Arsenal-aanval tot zijn vreugde het laatste tikje te geven. Dit was voor hem de beste manier om zijn tegenstanders het zwijgen op te leggen en te laten zien dat het hele verkrachtingsverhaal een getalenteerde jonge voetballer niet hoefde te deren. Misschien zou dit de kwestie eindelijk naar de achtergrond verdringen.

Wenger vond het fenomenaal zoals Van Persie die afschuwelijke zomer achter zich had gelaten met een uitblinkersrol na een invalbeurt: 'Zijn doelpunt was belangrijk voor zijn zelfvertrouwen en hij kreeg een goed onthaal van de supporters. Van Persie kan een belangrijke speler zijn. Hij heeft een goede neus voor doelpunten. Hij kan in en buiten het strafschoepgebied scoren.'

Wenger bleef voorzichtig zolang het onderzoek niet volledig was afgesloten en gaf prijs dat hij in gesprek was met de Nederlandse bondscoach Marco van Basten over een juiste benadering van de kwestie: 'Ik heb met Van Basten over Van Persie gesproken en die geeft heel hoog van hem op; hij denkt dat hij een van de grote spelers van Nederland kan worden. Van Persie is er nog steeds niet bovenop. Zolang deze zaak niet is afgerond, zal hij de invloed ervan ondervinden. Ik heb vaker gezien dat mensen die een tijdje in de gevangenis zaten veel tijd nodig hadden om te herstellen.'

De trainer van Highbury was op zijn hoede en dat was maar goed ook, want er bestond nog altijd de mogelijkheid dat deze fantastische comeback van korte duur was.

Speculaties dat Wenger in de zomer Van Persie had willen vervangen, bleken volledig ongegrond en naar zijn mening zou Van Persie in de toekomst van de club een grote rol spelen.

'Ik ben optimistisch en hij heeft mijn volledige vertrouwen. Hij werkt hard, heeft onze steun en we staan allemaal achter hem. Laten we hopen dat dit zo snel mogelijk voorbij is.'

Marco van Basten was vol lof over de manier waarop Wenger van Van Persie in Engeland een betere voetballer had gemaakt. Het feit dat zijn bondscoach en clubtrainer zo'n vruchtbaar contact met elkaar onderhielden, kwam Van Persie enorm ten goede. Gewoonlijk is het zo dat de trainers van het nationale elftal en de club in conflict met elkaar raken, en daarom was deze harmonieuze verhouding onder moeilijke omstandigheden heel verfrissend.

Van Basten: 'Robin heeft zich verbazingwekkend goed ontwikkeld. Ik ben zeer onder de indruk van de manier waarop hij speelt en traint. Ik ben nog nooit zo tevreden over

hem geweest. Ik heb heel goede gesprekken met Arsène. We geloven allebei in Robin en ik was blij om te merken dat Arsène en ik als het op het coachen, trainen en begeleiden van Robin aankomt op dezelfde golflengte zitten.'

De pogingen van Bob van Persie om zijn werk tentoon te stellen waren gedwarsboemd door een stortvloed aan media-aandacht en ook Robin had zijn portie aan gedoe met verslaggevers gehad. Van Basten onthulde dat een deel van hun afspraak was dat als hij de speler van Arsenal selecteerde, deze geen interviewsessies of tv-interviews samen met de andere Nederlandse spelers hoefde te geven. Van Basten begreep die zwijgzaamheid tegenover de media volkomen; van hem mocht Van Persie de pers links laten liggen.

Zoals hij op de eerste persconferentie al had aangegeven, was Van Basten alleen geïnteresseerd in hoe de spelers in het veld presteerden. 'Ik ben alleen in zijn prestaties als speler geïnteresseerd. Hij heeft deze zomer veel voor zijn kiezen gehad en gaat daar heel goed mee om. Ik weet dat de pers hem op de huid zit, maar iedereen vergeet dat justitie hem nooit officieel in staat van beschuldiging heeft gesteld. Dus heb ik met hem te doen en zal ik hem helpen, net zoals ze bij zijn club doen.'

Met minder welwillende coaches zou hij ongetwijfeld nooit zo snel na de zomer zijn teruggekomen, als dat überhaupt al het geval zou zijn geweest. De tandem Wenger-Van Basten had wonderen verricht om hun speler in de buurt van zijn hoogste niveau te tillen. De tweeëntwintigjarige was zich maar al te bewust van het zetje in de goede richting dat zijn trainers hem hadden gegeven en hij vertelde hun dat hij erkentelijk was voor de moeite die zij voor hem hadden gedaan op een moment dat anderen zich van hem hadden afgekeerd. Van Basten stond hem toe om bij interlandwedstrijden uit de schijnwerpers van de pers te blijven en hij was blij met de bescherming van de voormalige spits van Ajax en AC Milan.

Hoewel zijn leven op dat moment nog niet op rolletjes liep, concentreerde hij zich op het voetbal en probeerde verder weer een zo normaal mogelijk bestaan te leiden. Meedoen aan een onophoudelijke reeks belangrijke wedstrijden zou hem zeker van zijn problemen afleiden. Van Persie: 'Ik wilde een leuke vakantie hebben, maar het is niet gegaan zoals ik hoopte. Ik heb een probleem, maar concentreer me momenteel op het voetballen. Het is nooit in mijn hoofd opgekomen om in Engeland te blijven en niet voor het Nederlands elftal te spelen. Ik heb een doel en kan dat doel alleen bereiken als ik in het team van Nederland speel. Ik ben tevreden met hoe mijn spel nu vooruitgaat.'

Op Stamford Bridge bleek het klassenverschil met Chelsea nog steeds te groot. Freddie Ljungberg viel halverwege de eerste helft uit en Van Persie kwam in het veld om aanvallend voor meer gevaar te zorgen. Hij schoot met een volley de bal naast het doel, maar geld regeert de wereld en dankzij Didier Drogba's doelpunt behaalde Chelsea voor het eerst in tien jaar een competitiezege op Arsenal.

Uit Rotterdam kwam het goede nieuws dat Sandra Boma Krijgsman over bepaalde aspecten van haar zaak had gelogen. Uit uitgelekte politieverhoren bleek dat ze tijdens haar telefoontje met de politie tegen de telefonistes had gezegd dat ze was ontvoerd, in de

hoop dat de agenten dan sneller zouden komen. Het hotelpersoneel toonde zich geschokt dat ze Van Persie van verkrachting had beschuldigd, terwijl ze uren na de vermeende daad nog beneden in de bar had gezeten om ontspannen telefoongesprekken met vriendinnen te voeren.

Ze vertelde de politie dat ze Van Persie een 'leuke' man vond en seks met hem wilde, maar niet ook met zijn twee vrienden. Ze verklaarde tegenover de politie: 'Ik vond hem leuk en als het allemaal rustig was verlopen, zou ik best wel seks met hem hebben gehad en dat zou ik dan zelf hebben gewild. Het leek er op dat ze met z'n drieën seks met me wilden en dat was ik toch echt niet van plan.'

Het feit dat ze haar verklaring wijzigde en had gezegd dat ze seks met Van Persie wilde, plaatste zonder twijfel de nodige vraagtekens bij haar verhaal. De kwestie sudderde nog wat door, maar de kans dat het ooit tot een rechtszaak zou komen, leek steeds minder waarschijnlijk.

Supportersrellen voorafgaande aan de vriendschappelijke wedstrijd tussen Nederland en Duitsland overschaduwden het onderhoudende 2-2 gelijkspel. Arjen Robben maakte twee doelpunten en Van Persie speelde wel, maar maakte nauwelijks indruk. Hij leek moe en was kennelijk nog te veel met de verkrachtingszaak bezig.

Van Persie mocht uit in de WK-kwalificatiewedstrijd tegen Armenië in de basis beginnen, maar zijn spel was er nog niet veel beter op geworden. Hij maakte op de linkervleugel een matte indruk en kon nauwelijks imponeren, en Van Basten verving hem tijdens de verre van opwindende met 0-1 gewonnen wedstrijd. Hij moest op meerdere posities goed uit de voeten kunnen om in het Nederlands elftal te slagen, want er was voor veel plaatsen concurrentie, zeker in een land dat zo gezegend is met aanvallend talent. Van Persie was zo eerlijk om aan de verslaggevers toe te geven dat hij in deze wedstrijd niet al te best had gespeeld. 'Ik was niet tevreden over mijn prestatie tegen Armenië. Ik probeerde eenvoudig te spelen en toen ik iets speciaals wilde doen ging het fout. Het is belangrijk om eerlijk te zijn, als het goed gaat maar ook als het slecht gaat, maar ik heb een goed contact met de trainer en voel me thuis in het team.'

Vier dagen later verprutste Van Persie thuis tegen Andorra in het begin van de wedstrijd een paar mooie kansen en het lukte hem niet om in dienst van het nationale team te laten zien dat zijn vorm was verbeterd. Ruud van Nistelrooy en Rafael van der Vaart gaven hem het goede voorbeeld en zonder een druppeltje zweet te verspillen wandelde het elftal naar een 4-0 overwinning.

Het goede begin van de competitie smolt als sneeuw voor de zon weg, want ondanks een sublieme voorzet van Van Persie ging zijn elftal bij Middlesbrough in de fout en leed een 2-1 nederlaag. Het team was beslist niet in kampioensvorm en Van Persie had na de overwinning op Newcastle in de openingswedstrijd niet meer al te best gespeeld. Het rumoer om de Nederlander stak weer de kop op in de eerste wedstrijd die Arsenal in bolwerk Highbury voor de Champions League tegen het nietige Zwitserse FC Thun speelde. Eerst zette verdediger Emmanuel Eboué tijdens een trainingswedstrijdje een te

stevige tackle in en bezerde Van Persie's scheen en knie. De oprechte excuses van de speler uit Ivoorkust werden door Van Persie woedend weggewuifd, en hij moest de verwonding later door de medische staf laten verzorgen.

Wenger was er als de kippen bij om te ontkennen dat de twee ruzie hadden en stelde de Nederlander tegen de Zwitsers op. Zijn aanwezigheid was hard nodig omdat Thierry Henry vanwege een liesblessure waarschijnlijk minstens zes weken was uitgeschakeld.

Was op het Trainingsveld niet alles naar wens gegaan, ook op Highbury liep het niet volgens plan. Arsenal glipte pas in de eindfase met 2-1 nipt langs zijn Zwitserse tegenstander. Op slag van rust maakte Van Persie jacht op een slordige steekpass en probeerde de bal met een te hoog opgeheven rechtervoet onder controle te krijgen, waarbij hij zijn noppen in het gezicht van Alen Orman plantte. Het was een volslagen onopzettelijke overtreding, want Van Persie had zijn ogen voortdurend op de aankomende bal gericht en verontschuldigde zich al op het moment dat de twee spelers naar de grond gingen. De Poolse arbiter Grzegorz Gilewski was er niet van onder de indruk en een drom Zwitserse spelers liep meteen te hoop, waardoor het voorval veel erger leek dan het in werkelijkheid was.

Gilewski leek haast te ontploffen en gebaarde de clubarts van Thun het veld op te komen. Met hoog opgetrokken wenkbrauwen en van woede uitpuilende ogen blies hij met al zijn kracht op zijn fluitje en zwaaide met de rode kaart, begeleid door de kreten van ongeloof van de toeschouwers op Highbury. Om hem nog verder te vernederen duwde de Pool Van Persie richting spelerstunnel, alsof hij die niet zelf zou weten te vinden. In zijn jongere jaren zou Van Persie boos hebben gereageerd op dit onnodige misbaar van de man in het zwart, maar nu sjokte de tweeëntwintigjarige eenvoudigweg van het veld zonder nog meer last te veroorzaken.

De rode kaart kwam heel slecht uit, maar hoorde bij het soort pech dat Van Persie de afgelopen jaren regelmatig achtervolgde. Er was geen kwade opzet in het spel, maar de beslissing van de scheidsrechter was juist, want zijn schoen raakte Orman ontzettend hard. Als het andersom was geweest, had dat een enorme opschudding op de Noord-Londense tribunes veroorzaakt. Het was vooral zo jammer omdat hij goed was begonnen en de keeper met een paar behoorlijke schoten al aardig op de proef had gesteld. Het was zonder meer een ongelukkig voorval, maar Van Persie was de afgelopen jaren uit diepere dalen opgeklauterd.

Terwijl zijn landgenoot jaloers vanaf de tribune toekeek, schoot Dennis Bergkamp in de laatste minuut de winnende goal in het doel. Van Persie zou lering uit incidenten als dit trekken, en hoewel het op de korte termijn een terugval betekende, was de rode kaart op de lange termijn een les waar hij veel van leerde.

Arsène Wenger had een reputatie hoog te houden en zoals te doen gebruikelijk hekelde hij tijdens de persconferentie na de wedstrijd de scheidsrechter met de woorden dat Van Persie tot gevaarlijk spel in staat was, maar niet tot bewust geweld. Woedend beweerde hij dat de rode kaart als een volslagen verrassing kwam en een volkomen foute

beslissing was: ‘Het was geen overtreding van Robin. Het was een ongelukje. Zat Robin te hoog? Nee, de scheidsrechter had het te hoog in zijn bol. Misschien wel zo hoog dat hij niet meer zag wat er op het veld gebeurde.’

Uiteraard waren de spelers van Thun niet bepaald blij met de tackle – dat waren ze omgekeerd bij Arsenal ook niet geweest. De Australische verdediger Ljubo Milicevic, die in de regel geen blad voor de mond nam, gebruikte na de wedstrijd krachtige bewoordingen en trok een hilarische vergelijking: ‘Het was behoorlijk grof. Blijkbaar zag Van Persie die jongen niet, maar wat wilde hij eigenlijk met die kung fu-trap? Het was heel gevaarlijk. Ik weet niet hoe het er op tv uitzag, maar Bruce Lee zou er trots op zijn geweest.’ Orman was het hier mee eens en verklaarde dat het voetbalveld geen plaats was voor een kickbokser.

Wenger verdedigde in de regel zijn spelers tot het bittere eind, maar in dit geval had hij simpelweg ongelijk, want die linkerschoen zat heus gevaarlijk hoog toen hij tegen de verdediger knalde. Van Persie zal het niet met opzet hebben gedaan, maar het was wel zijn voet die de schade aanrichtte en Orman hield aan de botsing zes hechtingen en een enorm blauw oog over. In ruil hiervoor werd Van Persie geschorst voor de bijzondere uitwedstrijd tegen Ajax in Amsterdam.

Arsenal raakte in de Premier League weer op dreef door op Highbury Everton met 2-0 te verslaan. Reyes bracht met een leep balletje Van Persie in stelling, die zich slim vrijspeelde, maar de pech had dat zijn schot tegen het houtwerk knalde en ver in het veld terugstuitte. Nadat hij weer dicht bij een doelpunt kwam en de vingertoppen van de in het vak vergrijsde doelman Nigel Martyn schroeide, mocht hij blij zijn dat hij niet geblesseerd raakte door een smerige overtreding van Phil Neville, die daarvoor geheel terecht van scheidsrechter Alan Wiley een gele kaart kreeg.

Henry ontbrak nog steeds, maar Van Persie kon zijn aanspraak op een basisplaats niet echt waarmaken want ook tegen West Ham United, dat de Gunners op een 0-0 gelijkspel hield, scoorde hij niet. In de eerste helft bleek de doelverdediger van het Noord-Ierse elftal Roy Carroll tegen zijn doelpoging opgewassen en ook in de tweede helft stond die keeper op de goede plek om Van Persie's van richting veranderde schot tegen te houden.

Uiteindelijk vond Van Persie het net weer – met een van richting veranderd schot – waardoor hij zijn elftal naar een krappe 1-0 overwinning op Birmingham City loodste. Na te zijn ingevallen schampte zijn enigszins op de gok ingeschoten bal het lichaam van Stephen Clemence en kwam keeper Maik Taylor op het verkeerde been te staan. Bij Arsenal zaten ze tot op dat moment met de handen in het haar omdat de geïnspireerde Taylor ieder schot uit het doel ranselde, maar Van Persie was meteen nadat hij in het veld kwam de uitblinker.

Wenger was na afloop vol lof over zijn scorende beschermeling: ‘Hij is van topklasse, ziet het spel goed en heeft een grandioos schot. Als hij op de training op doel schiet is de keeper kansloos. Vandaag was ik blij dat we met een toevalstreffer scoorden. Met Van Persie erbij mag je hopen dat het beter zal lopen.’

Dit was voor Van Persie precies het goede moment om zijn rijke reservoir aan talent aan te spreken, want zijn team schoot aanvullend schrikbarend tekort en zijn doelpunten waren van levensbelang voor het succes van de ploeg. Wenger was heel tevreden over de manier waarop de technische staf van het Nederlands elftal met zijn jonge ster omging, maar was ongetwijfeld minder opgetogen toen Van Persie tijdens de training voorafgaande aan zijn interlandverplichtingen een stevige optater kreeg. Terwijl de Nederlanders zich op het beslissende treffen voor de WK-kwalificatie tegen Tsjechië voorbereidden, blesseerde Van Persie zijn been nadat hij met Hedwiges Maduro in botsing was gekomen.

Hij was niet fit genoeg om aan de wedstrijd te beginnen, maar Van Persie mocht de laatste tien minuten van de wedstrijd helpen afmaken. De strijd was al gestreden en de Nederlanders stelden met een 0-2 overwinning in Praag hun plaats bij het WK 2006 veilig.

Hij stond vier dagen later in de wedstrijd tegen Macedonië wel in de basis, maar aangezien Nederland al zeker was van kwalificatie nam het elftal gas terug en bracht de saaie wedstrijd met een 0-0 gelijkspel tot een einde. Van Persie kwam in Amsterdam nog dicht bij een doelpunt, maar schoot de bal in het zijnet en gaf na afloop toe dat er die avond niet meer in had gezeten.

Door een hardnekkige heupblessure kon Van Persie niet mee naar de rampzalige uitwedstrijd in de Hawthorns, waar West Bromwich Albion hen opwachtte en het door blessures geteisterde elftal met een verrassende 2-1 nederlaag naar huis stuurde. Wenger gaf feitelijk de strijd om de titel op nadat hij toegaf dat hij niet verwachtte dat Arsenal de achterstand op de bovenste clubs goed kon maken. Wat voorspelbaar legde hij de schuld van de blessuregolf van zijn team en de daaropvolgende afgang in de Hawthorns bij de onlangs gespeelde interlands. Het was een zwak excuus, want alle ploegen kampten met hetzelfde probleem als Arsenal, maar er waren maar weinig trainers die dit als een verklaring voor een zwakke prestatie aanvoerden.

Aangezien er voor Arsenal dit seizoen niets meer te halen viel in de Premier League, kon de ploeg zich op een van de andere prijzen richten. Op het moment dat hun elftal naar Sparta Praag afreisde, waren Van Persie en Henry allebei weer speelklaar. De Nederlander had weinig meer te bieden dan een veel te harde tackle die hem een gele kaart opleverde en voorzetten die te weinig richting hadden. Henry scoorde tijdens deze 0-2 overwinning beide doelpunten en passeerde daarmee Ian Wright als Arsenal's topscorer aller tijden.

Van Persie scoorde tweemaal in een met 0-3 gewonnen uitwedstrijd tegen Sunderland in de strijd om de League Cup, waarin de Wenger-jonkies veel indruk maakten. Nadat Eboué na een uur de score had geopend, kwam Van Persie goed op gang. De manier waarop hij een penalty in de bovenhoek knalde nadat Arturo Lupoli in het strafschopgebied onderuit was gehaald, deed denken aan die keer dat ze na strafschoppen de FA-bekerfinale wonnen. Tegen het einde van de wedstrijd speelde Seb Larsson de bal door het midden langs een woud van vermoeide Sunderland-benen naar Van Persie, die de bal achter de uitlopende keeper schoof. Hij was die avond grandioos op dreef en had

volgens Wenger weer zijn hoogste niveau bereikt. De coach van Sunderland Mick McCarthy verklaarde onomwonden dat hij niet had geweten dat Van Persie 'zo goed was' en hij vond de afwerking van het laatste doelpunt, dat zorgvuldig met binnenkant voet in het doel werd geschoven, 'voortreffelijk'.

Voor de competitie uit tegen grote rivaal Tottenham was hem niet meer dan een plaatsje op de reservebank gegund, maar pas nadat hij in het veld kwam lukte het zijn team om zich vol vuur in de wedstrijd terug te vechten. Van Persie viel halverwege de tweede helft in, op een moment dat de Spurs verdiend voor stonden na een doelpunt in de eerste helft van Ledley King. De komst van Van Persie gaf de bezoekers nieuwe energie en keeper Paul Robinson werd onmiddellijk tot een moeilijke redding gedwongen. Nadat een nieuwe doelpoging van Van Persie treiterig langs de doellijn rolde, pakte Robert Pirès een punt voor Arsenal door een door Robinson zwak naar de grond geslagen bal in te tikken.

Martin Jol, op dat moment de trainer van Tottenham, was na afloop vol lof over zijn landgenoot: 'Van Persie heeft net als Arjen Robben een enorm balgevoel. Er was hier een paar weken geleden een trainer uit Nederland die jarenlang een bepaalde oefening met hem heeft gedaan. Hij was hier vandaag en ik zei tegen hem: "Hopelijk heb je hem niet alle kunstjes geleerd." Ik was een beetje bang voor hem, want hij scoort momenteel nogal makkelijk. Van Persie is waarschijnlijk een van de spelers met de beste balaanname – zeker in Nederland.'

Van Persie moest toch wel goed zijn, want al een paar wedstrijden achter elkaar kreeg hij enthousiaste complimenten van de trainer van de tegenstander. Wenger was uiteraard tevreden met de manier waarop zijn aanvaller zich te midden van de Tottenham-verdedigers had gehandhaafd, nadat zijn ploeg in de eerste helft naar zijn gevoel te afstandelijk had gespeeld. Omdat hij het spel in de anarchistische chaos van het straatvoetbal had geleerd, was Van Persie niet iemand die snel ergens voor terugschrok, zeker niet als hij op jacht ging naar balbezit. In zijn jongensjaren in Kralingen joeg hij vol overtuiging achter de bal aan, want hij wilde niet dat zijn team werd uitgeschakeld.

Thierry Henry zette zijn elftal op koers naar de eerste plaats van hun groep in de Champions League door het team begin november tegen Sparta Praag op voorsprong te zetten. Het was een schitterend doelpunt van de Fransman en hij kreeg een staande ovatie van de toeschouwers op Highbury nadat hij met nog een halfuur te gaan door Van Persie was vervangen. Van Persie had een paar schoten nodig om zijn vizier scherp te stellen en schrokte daarna als een gulzig roofdier twee halve kansen op.

Met nog tien minuten op de klok schoof Bergkamp de bal naar de man in vorm, die enkele tackles ontweek en de bal van zo'n twintig meter in het doel schoot en zo de overwinning veiligstelde. Van Persie werd vaak geprezen om zijn uitstekende balaanname, maar hij vertelde later aan verslaggevers dat zijn eerste balcontact 'wat zwak' was geweest en dat hij daarom eerst om de verdedigers van Sparta heen moest om de bal voor zijn linkervoet te leggen en in het doel te laten vliegen.

Van Persie scoorde weer twee doelpunten in vijf minuten door de diagonale voorzet

van Eboué binnen te schuiven. De bal kwam hard en laag voor, de Nederlander stak intuïtief zijn rechtervoet uit en de bal lag al weer in het net.

Arsenal mocht dan veertien punten op de grootverdieners van Chelsea achterstaan, toch beweerde Van Persie, nadat ze zich voor de laatste zestien van de Champions League hadden gekwalificeerd, dat Arsenal nu zijn uiterste best moest doen om een deel van het terrein terug te veroveren dat de Blue's hadden opengelaten: 'We zijn een ronde verder in de Champions League en moeten nu knokken voor het kampioenschap. Ik droom ervan dat een keer te winnen en ik geloof dat dat mogelijk is. Iedereen zegt altijd maar Chelsea zus en Chelsea zo. Akkoord, ze hebben een goed team – maar wij hebben ook een goed team en we strijden om het kampioenschap. Aan het einde van de rit zien we wel waar we zijn uitgekomen.'

Na verlegen weer eens een vergelijking met Bergkamp te hebben afgewimpeld, ontkende Van Persie de speculaties dat hij gefrustreerd raakte over het feit dat hij zo weinig in de basis startte, terwijl hij na zijn invalbeurten toch zo vaak scoorde. Hij vond dat een zaak van Wenger en was blij met iedere kans die hij kreeg. Het respect dat de speler en de trainer voor elkaar hadden, was al enige tijd evident, en Van Persie vertelde enthousiast hoe belangrijk Wenger in zijn leven was geworden sinds zijn komst naar Engeland. Het was duidelijk dat Van Persie een evenwichtige vaderfiguur nodig had om tot rust te komen, en nu zijn echte vader Bob aan de andere kant van de Noordzee aan zijn kunst werkte, moest de Fransman die rol vervullen.

Het kostte hem geen enkele moeite de vedetten van Highbury te complimenteren, dankzij wie hij een betere speler was geworden. Doorgewinterde profs als Sol Campbell, Henry en Bergkamp gaven hem met hun goede mentaliteit en eeuwige trainingsinzet het perfecte voorbeeld.

Bergkamp vond het logisch dat het vorige seizoen een overgangsjaar voor Van Persie was geweest en dat hij pas in deze periode kon tonen wat hij werkelijk waard was. 'Wanneer je bij een nieuwe club in een nieuw team begint, loop je tegen dingen aan die je niet meteen kunt oplossen. We hebben hem daarbij geholpen, want wij hebben dat al meegemaakt. Het goede aan hem is dat hij luistert en veel respect toont. Dat is het eerste wat je moet doen; hij kan alleen maar beter worden.'

Dat respect was voor sommigen moeilijk te plaatsen, maar hij toonde het tijdens zijn hele verblijf bij Arsenal. Hij gaf geen brutale antwoorden aan zijn trainers, zoals bij Feyenoord en Excelsior, en hij luisterde naar de raad van oude rotten als Bergkamp, terwijl hij bij Feyenoord nog in aanvaring was gekomen met de legendarische spits Pierre van Hooijdonk.

Bergkamp prees Van Persie's veerkracht, ondanks zijn problemen die zomer. Volgens hem is het voor alle aanvallers het belangrijkste om doelpunten te maken: 'Er is hem heel wat binnen en buiten het veld overkomen, maar als je hem daarna ziet voetballen is hij nog steeds dezelfde. Hij heeft veel zelfvertrouwen. Het lijkt arrogantie, maar wij weten dat het zelfvertrouwen is. Hij kan doelpunten maken en we weten dat dat in voetbal het meeste

telt. Hij is zelfverzekerd, wordt steeds sterker en heeft talent. Hij heeft een prachtige toekomst voor zich.'

Maar toen de statistici bekendmaakten dat Van Persie een gemiddelde van een doelpunt per anderhalve wedstrijd haalde, een beter gemiddelde dan Thierry Henry, met één doelpunt in 1,6 wedstrijden, voerde Bergkamp aan dat een speler die inviel zoals Van Persie, het makkelijker had. Bergkamp beweerde dat later in de wedstrijd het tempo kan zakken en dat iemand die fris het veld in komt daardoor een duidelijk voordeel heeft.

De reeks optredens als superinvaller werd ten slotte beloond met een basisplaats in de wedstrijd waarin Arsenal op Highbury degradatiekandidaat Sunderland met 3-1 eenvoudig wegzette. Al na twaalf minuten bracht Van Persie een perfecte doorloopbal van Sol Campbell onder controle en maakte vervolgens een doelpunt. Van Persie wilde zo veel mogelijk uit zijn startbewijs halen en stopte de bal knap met zijn borst, liet hem voor zijn voeten rollen en passeerde de achttienjarige doelman Ben Alnwick in de korte hoek.

Hij was niet te stoppen en er had veel meer voor het aanvallende Arsenal in gezeten. Henry maakte twee doelpunten – eentje nadat Van Persie de bal fraai had doorgetikt – en ook José Antonio Reyes vormde voortdurend een gevaar. Nadat de uitslag eigenlijk al vaststond, passeerde Van Persie met een prachtige lob Alnwick. Hij schoot opzettelijk met rechts, maar helaas viel de bal net aan de verkeerde kant van de paal. De Nederlander was even later nog dichterbij een doelpunt; hij bracht de bal schitterend onder controle en schoot vanuit de draai in, waarna hij zijn inzet op het houtwerk uiteen zag spatten.

Volgens Bergkamp was het moeilijker om vanaf het begin te spelen, maar Van Persie had nu toch maar liefst zes keer gescoord in evenveel in de basis begonnen wedstrijden. Nadat het duo Henry-Van Persie had geschitterd en met mooi combinatievoetbal doelkansen wist te scheppen, voorspelde Wenger dat de twee in de toekomst vaker samen zouden spelen omdat ze allebei zo makkelijk wisten te scoren. Wenger: 'Op dit moment is hij naar mijn gevoel de eerste gegadigde om naast Thierry Henry centraal in de spits te spelen. Hij heeft nog niet de ervaring en het eindschot van Dennis Bergkamp, maar hij kan doelpunten maken en heeft ook klasse.'

Bergkamps hulp bij het leren van de kneepjes van het vak was van onschatbare waarde, maar Van Persie zou in de toekomst waarschijnlijk vaker naast Henry spelen. De grote motivator en liefhebber van denkspelletjes Wenger hield een sappige worst voor de neus van de tweeëntwintigjarige door te zeggen dat Van Persie de ingrediënten had om net zo goed als Bergkamp te worden, maar 'dat de grootste opdracht is dat ook te doen'. Hij had de niet mis te verstane boodschap afgegeven dat hij 'volwassen moest worden, want anders...', en het was ook duidelijk dat het eigenzinnige wonderkind zo'n stevige aanpak al die tijd nodig had gehad.

Thierry Henry was de volgende die de clichévraag over de overeenkomsten tussen Bergkamp en Van Persie kreeg voorgeschoteld. De Fransman meende dat het onmogelijk was een nieuwe Bergkamp te creëren en dat er maar één Van Persie was. Volgens hem wilde Van Persie zo veel mogelijk tegenstanders passeren, terwijl Bergkamps grote kracht

was dat hij met één verrassende pass een verdediging kon uitschakelen.

Volgens hem kon iemand die zo goed was als Van Persie door geen enkele speler worden afgestopt: 'Robin is echt overtuigd van zichzelf. Zonder te ver te gaan heeft hij alles waar een speler van droomt. Robin kan overal spelen waar hij wil. Ik meen het serieus, hij kan alles aan en hij kan kiezen wat hij wil. Ik denk dat de doelpunten die hij in de League Cup uit tegen Sunderland maakte hem veel zelfvertrouwen hebben gegeven. Een van de dingen die me momenteel aan hem bevallen is dat hij wil aanvallen en doelpunten maken.

Dat is voor een aanvaller het belangrijkste. Hij wil gewoon achter de verdediging komen en het zestienmetergebied in. De eerste goal thuis tegen Sunderland was verbazingwekkend. Sol gaf met links een ongelooflijke bal en Robin rende langs hun verdediging. Hij doet dat vaak en dat is een teken dat hij alles op alles wil zetten om te scoren.'

De bal in het doel leggen, dat was het enige wat telde en Van Persie had dat de afgelopen weken na het zwakke begin van het seizoen al vaak gedaan. Henry waardeerde het dat er een hongerige jongeman naast hem stond die maar al te graag de achterlijn van de tegenpartij opzocht.

Nu iedereen na weer een steroptreden van Van Persie wel verliefd op hem leek, werd Wenger wat zenuwachtig over wat er in de toekomst stond te gebeuren. Zoals een jongen zijn vriendinnetje ten huwelijk vraagt omdat hij merkt dat al die andere kerels altijd maar verlekkerd naar haar kijken, zo vertelde Wenger dat hij de aanvaller een contract wilde aanbieden dat langer liep dan de vier jaar waarvoor Van Persie in 2004 had getekend. Door Bergkamp's en Henry's loftuitingen was hij niet meer de 'zoveelste passant', maar had hij een eigen gezicht en een uniek talent. Hij was aantoonbaar in de vorm van zijn leven en had de capaciteiten om Arsenal dat seizoen in een van de competities en toernooien naar een succes te schieten.

Een hamstringblessure schakelde Van Persie uit voor de vriendschappelijke wedstrijd van Nederland tegen Italië – een wedstrijd waar hij toch al niet op zat te wachten, omdat hij zijn supervorm voor zijn club wilde vasthouden.

Alle spitsen hebben een idee van hoeveel doelpunten ze in één seizoen willen scoren, en Van Persie meende dat, nu zijn elftal in vier competities meestreed, hij er nog heel wat kon maken: 'We zitten nog in alle vier de competities, dus ik denk dat minimaal vijftien tot twintig goals geen onrealistisch doel is. Hopelijk worden het er meer, want mijn record tot nu toe staat op drieëntwintig. Ik heb er al zes. Met hard werken en met trainers die me steunen word ik alleen nog maar beter.'

Het was bijna niet te geloven, maar weer was het Van Persie die Arsenal op het nippertje naar een overwinning leidde, 2-3 uit tegen Wigan Athletic. Hij mocht van Wenger opnieuw in de basis beginnen en maakte zijn uitverkiezing volledig waar. In de elfde minuut vuurde hij van een kleine vijftientig meter een schot op het doel, dat keeper John Filan tussen zijn handen door liet glippen. Ook nu kreeg hij de bal van Sol

Campbell en hij gleeed langs landgenoot Arjan de Zeeuw voordat hij Filan versloeg, die daarvoor in meer dan acht uur voetbal geen enkel doelpunt had toegestaan. Henry was daarna met twee doelpunten de uitbinker, alsof hij de supporters eraan wilde herinneren dat alleen hij de echte spits van de club was.

Van Persie's optreden had Wigan volgens hun middenvelder Graham Kavanagh verrast: 'Ik had echt niet gedacht dat Van Persie zo goed was. Hij maakte een geweldig doelpunt en was betrokken bij iedere actie van hen. We hadden de hele middag onze handen vol aan hem, want hij heeft een schitterende linkervoet, is heel snel en technisch fenomenaal. Arsenal had een paar spelers rust gegeven, maar met een speler als Van Persie in het veld maakt dat weinig uit.'

Er werd gespeculeerd dat Henry in de zomer uit Highbury zou verhuizen en Wenger deed er alles aan om zijn landgenoot voor de club te behouden. Volgens de trainer vormden Henry en Van Persie een klassesandem, die echt iets speciaals kon worden als ze maar vaker zouden samenspelen. 'Henry en Van Persie, – ik weet niet of er al een betere combinatie is, maar zij ontwikkelen zich goed. Over Thierry is alles al bekend. Maar het is goed dat Robin scoort, groeit, kracht vertoont. Er zijn tekenen dat hij de kroon van Dennis Bergkamp kan overnemen, maar we moeten hem de tijd gunnen.'

Bergkamp en Van Persie werden altijd in één adem genoemd en dat zou waarschijnlijk nooit meer ophouden. Van Persie speelde op dezelfde positie als Bergkamp, hoewel hij op een andere manier aan het team bijdroeg, en nu het einde van de carrière van de oudere speler bij Arsenal in zicht kwam en Van Persie pas aan het begin van de zijne stond, was het logisch dat er over hun wisseling werd gesproken.

Van oudsher was Bergkamp niet zo'n prater, maar aan het einde van zijn carrière werd hij wat spraakzamer. Hij wees erop dat ze vooral verschilden omdat Van Persie graag de bal in zijn voeten kreeg en zijn tegenstander opzocht, terwijl hij liever op een pass doorrende. Bergkamp vond wel dat ze op elkaar leken in de zin dat ze allebei kansen creëerden en, het belangrijkste, doelpunten maakten.

Van Persie had nog wat puzzeltjes op te lossen voor de uitwedstrijd tegen FC Thun, waar hij tegenover Alen Orman zou komen te staan, de man die hij twee maanden eerder in de wedstrijd tussen beide ploegen op Highbury vol in het gezicht had geraakt. Orman dacht waarschijnlijk slim te zijn door te zeggen: 'Ik ben er klaar mee, want zulke dingen gebeuren nu eenmaal in het voetbal, maar ik weet niet wat onze supporters met hem van plan zijn.'

Hij had zich op White Heart Lane en in de Amsterdamse ArenA in een vijandige omgeving weten te handhaven en dit nauw verholen dreigement voor het bezoek aan het Stade de Suisse zal hem nauwelijks de zorgen hebben gebaard waar Orman op uit was. Tien minuten voor de rust was Van Persie weer betrokken bij een voorval met een rode kaart, maar nu werd de overtreding op hem begaan. Freddie Ljungberg speelde hem vrij en Van Persie rende richting doel, waarop centrale verdediger Armand Deumi hem tegen de grond trok. De overtreding vond buiten het strafschoopgebied plaats, maar de verdediger

uit Kameroen werd uit het veld gestuurd en Van Persie nam bijna onmiddellijk wraak voor zijn team, ware het niet dat hij de uit de overtreding voortvloeiende vrije trap net over de lat schoot.

De gevechtsstrategie van de thuisclub weerhield Arsenal er niet van behoorlijk te voetballen en Van Persie doorbrak na uitstekend combinatiespel met Reyes bijna de brilstand. Orman had Van Persie een zware avond beloofd, maar als die stevige aanpak ervoor zou zorgen dat zijn team scoringskansen kreeg, zou hem dat een zorg zijn. Terwijl de wedstrijd zich naar een doelpuntloos gelijkspel sleepte, zette Selver Hodžić de 'stevige aanpak' van Van Persie voort door hem in het zestienmetergebied onderuit te halen. Dankzij deze strafschoep en de drie punten die ze daarmee zouden verdienen kon Arsenal eerste in zijn groep worden. Robert Pirès verzilverde de penalty en Arsenal kwam als groepswinnaar een ronde verder.

Hij had gedurende de wedstrijd heel wat tikken gekregen, maar in tegenstelling tot het seizoen ervoor krabbelde hij weer op en bleef voetballen. Van Persie was lichamelijk sterker geworden en kon nu beter omgaan met het woeste bestaan in de Premier League. Het leek erop dat de toename van zijn fysieke kracht zich ook in de Champions League uitbetaalde.

Wenger adviseerde hem elke dag sportdrankjes te nemen: 'Lichamelijk lijkt hij sterker – vorig jaar was hij nog wat te zwak om zich in het Engelse voetbal te kunnen handhaven. Maar in de tweede helft van het afgelopen seizoen begon hij doelpunten te maken en liet hij zich meer gelden. Toen hij bij ons kwam zag hij er wat mager en zwak uit en we moesten hem sterker maken. Hij is nu veel sterker en gaat nu uitdagingen aan die hij eerst uit de weg ging.'

Blackburn werd op Highbury weer eenvoudig met 3-0 verslagen. Wenger zette Van Persie reserve omdat hij niet wilde dat de eenentwintigjarige, die klaarblijkelijk constanter moest gaan presteren, zich zou overbelasten. Nadat Cesc Fàbregas de score had geopend, maakte Thierry Henry zijn honderdste competitiedoelpunt op Highbury – een clubrecord dat, nu het stadion aan zijn laatste seizoen bezig was, nooit zou worden verbroken. Van Persie viel pas laat in en deed zijn best om met een verbazingwekkend doelpunt Henry uit de schijnwerpers te spelen.

Nadat hij de bal met zijn rug naar het doel had ontvangen, slalomde Van Persie naar de rechter zijlijn. De weg naar het doel leek afgesneden, maar hij stormde vliegensvlug op de goal af en glipte op een onnavolgbare manier tussen Michael Gray en Robbie Savage door, passeerde hen alsof ze er niet stonden. In het strafschoepgebied gekomen volgde er een onhoudbaar schot, waar de legendarische George Best, die kort daarvoor was overleden en die voor de aftrap met een minuten durend applaus van toeschouwers en spelers werd herdacht, beslist trots op zou zijn geweest.

Het publiek ging uit zijn dak en Van Persie liet zich door de supporters aan de zijkant van het veld omhelzen nadat hij zijn mooiste doelpunt tot dan toe voor Arsenal had gemaakt. Het was al grandioos hoe hij de bal binnen de lijnen had weten te houden, maar

de boogbal met links die op zijn ingewikkelde rush volgde, was van een nog hogere orde. Brad Fiedel was een indrukwekkende verschijning in het doel van Blackburn en het vereiste heel wat inspanning om hem te passeren. Het was de laatste in een lange reeks treffers die allemaal prachtig waren, want Van Persie mocht graag spectaculaire goals maken. Men beschuldigde hem weleens van egoïsme of van het negeren van spelers die er beter voor staan, maar als je zoals Van Persie het talent hebt om het op eigen houtje te doen, dan is het heel verleidelijk om een tegenstander in de luren te leggen.

Hoewel hij enkele gedenkwaardige doelpunten had gemaakt, was Van Persie onder Wenger nog steeds geen basisspeler. De superinvaller hield vol dat hij tevreden was met het roulatiesysteem van Wenger. Hij maakte de grap dat Wenger hem met een cobra had vergeleken omdat hij, nadat hij uit Arsenal's mand was vrijgelaten, kon wachten tot hij de tegenstander in een hinderlaag kon lokken. Hij liet zich van zijn meest bescheiden kant zien en vond dat hij, hoewel het heerlijk was dat hij in de laatste wedstrijden zo veel doelpunten had gemaakt, alleen maar deed waarvoor de club hem in dienst had genomen.

Dit was Van Persie's zevende doelpunt in evenveel wedstrijden en volgens Thierry Henry moest iemand die zo op het doel durfde te schieten heel veel vertrouwen in eigen kunnen hebben: 'Hij stond in een moeilijke hoek en toch probeerde hij het en scoorde. Dan is een voetballer op de top van zijn zelfvertrouwen.'

Van Persie voegde eraan toe dat Arsenal alleen beoordeeld moest worden op de plaats die de club aan het eind van het seizoen op de ranglijst innam: 'We hebben een trage start gehad, maar het seizoen is als een marathon en het enige wat telt is waar we aan het einde staan. Ik heb hoge verwachtingen van de rest van het seizoen. Ik heb geaccepteerd dat ik niet in de basis begin. Ik heb in de twee voorgaande wedstrijden gespeeld, dus ik ga vooruit. Ik ben nog jong en de trainer laat me veel spelen, en dan heb ik volgens mij geen enkele reden tot klagen.'

Ik moet goed spelen en doelpunten maken of assists geven. In de afgelopen zeven wedstrijden heb ik daar geluk mee gehad. Als je in de laatste vijftien of twintig minuten invalt, kun je heel doeltreffend zijn. Ik zal er alles aan doen om hiermee door te gaan als de trainer mij de kans geeft, en ik voel dat ik een stap vooruit heb gezet.'

Het was duidelijk dat Van Persie heel tevreden was met hoe het tot dan toe ging. Hij vond het niet erg om niet bij iedere wedstrijd in de basisopstelling te beginnen, zolang de doelpunten maar bleven komen. Hij had de rol van superinvaller toegewezen gekregen en had er geen bezwaar tegen om op verschillende posities te beginnen, zolang hij maar meedeed en op de een of andere manier bij het spel betrokken was. Het was een teken van volwassenheid en geloof in eigen kunnen dat hij niet, zoals sommige andere jonge vedetten zouden doen, de confrontatie met de trainer zocht en een basisplaats opeiste. Iemand als Wayne Rooney zou het niet pikken en de volgende ochtend meteen al een verzoek voor een transfer bij het bestuur op tafel hebben gelegd.

December kwam nu snel dichterbij en er was nog altijd de kans dat er een aanklacht wegens verkrachting tegen hem zou worden ingediend. Wenger prees de wijze waarop zijn

speler zijn carrière weer had opgepikt en vertelde dat de club goede hoop had dat de kwestie nu snel zou zijn afgehandeld. 'Iedereen die hetzelfde zou meemaken als hij zou erdoor zijn geraakt. Hij heeft twee weken in de gevangenis gezeten en elke dag waren er veel vraagtekens over hem. Dat is moeilijk om te aanvaarden, vooral als je voor je gevoel niets verkeerd hebt gedaan. Ik geloof dat hij er overheen is en de tekenen voorspellen veel goeds.'

Van Persie bracht zijn totaal op acht uit acht met een goal in een wedstrijd voor de League Cup waarin de Wenger-leerlingen Reading eenvoudig met 3-0 versloegen. Het leek wel of alles wat hij met de bal probeerde lukte en ook in deze winstpartij was hij een van de uitblinkers. Hij was al vroeg in de wedstrijd dicht bij een doelpunt, maar zijn goed ingeschoten bal sprong op weg naar de goal tegen het been van een verdediger weg.

Nadat hij slim het spel naar de vleugel had verplaatst, rende hij het strafschopgebied binnen, waar Reyes de bal behendig naar hem terugtikte, en Van Persie met links een schot afvuurde dat langs de tevergeefs duikende ex-Arsenal sluitpost Graham Stack in de rechterbenedenhoek vloog. Bij het wegrennen kuste hij het clubwapen op zijn shirt voordat de jeugdige Gunners – de gemiddelde leeftijd van het team was net negentien – juichend op hem doken. Het was een magnifiek vertoon van eenheid dat perfect de teamgeest weergaf waarop Wenger, en met hem Van Persie, zo graag hamerde.

Van Persie bleef maar scoren en Wenger merkte gevat op dat telkens als hij de bal aanraakte, er iets speciaals stond te gebeuren. Hij verkondigde dat Reyes, die er ook één achter Stack had geschoten, en Van Persie twee bijzondere jonge spelers waren die allebei een grote toekomst tegemoet gingen. Het werd nu toch zoetjesaan tijd dat Van Persie meer kansen in het eerste elftal kreeg en de wedstrijden voor het B-team in de League Cup mocht laten lopen, zodat andere nieuwe opkomende talenten zich ook konden bewijzen zonder dat Van Persie hun het gras voor de voeten wegmaaide.

De trainer van de Gunners dacht dat zijn scoringsdrift werd veroorzaakt door de gretigheid die Van Persie had bevangen nadat hij in juni uit de hel van de gevangenis was vrijgelaten. 'Wanneer je meemaakt dat je op je twintigste wordt aanbeden en vervolgens twee weken wordt opgesloten en een hoop negatieve publiciteit over je heen krijgt, dan is dat beslist een schok voor je. Hij had enige tijd nodig om dit te verwerken. Ik maakte me zorgen om hem.' Je moest zeker lef hebben om te herstellen van zoiets dramatisch en verwarrends als wat hem die zomer was overkomen. Het was maar gelukkig dat hij zo'n enorme persoonlijkheid had in een situatie waarin andere minder wilskrachtige spelers onder de druk zouden bezwijken.

Nu het seizoen zo lekker liep en Bergkamp zou stoppen, werd aan Van Persie voorgelegd dat hij in het seizoen 2006-2007 het clubshirt met nummer 10 kon overnemen. Bij iedere club was dit een speciaal elftalnummer, maar bij Arsenal was het synoniem aan Bergkamp geworden, die dit nummer meer dan tien jaar had gedragen. Van Persie weigerde het shirt met nummer 10 aan te trekken, omdat hij veel te veel achting had voor wat Bergkamp had gepresteerd en omdat hij de dingen op zijn eigen manier wilde doen.

Hij werd dan wel van alle kanten als de vervanger van de oude vos begroet, maar liet vastbesloten weten dat hij alleen om zijn eigen capaciteiten als een groot speler erkend wilde worden. Pas in 2010 vond hij dat de tijd was aangebroken dat hij het nummer van Bergkamp mocht dragen.

Het respect dat Van Persie voor Bergkamp had was onvoorwaardelijk. Hij hield vol dat hij niet met Bergkamp, die tien fantastische jaren in dienst van de club had gespeeld, vergeleken wilde worden. In de *Sunday Mirror* vertelde hij dat hij enorm veel van de Iceman had geleerd en dat hij beseftte hoe bevoorrecht hij was dat hij met Bergkamp had mogen samenwerken. 'Bergkamp was een reus. Ik kom nog maar net kijken en heb nog heel wat te bewijzen. Stel me die vraag over tien jaar weer. Op dit moment zou ik mezelf niet met Dennis Bergkamp durven vergelijken. Als jonge, getalenteerde voetballer kun je niemand beter dan Dennis in je team hebben. Ik heb alleen maar lof voor hem. Bij Arsenal stond hij altijd voor me klaar. Ik voel me bevoorrecht dat ik twee jaar met hem heb mogen trainen en spelen.'

Het liep lekker bij de Gunners en het was alleen maar terecht dat Van Persie voor zijn prestaties in de Premier League in november tot de speler van de maand werd uitgeroepen. Nadat hij door de persvoorlichtingsdienst van Arsenal was gebeld met het bericht over zijn uitverkiezing, reageerde Van Persie: 'Heel leuk ja. Maar wie heeft nou echt gewonnen?' Een paar jaar geleden zou hij een of ander bijdehand antwoord hebben gegeven, maar na zorgvuldige rijping in het vat van Wenger was hij nu een prijswinnende zachte whisky geworden. De Nederlandse speler was bescheidener dan vroeger en oprecht verbaasd over de waardering die hij voor zijn optredens kreeg. Wellicht was hij er zo aan gewend geraakt negatieve publiciteit te negeren, dat hij helemaal niet meer hoorde of las wat de pers over hem berichtte, en was hij daarom zo verrast over de prijs. Misschien was de lof van mensen als Mick McCarthy en Martin Jol simpelweg aan hem voorbijgegaan.

Bekroningen als speler van de maand en trainer van de maand werden door de supporters vervloekt, omdat, zodra iemand de verdiende waardering voor zijn inspanningen ontving, het mis leek te lopen. Die gifbeker ging ook niet aan Van Persie voorbij, want hij was bepaald niet in vorm tijdens de met 2-0 verloren uitwedstrijd tegen Bolton Wanderers. In een afschuwelijk begin van december kwamen Van Persie en zijn medespelers wedstrijden achtereen niet tot scoren.

Een prachtige effectbal van Van Persie belandde die frustrerende middag in het Reebok-stadion naast het doel van Bolton. Het leek er even op dat hij de Gunners weer terug in de wedstrijd bracht, maar nadat hij doel had getroffen, stak de grensrechter zijn vlag omhoog en blies scheidsrechter Howard Webb voor een vrije trap, omdat Thierry Henry tijdens de aanval een overtreding op Tal Ben Haim had begaan. Het was voor Van Persie zo'n dag dat alles tegen leek te zitten; had hij eindelijk iets goeds gedaan, liet een ploeggenoot hem in de kou staan. Soms moet Van Persie hebben gewild dat hij met tien klonen van hemzelf kon spelen, want zijn ploeggenoten toonden op gezette tijden opzichtig hun tekortkomingen.

Arsenal leek in het geheel niet op de kampioenskandidaat die het aan het begin van het seizoen naar eigen zeggen was. Een wedstrijd tegen de oude rivaal Ajax was niet iets waar Van Persie op zat te wachten, maar aangezien zijn ploeg al eerste was geworden in hun kwalificatiegroep voor de Champions League, stond er toch niets meer op het spel. Nadat Henry een strafschop had gemist, bezorgde Van Persie zijn elftal toch nog bijna de overwinning. Hij rende door de verdediging van Ajax, maar zag zijn krullende schot tegen de uitgestoken voet van de gelukkige doelman Maarten Stekelenburg eindigen.

Begin december werd bij Arsenal de vlag uitgestoken omdat Van Persie zijn handtekening onder een contractverlenging zou zetten die hem tot 2011 aan de club bond. Deze overeenkomst was voor Van Persie een beloning voor het feit dat hij zich had weten aan te passen aan Arsenal's speelwijze – minder individuele hoogstandjes en branie, meer slim en snel passen en beter beseffen dat je ploeggenoten hebt. Arsène Wenger bevestigde dat Van Persie een langer verblijf bij Arsenal verdiende omdat hij zich van een individualist tot een teamspeler had ontwikkeld. 'Robin zal een van de komende dagen tekenen. Hij heeft veel progressie geboekt. Hij was geneigd zijn talent op een individuele manier te gebruiken, maar is nu een teamspeler en zal als hij zo doorgaat een geweldige voetballer worden.'

Wenger had Michael Owen gevolgd als mogelijke aankoop die zomer – de voormalige Liverpool-aanvaller was net als Van Persie in zijn tienerjaren voor club en vaderland op het hoogste niveau doorgebroken, maar na een prijzige transfer naar Real Madrid op een zijspoor beland. Wenger had na lang nadenken besloten de verhuizing niet door te laten gaan, omdat de aankoop inging tegen de filosofie van het elftal dat hij had opgebouwd: 'Ik werd door Owen in de verleiding gebracht, maar het was een kwestie van: hou ik vast aan waarmee ik ben begonnen of sla ik een volkomen andere richting in? Ik hoopte dat Van Persie en José Reyes ons doelpunten zouden bezorgen en moest op een bepaald moment mijn jonge spelers inzetten.'

Gelukkig voor Van Persie voer het schip met Wenger aan het roer een rechte koers. Sommigen spraken laatdunkend over zijn beleid om voor de wedstrijden om de League Cup elftallen met vooral jonge spelers in het veld te brengen, maar Wenger wist talenten heel aardig tot ontplooiing te laten komen en mensen als Reyes en Van Persie waren daar opvallende voorbeelden van.

Van Persie was blij met het vooruitzicht zich voor lange tijd aan Arsenal te binden. Het moet voor hem een grote opluchting zijn geweest dat Wenger zich niet van hem afkeerde en er volledig op vertrouwde dat hij in potentie een groot voetballer was. De club had het roodborstje ('Robin' in het Engels) met een gebroken vleugel in huis genomen, het verzorgd en gezond gemaakt, en keek nu vol blijdschap toe hoe het al bijna beter vloog dan daarvoor. Voetbal was het belangrijkste in zijn leven en nu zijn toekomst bij de club voor jaren was veiliggesteld, kon hij zich onbekommerd op niets anders dan op het spel concentreren: 'Ik ben buitengewoon tevreden met het leven hier. Arsenal is een schitterende club, en met mijn nieuwe contract hoef ik me alleen maar met voetbal bezig te houden. Dit is precies wat ik wilde – me concentreren op het trainen en spelen van

wedstrijden om een betere voetballer te worden.’

Met dit contract zou hij nog zes jaar bij de club blijven, en Van Persie was opgetogen dat hij zo lang was vastgelegd, want hij wilde Wenger en de club terugbetalen voor het vertrouwen dat ze in hem hadden gesteld. De nieuwe overeenkomst bleek ook een goudmijntje te zijn, want volgens de geruchten was de inhoud van zijn wekelijkse loonzakje verdubbeld tot 35.000 pond. Niet slecht voor een speler die meestal niet eens de volle negentig minuten op het veld stond.

Vlak voor de kerst leek het erop dat Chelsea met een omstreden 0-2 overwinning op Highbury Arsenal's titelaspiraties definitief de nek had omgedraaid. Weer werd er een doelpunt van Van Persie afgekeurd, deze keer wegens buitenspel. Het geluk had hem volledig in de steek gelaten nadat hij tot dat ellendige speler van de maand was gekozen. Er was helemaal niets mis met Van Persie's prachtige treffer, en hij reageerde uiteraard geïrriteerd op de beslissing van de scheidsrechter.

Hij veroverde de bal, rukte op naar voren, zette zijn man kundig op het verkeerde been, en schoot de bal langs Petr Čech. Thierry Henry had in buitenspelpositie gestaan, maar nam niet deel aan het spel, en het doelpunt had goedgekeurd moeten worden. Wenger was uiteraard des duivels en gaf aan de rand van zijn instructiezone lucht aan zijn ergernis, en Van Persie kreeg in de nasleep een gele kaart wegens kritiek op de leiding. Tot overmaat van ramp vergrootte Michael Essien Van Persie's misère door hem te hard te tackelen, een wandaad die hem slechts een gele kaart opleverde.

Chelsea-trainer Mourinho was het gelukt om Wenger het bloed onder de nagels vandaan te halen, en die was na het eindsignaal nog steeds woedend. Wenger stapte het veld in om te vragen waarom het doelpunt van Van Persie was afgekeurd, maar verwoordde zijn protest zo belachelijk dat hij er later nog heel wat problemen met de FA door kreeg. De druiven bleken voor hem wel erg zuur. In zijn tirade beschuldigde hij de wedstrijdofficials ervan in dienst van Chelsea te zijn. ‘De grensrechter vlagde,’ jammerde Wenger, ‘maar wat mij betreft zaten de scheidsrechter en de grensrechters bij dezelfde ploeg... bij Chelsea.’

Deze nederlaag was zo'n zware tegenslag voor Arsenal, dat Wenger en Van Persie beiden hun frustraties niet in bedwang konden houden. Keith Hackett, de man die de leiding had over de Professional Game Match Officials Board, het bestuursorgaan voor de scheidsrechters, bevestigde later dat het doelpunt van Van Persie goedgekeurd had moeten worden.

Enkele dagen na de wedstrijd vertelde Hackett: ‘Arsenal heeft een gesprek met me gehad en de beslissing om voor buitenspel te fluiten aangevochten. Ik moest toegeven dat het geen correcte beslissing van de assistent-scheidsrechter was. De assistent stak zijn vlag omhoog in de overtuiging dat Henry actief aan het spel mee zou gaan doen – maar als je de video meerdere keren bekijkt kun je zien dat Henry niet aan het spel deelnam.’

Daar had Arsenal uiteraard niets aan, het was ook te laat en wreef alleen maar zout in de wond van die vernietigende nederlaag. En terwijl Arsenal voor de League Cup pas na

strafschoppen op het nippertje voorbij Doncaster Rovers wist te komen, moest Van Persie echte wonden likken. Na een keiharde tackle van de onverzettelijke Steve Roberts bleef de Nederlander kronkelend van de pijn liggen en moest zijn linkerknie door een dokter worden behandeld. Hij liet zich enkele minuten later vervangen omdat hij op het veld nog slechts hulpeloos rondstropelde.

De berucht drukke kerstperiode brak aan en juist nu moest Van Persie klap na klap incasseren. Hij werd de hemel in geprezen om zijn mentale kracht, maar was zijn lichaam uit hetzelfde hout gesneden? Kennelijk niet, want hij was voor een paar wedstrijden uitgeschakeld.

Tijdens de jaarwisseling had hij nog steeds last van een enkelblessure en deed hij eventjes mee voor een wat vlak optreden in het saaie 0-0 gelijkspel uit tegen Aston Villa. Hij was nog lang geen honderd procent, maar meldde zich toch weer bij zijn elftal voor de thuiswedstrijd op Highbury tegen het pittige Cardiff City.

Glenn Loovens van Feyenoord speelde op huurbasis bij het elftal uit Wales, maar het zou geen gelukkig weerzien voor de twee voormalige ploeggenoten worden. De centrale verdediger had zijn vriend al gewaarschuwd dat hij hem met alle geoorloofde middelen zou tegenhouden. Van Persie antwoordde dat ze weliswaar samen waren opgegroeid, maar dat Loovens negentig minuten een vreemde voor hem zou zijn. Dat belofde niet veel goeds.

Robert Pirès scoorde twee keer en Arsenal behaalde een bemoedigende 2-1 overwinning. Van Persie was betrokken bij het tweede doelpunt. Zijn machtige kopbal uit een voorzet van Pirès was een goal waard, maar spatte uiteen op het houtwerk. De twee graptten na de wedstrijd dat Loovens als verliezer de volgende keer dat ze uit eten gingen moest betalen.

Dagen later bleek dat de waarschuwing van Loovens kennelijk tot zijn ploeggenoten was doorgedrongen – de clubarts constateerde dat Van Persie een teen had gebroken. Bij het verlaten van het veld had hij nog niets gemerkt, maar in de eerste dagen na de wedstrijd begon hij last te krijgen. De teen was blijkbaar gebroken toen iemand zogenaamd per ongeluk op zijn voet was gaan staan; het was hem op dat moment niet opgevallen dat er iets ernstigs aan de hand kon zijn.

Het kostte hem moeite om de klappen die hem in het Engelse voetbal werden uitgedeeld zo goed mogelijk op te vangen, en na die gebroken teen onthulde Van Persie enkele van de geniepige tactieken die in zijn eerste jaar bij de club tegen hem waren ingezet: 'Vorig jaar tegen Stoke speelde ik tegen een van hun verdedigers, en iedere keer als ik bij hem in de buurt was kneep hij in het vel onder mijn ribben, telkens weer. En hij ging op mijn tenen staan en schreeuwde in mijn oren, en ik dacht: Wat krijgen we nou? Ik zat de volgende dag onder de blauwe plekken. We hebben zelfs niet van shirtje gewisseld!'

De Premier League stond bekend om de fysieke manier waarop er werd gespeeld, en hoewel Wenger het liefst zijn geheel eigen soort voetbal speelde, moest hij accepteren dat zijn elftal in de meeste wedstrijden hard werd aangepakt. Ploegen als Stoke City en

Blackburn Rovers kregen veel kritiek, maar veranderden daardoor niet van speelstijl, en er zouden in de Engelse competitie altijd ploegen blijven die er stevig tegenaan gingen. Spelers die het liever rustiger aandeden waren in de Premier League niet op hun plaats – die konden beter naar competities als de Italiaanse Serie A of de Spaanse La Liga gaan, waar het voetbal minder hard was. Wellicht was dat de reden van het feit dat de supporters van Ajax en Feyenoord hun wedstrijden op de tribunes uitvochten – hun helden voerden de strijd niet op het veld.

Van Persie leek niet onder de indruk van het nieuws dat Wenger in de transferperiode van januari een nieuwe aanvaller, Emmanuel Adebayor, had gekocht. Hij betoogde dat veel van de grote clubs minstens vijf aanvallers nodig hadden en hij had een rotsvast vertrouwen in zijn eigen voetbaltalent. In het tijdschrift *Arsenal* vertelde Van Persie dat hij voor langere tijd bij Arsenal wilde blijven: ‘Ik kan belangrijk zijn voor deze club, ik heb dat geloof ik al een beetje bewezen, maar ik ben vastbesloten om dat ook op de lange termijn te laten zien. Ik ben tevreden over mijn spel van het afgelopen seizoen, en er zijn hier veel mensen die me daarbij geholpen hebben. Er zijn een paar grote voetballers die mijn voorbeeld zijn en die spelen zoals ik bij Arsenal wil spelen.’

Nadat hij van de gebroken teen hersteld was, scoorde hij in de tweede wedstrijd van de halve finale van de League Cup thuis tegen Wigan uit een subliem genomen vrije trap. De prachtige actie bleek vergeefse moeite omdat Jason Roberts aan het einde van de wedstrijd toesloeg en Wigan voor het eerst in de geschiedenis van de club tot een grote finale doordrong. Het was zonde dat de avond in een teleurstelling moest eindigen, want dit was weer zo’n fantastisch doelpunt van Van Persie. Onderhand kwam hij regelmatig voor in de strijd om ‘Het Doelpunt van de Maand’ van het BBC-programma *Match of the Day*, en dankzij zijn prestaties steeg de waarde van de toegangskaartjes van Arsenal.

Zijn schot van ver buiten het strafschoopgebied liet zijn oude vriend Mike Pollitt in het doel van Wigan volkomen kansloos. De jonge doelman zag machteloos hoe de bal in de bovenhoek verdween en sloeg de terugspringende bal woedend terug in het net. De commentatoren van Sky Sports bestempelden het doelpunt meteen als ‘de zoveelste klassieker’, maar de wegrennende Van Persie toonde ook zonneklaar dat hij eens op zijn juichen moest gaan oefenen. Hij maakte zo veel mogelijk bewegingen, kuste eerst zijn handen en strekte vervolgens zijn armen uit. Daarna maakte hij pompende bewegingen met zijn armen voordat hij opsprong en ouderwets met zijn vuist schudde. Als een turner die wat extra punten wilde scoren met een combinatie van zijn beste bewegingen stak hij beide armen achterwaarts omhoog en knikte verwaand met zijn hoofd voordat hij met zijn rechterarm naar de toeschouwers zwaaide, waarna hij door zijn ploeggenoten werd omhelsd.

De vrije trap was voor hem persoonlijk een hoogtepunt, maar omdat het team voor de League Cup werd uitgeschakeld, ging er weer een kans in rook op om in hun laatste seizoen op Highbury een prijs binnen te slepen.

Bolton Wanderers maakte de ellende voor de mannen van Wenger nog groter door

vier dagen later Arsenal uit de FA Cup te gooien. Het had heel anders kunnen lopen als Van Persie's kopbal uit een voorzet van Ljungberg een paar centimeter lager was geweest. Volgens het boek dat Ashley Cole publiceerde nadat hij naar Chelsea was vertrokken, spraken de twee buiten het veld niet met elkaar, maar tegen Bolton voelden ze elkaar toch goed aan. Van Persie had het hele seizoen al talloze keren het houtwerk geteisterd en ook nu raakte de bal de lat.

In de laatste minuut was Bolton-invaller Nicky Hunt Van Persie net te snel af. Op het moment dat Van Persie wilde uithalen voor de gelijkmaker, gleed de verdediger de bal weg en ruimde op. Het team van het BBC-programma *Match of the Day* kreeg de slappe lach omdat Van Persie met dat zwakke rechterbeen van hem in het luchtledige schoot. Terwijl hij zijn been naar voren zwaaide, miste hij de bal volledig en viel op zijn rug. Zoals de vroegere verdediger van Liverpool Alan Hansen opmerkte was het 'een van die dingen die nu eenmaal kunnen gebeuren'.

Wenger restte niets anders dan deze onbarmhartige nederlaag te betreuren, waarbij hij benadrukte dat zijn mannen nooit van Bolton hadden mogen verliezen omdat het doelpunt van Stelios uit de enige fatsoenlijke kans kwam die de noeste werkers van coach Sam Allardyce in de hele wedstrijd hadden gecreëerd.

De ploeg zat in een slechte periode en Arsenal stevende op een nieuwe crisis af door voor de competitie thuis met 2-3 van West Ham United te verliezen. Het was de tweeduizendste wedstrijd op Highbury en de Hammers waren het laatste team dat op het beroemde oude terrein een uitwedstrijd won. Van Persie probeerde van alles, maar een vrije trap werd door de oude rot Shaka Hislop uit de gevarenzone gewerkt, terwijl Robin daarvoor een prachtig opgebouwde aanval met een schot bekroonde dat – hoe kon het ook anders – tegen de paal belandde.

Van Persie had nieuwe inspiratie nodig om uit deze zwakke periode te komen, en bij wie kon hij daartoe tijdens een etentje beter te rade gaan dan bij Dennis Bergkamp? Ze hadden al heel wat tijd samen op de trainingen en tijdens de wedstrijden doorgebracht, maar de veteraan was een perfectionist die op het veld geen zin had om over koetjes en kalfjes te praten. Van Persie maakte de grap dat Bergkamp ook tijdens de training zo onaantastbaar was dat je hem onmogelijk op een verdwaalde pass kon betrappen; de Nederlandse legende hield altijd controle over de bal. Van Persie was inmiddels een stuk volwassener, maar daarom had hij nog niet alles van zijn vroegere brutaliteit verloren.

Weg zijn uit de omgeving van het Arsenal-terrein bood wellicht de enige mogelijkheid om wat goede raad van Bergkamp te krijgen, en Van Persie was blij dat hij met zijn ploeggenoot en hun gezamenlijke vrouwen uit eten ging: 'Je móet wel naar hem luisteren, hij is zo slim. Hij denkt de hele dag aan voetbal. Ik mag me gelukkig prijzen dat ik van zo iemand kan leren. Hij wordt niet gehinderd door misplaatste trots. Iedereen respecteert hem vanwege zijn uitstraling, en de jonge gasten op het trainingsveld – we eten allemaal uit zijn hand.'

Arsenal moest voor de eerste wedstrijd in de achtste finale van de Champions League

uit tegen Real Madrid en dat voerde Van Persie in gedachten terug naar een voor hem stormachtige en onaangename periode. In de tijd dat Feyenoord voor dat paradepaardje, de wedstrijd om de UEFA Super Cup, tegen Real Madrid moest spelen, was hij uit het elftal gezet omdat de voor hem onverslaanbare tegenstander Bert van Marwijk een onberedeneerde hekel aan zijn lichaamstaal had gekregen.

Begrijpelijk dat Van Persie waanzinnig graag mee wilde spelen, al was het maar om een lange neus naar Van Marwijk te kunnen trekken. Hij knipte zelfs een gat in zijn schoen om een plek voor zijn opgezwollen gebroken teen in te ruimen. Maar uiteindelijk moest hij de wedstrijd toch laten schieten, want hij kon met de beste wil van de wereld zijn voet niet in de schoen krijgen – ook niet met dat speciale gat. Hoewel het team sinds de kerst op de een of andere manier nauwelijks vooruit te branden was, won Arsenal de eerste wedstrijd in het Bernabeu met 0-1. Nog steeds zonder Van Persie speelden ze op Highbury met 0-0 gelijk en hadden ze het elftal met grote sterren als Zinedine Zidane, Raúl en Iker Casillas uitgeschakeld.

De donkere wolken boven Highbury leken op te trekken en ook de hemel boven Van Persie klaarde op, omdat hij verlost werd van de nog altijd dreigende rechtszaak in Nederland. Eindelijk werd op dinsdag 28 februari – maar liefst tweehonderdzesentig dagen na zijn arrestatie – bekend dat er geen aanklacht wegens verkrachting zou worden ingediend. Van het gerechtshof kreeg men te horen dat een gerechtelijke vervolging wegens gebrek aan bewijs hoe dan ook niet mogelijk was.

In een verklaring van het Openbaar Ministerie stond: ‘De conclusie van het onderzoek luidt dat er onvoldoende bewijs is dat het seksueel contact onder dwang heeft plaatsgevonden. In eerste instantie ontkende de Rotterdammer dat er seksueel contact was geweest. Deze verklaring leek naast verklaringen die door andere betrokkenen waren afgelegd, zeer ongeloofwaardig, waarna hij werd voorgeleid. Na enkele dagen bevestigde de verdachte het seksueel contact, en daarmee deels het verhaal van de aangeefster.’

Hoewel hij blij zal zijn geweest dat geen vervolging meer dreigde, kwam hij niet bepaald ongeschonden uit de affaire. Hij had in eerste instantie ieder seksueel contact met het meisje ontkend, maar was later op die verklaring teruggekomen om toe te geven dat hij met haar had gevreeën. Arsenal was een echte familieclub en een speler die zijn vrouw had bedrogen, was bij een deel van zijn supporters voorgoed uit de gratie.

Nu deze kwestie definitief verleden tijd was, had Van Persie eindelijk de vrijheid om de stilte te verbreken over de ‘walgelijke’ manier waarop hij door de politie was behandeld: ‘Ik heb niets verkeerd gedaan, ik heb geleden omdat een vrouw geld aan me wilde verdienen. En de politie heeft het volkomen verknald. Ik wil dat die mensen begrijpen dat ze een enorme fout hebben gemaakt. Ze hebben me vreselijk slecht behandeld. Ze wilden alleen maar een bekende voetballer straffen om hem ten voorbeeld aan verkrachters te stellen. Dat begrijp ik best, maar als je dat doet moet je wel een sterke zaak hebben.’

Van Persie suggereerde hiermee dat hij alleen maar was opgepakt omdat Sandra Boma Krijgsman een vrouw was die een financieel slaatje uit hun avontuurtje wilde slaan. Dit

sloot aan bij de eerdere beschuldiging van Bouchra dat Krijgsman op eenzelfde manier roem en rijkdom wilde vergaren als Rebecca Loos, die beweerde dat ze een relatie met David Beckham had. 'Ik weet dat de mensen zo het hunne denken als een voetballer een verhouding met een andere vrouw heeft. Maar ik wil voor eens en altijd duidelijk maken dat er een bepaalde categorie vrouwen bestaat die op je geld uit zijn. Ik ben van de meest verschrikkelijke dingen beschuldigd. Ik was op het nieuws, iedereen trok tegen me van leer.

Als je mijn positie kent, als je weet wie ik ben en hoe ik mijn brood verdien, waarom zou ik dan in godsnaam iemand verkrachten? Ik heb tien maanden mijn mond gehouden, maar ik vind wel dat ik het recht heb mijn kant van het verhaal te vertellen. Dit heeft me heel lang dwarsgezet. Ik heb gezegd wat ik te zeggen had. Dit verhaal is mijn waarheid.'

Door die gebroken teen had hij te maken met een frustrerende onderbreking van het voetballen, maar met nog twee maanden in de competitie te gaan kwam Van Persie eindelijk weer in actie. Van Persie en de eveneens geblesseerde verdediger Sol Campbell maakten hun comeback met een 1-0 overwinning tegen Brighton in een oefenwedstrijd zonder publiek.

Van Persie keerde in het eerste elftal terug in een wedstrijd waarin Arsenal op Highbury een simpele 3-0 overwinning op Charlton behaalde. Van Persie was nog niet meteen bij de les en raakte bij verschillende situaties makkelijk de bal kwijt, totdat ploeggenoot Gilberto Silva zo aardig was om een bal tegen zijn rug te knallen. Meteen wakker maakte hij zich meester van een onnauwkeurige pass van tegenstander Chris Perry, maar zijn doelpoging werd vrijdeld door Hermann Hreidarsson, die de bal op het laatste nippertje onderschepte.

Arsenal vond op het juiste moment de weg omhoog en versloeg thuis Juventus met 2-0 in de eerste wedstrijd van de kwartfinale van de Champions League. Patrick Vieira kwam voor het eerst na zijn vertrek tegen zijn oude club uit en bezorgde zijn voormalige ploeggenoten weinig problemen met een rustig optreden waarin hij toch een gele kaart opliep. De lijstaanvoerders van de Italiaanse competitie tackelden nogal woest en twee van hun spelers werden het veld uitgestuurd. De arme Van Persie werd door Mauro Camoranesi onderuit geschoffeld, die geheel terecht het veld moest verlaten. Van Persie hoefde in de tweede wedstrijd niet in te vallen; de Gunners hielden in Turijn Juventus op 0-0 en drongen door tot de halve finale.

Aston Villa werd op Highbury met 5-0 ingemaakt en de Nederlander bevond zich weer onder de doelpuntenmakers. Van Persie reageerde op een pass door het midden en rende het zestienmetergebied in, maar terwijl hij langs de uitgelopen Thomas Sørensen snelde liet hij zich te ver naast het doel drijven. Hij wist de bal nog net voor de achterlijn binnen te houden en tikte hem een stukje terug om in een gunstiger schietpositie te komen. Op dat moment stormden Sørensen en twee verdedigers op hem af. De doelman dook voor Van Persie's voeten en legde bijna zijn handschoen op de bal, maar Van Persie haalde met een sleepbeweging van zijn rechtervoet de bal pesterig buiten het bereik van de

keeper en jongleerde net zo lang tot zijn gevreesde linkerbeen in stelling was gebracht en hij doel trof.

Manchester United bewees met een overtuigende 2-0 overwinning nog steeds te goed te zijn voor Arsenal. Van Persie's optreden was redelijk en hij dwong landgenoot Edwin van der Sar tot twee respectabele saves voordat de thuisploeg hen op Old Trafford onder de voet liep. Tegen het einde van dat seizoen van de Premier League streden de Gunners met rivaal Tottenham Hotspur om de vierde plaats op de ranglijst – een positie die recht gaf op deelname aan het komende Champions League-toernooi.

Dankzij inventief combinatiespel van Van Persie won Arsenal op 'Dennis Bergkamp Day' op Highbury met 3-0 van West Bromwich Albion. Supporters kleedden zich in het oranje om de pensioengerechtigde uitblinker te bedanken voor alles wat hij voor de club had gedaan.

De clublegende scoorde nadat hij laat in de wedstrijd van de bank was gekomen en stelde daarmee de punten veilig. Wenger prees hem de hemel in: 'We hadden zijn spelinzicht nodig en iemand die vaart in het spel kon brengen. Daarom moest hij Van Persie vervangen. Dat had niets te maken met het feit dat het vandaag Dennis Day is.'

Van Persie begon de eerste wedstrijd van de halve finale van de Champions League tegen Villareal als wisselspeler. Dit was de laatste Europese wedstrijd ooit op Highbury en het werd een mooie avond voor Arsenal, dat met 1-0 won en dus een kostbare tegengoal had weten te voorkomen. Met nog maar tien minuten te gaan viel Van Persie in, maar bij deze krappe voorsprong kreeg hij niet veel te doen. Ongetwijfeld tot zijn teleurstelling zat hij in El Madrigal de hele uitwedstrijd op de bank. Omdat Jens Lehmann in de laatste minuut een strafschoep stopte en de 0-0 veiligstelde, kreeg hij toch nog de kans om mee te spelen in de Champions League-finale.

Tottenham stopte een punt in zijn goodiebag na een incidentrijke wedstrijd die de laatste Noord-Londense derby op Highbury uit de geschiedenis was. De trainers maakten ruzie, de supporters maakten ruzie, en zelfs de directeuren maakten ruzie, terwijl de spelers elkaar in evenwicht hielden. Bij 1-0 voor Arsenal liet Van Persie een enorme kans op een verdubbeling van de voorsprong liggen. Vrijstaand voor Paul Robinson ging zijn schot niet alleen naast de doelman, maar ook naast het doel. Zijn misser werd enkele minuten later al afgestraft doordat Robbie Keane gretig de gelijkmaker van de Spurs intikte.

Hij bleef aan het eind van een seizoen waarin Arsenal een bijrol vervulde, almaar kansen verspillen. Van Persie verknoeide een soortgelijke mogelijkheid als tegen de Spurs, nadat hij laat in de met 0-3 gewonnen wedstrijd tegen Sunderland was ingevallen. Bergkamp stuurde hem slim de vrije ruimte in, maar Van Persie schoot ver naast. In deze vorm hoefde hij er nauwelijks op te rekenen dat hij in Wengers lijstje van spelers zou staan die in Parijs aan de Champions League-finale tegen Barcelona zouden mogen beginnen.

Van Persie legde een wanprestatie op de mat in de gewonnen uitwedstrijd tegen Manchester City en leek meer bezig met bonje zoeken dan met voetballen. Zijn doelpoging in de tiende minuut spatte weer eens op de lat uiteen, waarna de bal veilig in

het veld terugsprong. Doelman David James was ook tegen zijn tweede schot opgewassen en meer dan dit had Van Persie niet te bieden.

Er was duidelijk iets wat hem ergerde, en een prikkelbare Van Persie maakte na zijn wissel een obscene gebaar naar het publiek op de Eastlands.

Thierry Henry vertelde later dat Van Persie zich zo onvolwassen gedroeg omdat enkele City-supporters hem vanwege een onbetekenend voorval in de eerste helft hadden beledigd.

Verdediger David Sommeil beschuldigde na afloop Van Persie van racisme. De twee waren in de eerste helft na een alledaagse botsing in het strafschopgebied tegenover elkaar komen te staan en scheidsrechter Graham Poll had de spelers op het veld toegesproken en in de rust vertegenwoordigers van de clubs.

Nauwelijks was hij van verkrachting vrijgesproken, of hij moest zich al verweren tegen een beschuldiging van racisme. Niet zo vreemd was het daarom dat Van Persie geen indruk maakte tijdens de allerlaatste wedstrijd op Highbury waarin hij tien minuten voor het einde inviel. Aan het begin van het seizoen had hij op hetzelfde niveau gestaan als Thierry Henry, maar aan het einde van de competitie was zijn ster verbleekt in vergelijking met die van de Franse magiër, die een hattrick scoorde in de met 4-2 gewonnen wedstrijd. Henry kuste ten afscheid de grasmat van Highbury, terwijl de club zich verheugde op het nieuwe seizoen in zijn nieuwe Emirates Stadium.

Van Persie noch Bergkamp zou een rol spelen in het definitieve gevecht om de Champions League tegen Barcelona, waarin heel verrassend Sol Campbell op de lijst van doelpuntenmakers kwam te staan. De onstuitbare verdediger zette zijn elftal in de eerste helft met een krachtige kopbal op voorsprong, maar de wedstrijd ontwikkelde zich niet in het voordeel van zijn team. Lehmann was in de halve finale nog de held van het elftal geweest, maar werd in Parijs de gebeten hond. Al vroeg in de wedstrijd kreeg hij een rode kaart, waarna de Spanjaarden met 2-1 wonnen.

De rode kaart van Lehmann veroordeelde Van Persie en Bergkamp tot toekijken omdat Wenger nu één reservespeler minder had om iets aan het spel te veranderen. Hij had dan wel niet zo'n grote rol gespeeld in Arsenal's weg naar de finale, maar toch vond Van Persie het verschrikkelijk om niet in het veld te kunnen staan: 'De finale in Parijs was een dubbele teleurstelling. Ik wist dat ik niet in de basis zou beginnen, maar was ervan overtuigd dat ik er in de tweede helft in zou komen. Die rode kaart van Jens Lehmann verpestte alles.'

5

Duitsland wacht

Uiteindelijk was het op een verre van volmaakt seizoen uitgedraaid, terwijl de periode voor kerst zo veel moois had beloofd. Toch vond Marco van Basten dat Van Persie voldoende had gepresteerd om een plek in de voorlopige selectie voor het wereldkampioenschap 2006 in Duitsland te verdienen. Na de teleurstelling van het missen van de finale om de Champions League kreeg hij van bondscoach Van Basten een weekje vrij voordat hij zich bij de teamleiding moest melden. Van Basten wilde dat de speler zich zo fris als een hoentje bij de selectie aansloot, zonder spanning en onvrede. Die houding van de bondscoach leverde resultaat op, want Van Persie was na dat weekje vol ambitie en trainde als een bezetene met de groep mee. Volgens Phillip Cocu had Van Persie heel goed meegedaan en hij vergeleek zijn aanwezigheid met de zegswijze ‘alsof je het bij een helderblauwe hemel ziet donderen en bliksemen’.

Zijn goede relatie met de bondscoach was waarschijnlijk een van de redenen waarom hij voor het Nederlands elftal werd geselecteerd. Van Persie was Van Basten heel dankbaar voor de steun die hij gedurende de beproevingen van de vorige zomer van hem had gekregen: ‘Een van de mensen die me enorm hebben gesteund was de trainer van het Nederlands elftal Marco van Basten. Ik wist voor mezelf dat de waarheid een keer aan het licht zou komen, maar het duurde lang voordat het Openbaar Ministerie en een rechtbank in Nederland toegaven dat ze fout zaten.’

Van Persie benaderde in de oefenwedstrijd van Nederland tegen Kameroen weer zijn beste vorm en creëerde vanaf de rechtervleugel vindingrijk enkele kansen. Van Nistelrooy maakte het enige doelpunt nadat Van Persie met een reeks intelligente passes en zigzaggende rushes de aandacht had getrokken. Hoewel het een vriendschappelijke wedstrijd was, nam hij helaas ook een paar keer op onbesuisde manier wraak, wat niet veel goeds voor het eindtoernooi deed verwachten.

Hij moest aanvaarden dat op internationaal niveau de bondscoach bepaalt op welke plaats een speler staat, ongeacht de positie die hij bij zijn eigen club inneemt. In deze wedstrijd stond Van Persie op de rechtervleugel omdat Marco van Basten zijn elftal tijdens het wereldkampioenschap in verschillende samenstellingen wilde kunnen laten spelen. Volgens de trainer had hij zich ‘heel goed’ aan de nieuwe positie aangepast door het spel op rechts breed te houden. Terwijl Duitsland en Portugal er in hun oefenwedstrijden lustig op los scoorden, vond Van Basten het belangrijker dat zijn spelers in dit soort ontmoetingen in wisselende opstellingen leerden spelen. Een team dat zich kon aanpassen had in zijn optiek een grotere kans om verder te komen.

Voor een vriendschappelijk opwarmertje tegen Mexico had Van Basten de ploeg weer door elkaar gegooid en stond Van Persie in de met 2-1 gewonnen wedstrijd in de punt van de aanval. De coach stelde dat het een nuttige oefening was geweest aangezien hij

verschillende opstellingen had kunnen uitproberen die het elftal in een later stadium misschien moest toepassen. Voor de kenners leek het dat Nederland nog lang niet klaar was voor de openingswedstrijd over tien dagen, maar Van Basten vond dat hij in de aanloop naar het WK nog volop met de posities moest kunnen experimenteren. Van Persie zal zeker van een plek in het elftal zijn geweest, want Van Basten vond dat hij op meerdere plaatsen goed uit de voeten kon.

Lucas Neill wist voor de vriendschappelijke wedstrijd van het Australische elftal tegen Nederland al alles over Van Persie. De Blackburn-verdediger was getuige geweest van een van Van Persie's mooiste optredens in het shirt van Arsenal – de Nederlander had hem een jaar eerder op weg naar een van zijn twee doelpunten in het Millennium Stadium gepasseerd alsof hij er niet stond. Ook had hij Van Persie het afgelopen seizoen tijdens hun ontmoeting op Highbury een prachtige solo met een doelpunt zien bekronen: 'Van Persie is ambitieus en is heel sterk en scherp. Hij heeft een geweldige linkervoet en is een fantastische voetballer.'

Die bereidheid om op verschillende posities te spelen was Van Basten goed bevallen en Van Persie kon ineens vrijwel zeker op een basisplaats rekenen. Van Basten bevestigde dat Van Persie, nu Rafael van der Vaart geblesseerd was, als eerste in aanmerking kwam om de vrije trappen te nemen: 'Je komt tot de conclusie dat Van Persie zo goed is, dat het doodzonde zou zijn geen gebruik van hem te maken.'

Het was geen toeval dat Robin van Persie ook op rechts kon spelen: nadat hij bij Arsenal was gekomen had hij met zijn zwakke been geoefend, zodat hij ook op de rechtervleugel aan de slag kon. Met zijn linkervoet deed hij de mooiste dingen, maar na maanden aan zijn rechtervoet te hebben gewerkt, mocht je hem gerust tweebenig noemen. Bij Oranje kreeg hij meer vrijheid om zijn eigen spel te bepalen dan in de fijn afgestelde machine van Arsenal: 'Ik krijg van Van Basten veel vrijheid om op het veld mijn eigen dingen te doen. Bij Arsenal moet ik vaker de bal afgeven. Er zijn momenteel twee Van Persie's, één bij Arsenal en één bij Nederland; twee verschillende spelers.'

Paal en lat waren in het voorbije seizoen Van Persie's grootste tegenstander geweest en tijdens het 1-1 gelijkspel tegen Australië was het niet anders. De vrijetrappenspecialist van Nederland tijdens het wereldkampioenschap gebruikte de wedstrijd om zich in te schieten. Doelman Mark Schwarzer was bij een van zijn vrije trappen volledig kansloos, maar daar klonk het vertrouwde geluid van leer op metaal weer en sprong de bal ver in het veld terug. De wedstrijd bleek als voorbereiding een verschrikking. Wesley Sneijder, Phillip Cocu en Giovanni van Bronckhorst raakten geblesseerd door de onverzoenlijke tackles van de Aussies. Australië maakte zich te schande door zich aan de vooravond van het belangrijkste toernooi ter wereld te misdragen. Luke Wilkshire kreeg na een doldrieste overtreding een rode kaart, terwijl de scheidsrechter alles uit de kast moest halen om te voorkomen dat de wedstrijd in een slagveld onttaarde.

Nu er gaten in de selectie waren gevallen, liep Van Persie het risico voor zijn veelzijdige inzetbaarheid gestraft te worden. Misschien moest hij een linie naar achteren

schuiven om het onderbezette middenveld op te vullen. De Australiërs waren als dolle honden tekeergegaan en Van Persie zal opgelucht zijn geweest dat hij in tegenstelling tot sommige ploeggenoten ongedeerd het einde van de wedstrijd had gehaald. Na al zijn blessures in het recente verleden was zijn lichaam wellicht nog wat zwak en kwetsbaar.

Marco van Basten kende als coach dezelfde problemen met blessures als welke hem tijdens zijn actieve voetbalcarrière hadden geteisterd. Maar gedurende het Europees kampioenschap van 1988 was hij fit en scoorde hij in de finale met een vernietigende volley het doelpunt waarmee Nederland zijn enige hoofdprijs uit de voetbalgeschiedenis won. Hij had de juiste ervaring met een groot toernooi en kon die aan Van Persie doorgeven. De spelers die in het begin boven aan Van Bastens lijstje hadden gestaan, vielen bij bosjes tegelijk weg, maar Van Persie bleef over, misschien wel doordat hij vanwege de hardnekkige blessures en die gebroken teen een deel van het seizoen had gemist. Deze enorme kans moest hij grijpen – hij was nu Oranjes belangrijkste schakel tussen middenveld en voorhoede.

Van Persie was met zijn tweeëntwintig jaar nog tamelijk jong, maar er waren in het verleden spelers met minder ervaring geweest die op het wereldtoneel hadden geschitterd – Michael Owen bekroonde tijdens het WK van 1998 een voortreffelijk toernooi met een gedenkwaardig solodoelpunt tegen Argentinië. De Nederlandse pers was dolenthousiast over Van Persie's veelbelovende optredens in de oefenwedstrijden en hij werd vergeleken met het wonderkind Wayne Rooney, die als prille zeventienjarige op wereldniveau doorbrak en meteen een hoofdrol in het elftal van Engeland opeiste.

De bondscoach was vol lof over zijn jeugdige virtuoos en vertelde dat hij in een uitmuntende vorm stak. Hoewel Van Basten vond dat men niet te vroeg moest juichen, gaf het hem een goed gevoel te zien hoe veelbelovend Van Persie in de oefenwedstrijden bezig was geweest en echte klasse had getoond. Hij was ook tevreden over het feit dat hij zijn hoofd koel hield: 'Van Persie weigert zich gek te laten maken door alle welgemeende complimenten die aan hem gericht zijn.'

Er bestond ook niet zo veel gevaar dat Van Persie zich gek zou laten maken door de pers, want die negeerde hij volkomen. Hij was in het verleden in de media door het slijk gehaald en was absoluut niet geïnteresseerd in wat de kranten over hem te melden hadden. Veel spelers doen alsof ze niet weten wat er over hen wordt geschreven, maar Van Persie wist het echt niet – op de dag dat de kranten bekendmaakten dat Bergkamp zijn contract bij Arsenal met een jaar had verlengd, vertelde Van Persie de verbaasde journalisten dat hij van niets wist omdat niemand het hem had gezegd.

Er werd op gewezen dat Nederland een heel jonge ploeg had, met een paar ouwe rotten om het schip op koers te houden. De ervaren Edwin van der Sar, Phillip Cocu en Edgar Davids waren door de wol geverfd en konden van onschatbare waarde voor jonge honden als Van Persie zijn, die het af en toe wel nodig hadden dat hun wat aanwijzingen werden toegefluisterd.

Volgens Van Persie was de leeftijd van het team geen onderwerp van discussie en

hadden de jongeren hun talenten al bewezen gedurende de kwalificatiereeks, waarin ze de meeste wedstrijden hadden gewonnen en ongeslagen waren gebleven. Hij stelde dat er in dat seizoen ook veel jonge spelers in het team van Arsenal hadden gestaan, en dat ze, nadat Wenger hun zelfvertrouwen had bijgebracht, de finale van de Champions League hadden gehaald.

Het was een kwestie van afwachten om te zien op welke positie Van Basten hem in het elftal zou zetten. Een jaar nadat een gevangenisdiscipliner zo aardig was geweest om tegen hem te zeggen dat hij nooit meer voor zijn land zou uitkomen, stond hij op het punt een van de belangrijkste spelers van het eindtoernooi om het wereldkampioenschap te worden. De tijd van opgeklopte verhalen was voorbij, nu moesten de handen maar eens uit de mouwen.

Nederland begon het toernooi relatief gemakkelijk tegen het team van Servië en Montenegro, dat creativiteit tekortkwam maar een ijzeren wil bezat. Ze stelden zich in op een middagje met veel harde tackles – misschien dat die veldslag tegen Australië achteraf gezien toch niet zo'n slechte oefening was geweest.

Uiteindelijk stond in Van Bastens favoriete opstelling Van Nistelrooy in de spits, met links naast hem Robben en aan de rechterkant Van Persie. De vleugelspelers zouden naar binnen trekken en als spits functioneren zodra het elftal in de aanval was. Het was maar goed dat Van Persie veel met zijn rechterbeen had geoefend, want dat had hij nu hard nodig.

Van Persie had een droomstart op het wereldkampioenschap. Al na zeventien minuten zette hij de winnende aanval op. Een ogenschijnlijk onschuldige bal stuiterde de middencirkel in, Van Persie zag een opening en stuurde hem in één beweging met een nauwkeurig geplaatste lob achter de verdedigingslinie, waar de aanstormende Robben de bal kon oppikken. De spits van Chelsea ging er als een bliksemschicht vandoor en voordat een van de Servische verdedigers Slobodan Milošević kon zeggen stond Servië-Montenegro al op achterstand. Robben werkte prima af, maar de goal was grotendeels het werk van Van Persie, die met zijn spelinzicht het juiste moment zag om de pass te geven. Robben mocht dan het applaus ontvangen, maar Van Basten zal zich goed hebben ingeprent hoe Van Persie aan de wedstrijd was begonnen.

De in die tijd bij Chelsea spelende Robben was zo blij dat hij niet meer op zijn benen leek te kunnen staan, en hij werd meteen omhelsd door zijn Engelse concurrenten Van Persie en Ruud van Nistelrooy. Daarna stormden de andere teamgenoten op hem af om hem te feliciteren, en niets wees erop dat Nederland werd geteisterd door de kledkamerruzietjes waar Oranje het patent op leek te hebben.

Maar dat beeld van eensgezindheid verdween zodra de wedstrijd afgelopen was en Van Persie tamelijk dwaas Robben ervan beschuldigde een egoïst te zijn. Het leek een vreemde zet zo aan het begin van een toernooi, meer het soort commentaar dat een speler geeft na afloop. Misschien was hij jaloers omdat Robben in het zonnetje kwam te staan na het scoren van het winnende doelpunt dat hij had opgezet.

Van Persie was na afloop woedend en brieft dat er geen 'ik' in het Nederlands elftal mocht zijn: 'We hopen samen zes wedstrijden te spelen en hij kan niet alles in z'n eentje doen. Hij moet rekening houden met zijn medespelers. Vaak doet hij iets wat goed voor hem is, maar niet voor het team.'

Na in de oefenwedstrijden zijn veelzijdigheid te hebben bewezen, was Van Persie tot basisspeler gepromoveerd. Op rechts speelde hij de tweede viool ten opzichte van Robben; later verhuisde hij naar het middenveld, maar het liefst speelde hij op de linkervleugel. Achteraf gezien was hij beter af door op rechts te spelen dan dat hij helemaal niet speelde, maar het frustreerde hem toch dat de speler van Chelsea uitblonk op wat hij als zijn plek beschouwde. Tegen de supporters blufte Robben dat wat hem betrof het mooiste nog moest komen, terwijl Van Basten bezorgd was dat er meer gekibbeld dan goed voetbal zou worden.

De trainer wilde geen partij kiezen en deed zijn best een beeld van eensgezindheid in stand te houden. Volgens hem hadden beide mannen op hun manier gelijk en hij benadrukte het belang van samenwerking om te kunnen presteren: 'We hebben even met de twee spelers gediscussieerd en we hebben ook iets algemeen over zo'n situatie tegen het hele team gezegd. Arjen was heel sterk aan de bal en wellicht hebben de spelers dat tijdens de wedstrijd gevoeld. In de volgende wedstrijd zal dat bij Van Persie het geval zijn.'

Het duo trok een paar dagen later tijdens de training weer één lijn en Robben vertelde aan de verslaggevers dat hij wist dat Van Persie niets kwaads met zijn uitspraak in de zin had gehad en dat de kritiek absoluut geen onderwerp van gesprek was. Uiteraard beweerde Van Persie dat zijn woorden uit hun context waren gehaald en dat de media van een mug een olifant hadden gemaakt. Hij benadrukte nog eens dat het team als een eenheid moest opereren om succes in het toernooi te hebben. Robben en Van Persie leken tijdens de training de beste maatjes, maar het was heel goed mogelijk dat er een onvrede was gezaaid die tot een echte tweespalt in het Nederlands elftal zou kunnen uitgroeien, zoals in het verleden bij Oranje wel vaker het geval was geweest.

Arsène Wenger mengde zich in de discussie van supporters over Robben en stelde dat jonge spelers het recht hadden zelf voor een doelpunt te gaan. Aan de *Evening Standard* vertelde hij: 'Soms schieten jonge spelers op het doel terwijl ze de bal zouden moeten overspelen – maar niet geschoten is altijd mis.'

De toenmalige coach van Lyon, Gerard Houllier, wist alles over de Premier League uit de tijd dat hij tot 2004 trainer van Liverpool was, en hij vond het heel knap hoe Van Persie zich had weten aan te passen aan zijn ongewone rol op rechts. Hij meende dat de speler er goed aan deed zich te schikken in een spelpatroon waar hij niet aan gewend was en dat hij een van de stuwende krachten in dit toernooi kon worden.

Het was moeilijk te voorspellen wat Oranje van de wedstrijd tegen Ivoorkust kon verwachten. Het Afrikaanse elftal wisselde makkelijk van tactiek en opstelling en daarom moest Van Basten op meerdere scenario's zijn voorbereid. Robben en Van Persie zullen zich hebben afgevraagd of hun positie op de tocht stond, maar Van Basten liet weten dat,

in welke opstelling de Olifanten ook zouden spelen, hij het duo niet zou opofferen.

Van Basten kreeg gelijk met zijn voorspelling dat Van Persie in deze wedstrijd zijn talenten tentoon kon spreiden. In het treffen in Stuttgart was hij een van de uitblinkers en dankzij een 2-1 overwinning ging Nederland door naar de tweede ronde. Van Persie opende de score met zijn eerste doelpunt op een WK – en wat voor een doelpunt! Beide vleugelspelers vormden van meet af aan een gevaar door vanaf de flanken naar binnen te snijden. Van Persie trok op een gegeven moment razendsnel naar het midden. Zijn ploeggenoot bij Arsenal, Kolo Touré, kon hem niet bijhouden en de logge verdediger haalde hem keihard onderuit. Ze kenden elkaar, maar eenmaal binnen de lijnen telt vriendschap niet meer. Na het toernooi gaf Touré als commentaar dat Van Persie buitengewoon goed had gespeeld. Dat hij hem onderuit schopte was eigenlijk een compliment, want de overtreding benadrukte hoe moeilijk de Afrikanen het met de snelle Van Persie hadden.

Touré bracht de rush van Van Persie voortijdig tot staan met een keiharde tackle en een beuk tegen de rechterdij van de snelle spits. Het werd tegen Ivoorkust een slopend gevecht en een blessure voor een van de Nederlandse spelers lag op de loer. Van Persie voelde zich aan alle kanten door elkaar geschud, maar hij vermande zich, en terwijl hij zich klaarmaakte om de vrije trap te nemen, trok hij met de elegantie van een James Bond terloops de kraag van zijn shirt in model.

De plaats waar de vrije trap genomen moest worden lag mooi recht voor het doel en was niet al te ver buiten het strafschoopgebied. Een ideale plek voor de linksbenige Van Persie, en hij nam zijn aanloop terwijl Arjen Robben jaloers toekeek. Eindelijk had Van Persie het centrum op de linkervleugelspeler veroverd en nu was het zijn moment om te schitteren. Het magnifieke schot zwiepte afgemeten enkele centimeters over de hoofden in de Ivoriaanse muur en verdween in de linkerbovenhoek voordat de doelman van de Olifanten Jean-Jacques Tizié er ook maar een vinger naar had kunnen uitsteken.

Hij werd door zijn juichende teamgenoten besprongen na een perfecte treffer, waarmee hij zijn visitekaartje afgaf met als boodschap: 'Ik kan het ook!' De Afrikanen kwamen in de tweede helft sterk terug en Van Persie werd de held van Oranje door aan de andere kant van het veld een vrijwel zekere goal te voorkomen. Van der Sar was al verslagen door een kopbal uit een hoekschop, maar Van Persie stond op de juiste plek en hield op de doellijn met zijn borst de snoeiharde kopstoot van Chelsea-speler Didier Drogba tegen. Hij liet zien zijn techniek goed te beheersen door beide handen op zijn rug te houden om te voorkomen dat hij per ongeluk hands zou maken.

Na de wedstrijd onthulde Van Persie dat Nederland hier tijdens de trainingen op oefende. 'Tijdens de training werken we veel aan dit soort situaties en het was mijn taak om op de lijn te staan en de bal tegen te houden. Maar het was een moeilijke situatie omdat de bal naar mijn schouder omhoog sprong. Ik moest het hoofd koel houden om op de juiste manier te reageren.'

De term 'legendarisch' wordt wat al te gemakkelijk uit de kast getrokken, maar is zeker

van toepassing op Johan Crujff. De Nederlandse voetbalheld zat tijdens de wedstrijd op de tribune en zocht Van Persie na afloop op om hem te feliciteren. Die was uiteraard opgetogen dat ze tot de tweede ronde waren doorgedrongen en dat hij met een vernietigende vrije trap had gescoord: 'We hebben hard gewerkt. We speelden bij vlagen goed, we mogen er trots op zijn dat we de volgende ronde hebben gehaald. Ik weet niet zeker wat belangrijker was, mijn doelpunt of dat ik de bal van de doellijn weghaalde. Mijn doelpunt was voor ons allemaal geweldig.'

Tottenham-trainer Martin Jol was eerder in het seizoen al onder de indruk gekomen van Van Persie's prestaties tegen de Spurs en was dat na de Nederlandse overwinning opnieuw: 'Ik vond Van Persie fantastisch. Volgens Johan Crujff was hij fysiek de sterkste en dat is een ongelooflijk compliment, want voordat hij naar Engeland kwam werd Van Persie als te tener beschouwd.'

Het aansterken in zijn eerste seizoenen bij Arsenal begon nu zijn vruchten af te werpen, want, zoals Jol opmerkte, Van Persie was aanzienlijk sterker geworden nadat hij als een tere bloem van Feyenoord was gekomen. Met zijn stevige optreden in de tweede wedstrijd liet hij de verdedigers merken dat hij niet bang voor ze was en dat ze hem, net als een cactus, beter niet konden aanraken.

Ze zullen elkaar op het Trainingsveld van Arsenal ongetwijfeld heel vaak gepest hebben, Van Persie en de spelers van Ivoorkust Kolo Touré en Emmanuel Eboué, maar toch vond Van Persie het jammer dat het Afrikaanse elftal voor de rest van het toernooi uitgeschakeld was en zijn vrienden naar huis moesten.

Argentinië had zich ook al voor de volgende ronde geplaatst en daarom was de laatste groepswedstrijd in Frankfurt in veel opzichten overbodig. Maar de winnaar van de groep zou het in de volgende ronde tegen het onmiskenbaar middelmatige Mexico wat makkelijker krijgen dan de nummer twee. Van Persie opperde dat beide teams ontspannen konden voetballen, maar dat winnen nog steeds belangrijk was om met meer zelfvertrouwen aan de tweede ronde te beginnen. Het team dat erin slaagde de punten binnen te halen, had een grotere kans om het in dit toernooi ver te schoppen. Argentinië had de wedstrijd tegen Servië-Montenegro met maar liefst 6-0 gewonnen en Nederland zou naar verwachting een vreselijk zware dobber aan dit team krijgen. De spelers van Oranje hadden die ontmoeting met een mengeling van verbazing en ontzag gevolgd: 'Ik dacht alleen maar: Ach Jezus!' grapte Van Persie.

De wedstrijd werd de tegenvaller waar de betalende toeschouwers al voor hadden gevreesd. Uiteraard wilde geen van beide teams zich te veel inspannen of hun sterke punten vrijgeven. De ontmoeting eindigde in een 0-0 gelijkspel en beide keepers hadden nauwelijks iets te doen gehad. Hopelijk hield Van Persie zijn kruit voor later in het toernooi droog, want zijn optreden was op z'n zachtst gezegd middelmatig. Zijn aanvallende acties waren fantasieloos, op de momenten dat het nodig was had hij opeens last van een zeldzaam slechte balcontrole, en zijn enige vrije trap schoot hij ver naast.

Coach Van Basten werd een buitengewone trainer gevonden omdat hij zo veel moeite

voor Van Persie had gedaan, maar na de wedstrijd tegen Argentinië raakte hij volledig het spoor bijster. Nederlandse ploegen staan erom bekend dat het ze telkens lukt zichzelf te gronde te richten, en het had er alle schijn van dat dit wereldkampioenschap in Duitsland geen uitzondering op de regel zou vormen.

Hoewel hij één keer had gescoord, speelde Ruud van Nistelrooy niet echt het toernooi van zijn leven, en opeens maakte Van Basten tijdens een persconferentie bekend dat de spits in zijn ogen niet goed genoeg was en de volgende wedstrijd wisselspeler zou zijn – de wedstrijd in de tweede ronde tegen Portugal. Slecht nieuws voor Van Persie, want zijn kansen om wereldkampioen te worden gingen hiermee in feite in rook op. De vleugelspelers hadden tot op dat moment goed achter Van Nistelrooy gefunctioneerd en in het verdere verloop van het toernooi zou het aanvallende trio ongetwijfeld steeds beter op elkaar ingespeeld raken en doeltreffender worden.

De mededeling van Van Basten dat Van Nistelrooy voetbaltechnisch niet goed genoeg was om Nederland te vertegenwoordigen moest zijn ingegeven door een privéruzie. De bondscoach verdedigde zijn beslissing tegenover de ontzette journalisten met het argument dat hij in alle drie de wedstrijden de aanvaller naar de kant had gehaald omdat hij geen enkele keer tevreden was geweest over het spel van Van Nistelrooy: ‘We hebben twee fantastische vleugelspelers, ga me nou niet vertellen dat de aanvoer vanaf hun kant niet goed genoeg was. Robin van Persie en Arjen Robben zijn geweldig in vorm. Het is waar dat Van Nistelrooy tijdens dit WK straffe mandekking krijgt, maar daar is hij aan gewend.’

Deze plotse beslissing zal de ploeg van zijn stuk hebben gebracht en in het bijzonder Van Persie, die slecht kon omgaan met trainers die hun spelers onfatsoenlijk behandelden. Het recalcitrante gedrag van Van Persie dat zich onder Van Marwijk had ontwikkeld, kon zich heel goed weer openbaren als het probleemkind in hem zijn kont tegen de krib ging gooien. Het koele verstand van Arsène Wenger moet heel ver weg hebben geleken.

De Franse aanvallende middenvelder Robert Pirès was vlak voor het toernooi bij Arsenal vertrokken, maar zong nog altijd de lof van Van Persie. Volgens Pirès was de belangrijkste eigenschap van zijn voormalige ploeggenoot zijn enorme wilskracht, en hij was van mening dat Van Persie in de twee seizoenen die ze samen hadden gespeeld veel beter was geworden. Hij vond het maar vreemd dat Van Persie bij Arsenal niet elke wedstrijd in de basis stond en bij Oranje wel. Daar zat wat in, maar misschien kon het worden verklaard uit de verschillende speelstijlen van beide elftallen. Wanneer bij Wenger Henry en Bergkamp in de aanval stonden, was er nauwelijks ruimte voor een vleugelspits die, zoals Van Persie en Robben bij Oranje, naar binnen trok.

Wenger zag zijn spelers als langetermijnprojecten, terwijl coaches van nationale elftallen in een heel andere situatie verkeerden. Zij moesten het beste halen uit de spelers die ze op dat moment tot hun beschikking hadden en waren niet bezig met de verre toekomst. Onder Wenger stond Van Persie in de minder belangrijke wedstrijden in de voorhoede. Zijn trainer bij Arsenal wilde hem tot een echte spits omvormen, maar op de korte termijn had de jonge Nederlander weinig kans om als eerste aanvaller gekozen te

worden.

Pirès zag in dat Van Persie flink met rechts had geoefend – misschien wel de reden van het feit dat hij nu op dit wk speelde. Hij vertelde aan *The Sunday Times*: ‘Het is voor een buitenspeler belangrijk dat hij tweebenig is, maar je ziet zelden een voetballer die volmaakt tweebenig is, en waarschijnlijk nog minder vaak een linkspoot die rechts net zo sterk lijkt. Omgekeerd kan wel. Dat maakt in de sport deel uit van de charme van een linkshandige of linksbenige. Ik kan me voorstellen dat coach Van Basten wil dat Van Persie als hij naar binnen trekt gebruikmaakt van zijn goede schot.’

Er was nog niet zo veel gezegd over het feit dat Van Persie een topspeler is die over een verbazingwekkend sterk linkerbeen beschikt, terwijl de meeste spelers juist met rechts op hun best zijn. Volgens Pirès was dit een belangrijk aspect van het spel van Van Persie, omdat hij hierdoor kon schieten uit een gezichtshoek die voor andere voetballers ondenkbaar was. Hij vergeleek Van Persie’s schoten met de kanonskogels van de linkshandige tennisser Rafael Nadal, die ook vanuit ‘onmogelijke’ hoeken kon knallen.

Nederland faalde in de ontmoeting met Portugal, die het elftal van Luiz Felipe Scolari dankzij een wonderbaarlijk doelpunt van Maniche won. Zonder Van Nistelrooy kon het team zijn wedstrijdritme niet vinden en de Portugezen waren net iets minder slecht.

Deze wedstrijd tot een kribbig duel bestempelen mocht je gerust het understatement van de eeuw noemen; allebei de elftallen hadden de messen geslepen en leken elkaar naar het leven te staan. Niet voor niets werd achteraf over ‘De slag van Neurenberg’ gesproken. Van elk team werd er twee man uit het veld gestuurd en met vier rode en zestien gele kaarten werd het record aantal kaarten in één wk-wedstrijd geëvenaard. Het was een wonder dat Van Persie niet tot de spelers behoorde die met een kaart werd bestraft – als hij op stang werd gejaagd kon hij als een ongeleid projectiel tekeergaan.

Van Persie moest alle zeilen bijzetten om in de wedstrijd een poot aan de grond te krijgen en had weinig in te brengen. In de beginfase danste hij een keer mooi tussen twee verdedigers door, maar omdat hij het doel niet goed in het oog had schoot hij ver naast. Wat later liet hij met een geniale actie Ricardo Carvalho en Nuno Valente in het stof bijten toen ze allebei naar de bal gleden die Van Persie voor hun voeten wegtikte, maar ook deze keer ging zijn schot naast. Een later afstandsschot maakte geen schijn van kans en het had er alle schijn van dat het Nederlandse elftal totaal geen idee had hoe het zijn tegenstander moest aanpakken. De enige keer dat Van Persie leek te gaan scoren, hield de Portugees Costinha nogal dom met uitgestoken arm de pass tegen, waarna hij meteen kon gaan douchen.

Het was eeuwig jammer dat een zo veelbelovend begonnen toernooi zo’n zuur einde kreeg met een Van Persie die zich nauwelijks had kunnen laten gelden. Hij had gescoord uit de mooiste vrije trap van het toernooi, maar presteerde enigszins wisselvallig onder het problematische bewind van een wispelturige trainer.

Eenmaal thuis brak algauw het moment aan dat hij zich weer op Arsenal moest concentreren. Nu Bergkamp zijn voetbalschoenen voor pijp en pantoffels had ingeruild,

zou de aanvalslinie van de Gunners veranderen en Van Persie moest in vorm zijn om een vaste plek in het elftal te veroveren. Hij had te maken met de zware concurrentie van José Antonio Reyes, Emmanuel Adebayor, Tomáš Rosický en wonderkind Theo Walcott, die allemaal op een plaats naast Thierry Henry uit waren. Volgens Van Persie was hij dankzij de positieve raadgevingen van Bergkamp klaar voor de komende strijd: 'Hij heeft me heel goed geholpen; soms dacht ik dat ik hem te veel vragen stelde, want ik vroeg hem het hemd van het lijf. Als ik zie hoe hij leeft, dan is hij voor mij een groot voorbeeld – hij is een heel ander soort mens. Zoals hij zich buiten en binnen het veld gedraagt: fantastisch.'

Een uitspraak van Mahatma Gandhi luidde: 'Wees zelf de verandering die je in de wereld zou willen zien.' Dit ging zeker op voor Van Persie. Hij was als een getalenteerde maar lastige jongeman bij Arsenal gekomen, waar hij een van zijn jeugdhelden kon observeren. Na twee jaar studie was Van Persie op het punt aangekomen dat hij naar voren moest stappen om Arsenals nieuwe ster in de spits te worden.

Hij stond aan de vooravond van de nieuwe competitie op scherp en scoorde twee keer voor de Gunners in een oefenwedstrijd waarin Arsenal het Oostenrijkse Schwadorf met 1-8 in de pan hakte. Na een slim één-tweetje met Reyes zette Van Persie met een gedurfde schijnbeweging de doelverdediger voor joker en opende de score. In de tweede helft dook hij als een roofvogel op een lange pass van Alexander Hleb en schoot de bal in het doel voordat ook maar één verdediger kon reageren. De wk-gangers bij Arsenal maakten in deze onbelangrijke ontmoeting hun comeback. Wenger plande de oefenwedstrijden zo dat de teruggekeerde spelers niet te snel onder druk kwamen te staan en voorkwam daarmee onnodige incidenten en irritaties. Aan een benutte strafschoep aan het einde van de vriendschappelijke wedstrijd tegen AZ kon Wenger aflezen dat het Van Persie dit jaar menens was en dat hij met een behoorlijke hoeveelheid doelpunten gewicht in de schaal wilde leggen.

Van Persie had zich voor het nieuwe seizoen een aantal duidelijke doelen gesteld. In de *Daily Express* vertelde hij dat hij meer regelmaat in zijn spel wilde krijgen om een nuttiger speler te worden. Hij was altijd wel bij vlagen goed geweest, maar was naar eigen zeggen niet het soort speler waar Wenger in moeilijke tijden op kon rekenen: 'Ik moet me in alle wedstrijden die ik speel onderscheiden. Ik ben niet meer tevreden met een bijrol en zo nu en dan een doelpunt. Mijn ploeggenoten moeten het gevoel hebben dat ik nuttig voor ze ben. We streven naar het hoogste en dit team is sterk genoeg om dat te bereiken.'

Arsenal kende een aantal geblesseerden voor de eerste van hun twee wedstrijden tegen Dinamo Zagreb in de kwalificatieronde van de Champions League en er werd gesuggereerd dat het team tegen de Kroaten niet tijdig op sterkte zou zijn. Van Persie vond dat men de Gunners niet lastig moest vallen en dat ze zich niet door gebeurtenissen van buiten het veld van hun doel moesten laten afbrengen: 'We weten allemaal hoe belangrijk deze wedstrijd is en zullen ons door niets laten afleiden.'

Arsenal won die eerste wedstrijd met 0-3 en Van Persie scoorde twee dagen na zijn drieëntwintigste verjaardag een van de doelpunten die Arsenal verder in het Europese

toernooi bracht. Hij maakte zijn treffer, die tussen twee goals van Cesc Fàbregas in viel, door achter een goed getimed doorloopbal van Hleb aan te rennen, die hij bekeken in het doel schoof. De actie waarmee hij het openingsdoelpunt van Fàbregas voorbereidde door de Spanjaard vanaf de rechtervleugel in stelling te brengen, mocht gerust briljant worden genoemd.

Wenger was opgetogen over de manier waarop zijn jonge elftal met de druk was omgegaan; de doelpunten waren goud waard, kwalificatie voor de groepsfase leverde miljoenen op. Maar de Fransman kookte van woede toen een rondje oefenwedstrijden van nationale elftallen de start van het seizoen verstoorde. Nederland verpletterde Ierland met 0-4 en Van Persie scoorde na een meesterlijk steekpassje van debutant Klaas-Jan Huntelaar de laatste goal. De nieuweling speelde Van Persie vrij en zijn harde schot verdween via de onderkant van de lat in het doel. Een jaar eerder zou de bal in het veld zijn teruggesprongen. Er was absoluut iets veranderd.

Voormalig Arsenal-speler Robert Pirès speelde twee jaar met Van Persie en was ervan overtuigd dat zijn ex-ploeggenoot het komende seizoen meer wedstrijden zou spelen. Hij waarschuwde dat de Nederlander op de toppen van zijn kunnen moest zijn om van Wenger een fatsoenlijk aantal wedstrijden achter elkaar te mogen spelen. De trainer had immers een indrukwekkend groepje aanvallers verzameld.

Pirès in *The Sunday Times*: 'Ik denk dat we hem steeds vaker in Arsenal zullen zien, hoewel Wenger het volgende seizoen nog in de problemen kan komen met zo veel sterke voetballers die de aanvallende posities willen bezetten: Van Persie, Emmanuel Adebayor, Tomáš Rosický, Freddie Ljungberg, José Antonio Reyes en Alexander Hleb. Ze kunnen allemaal met Thierry Henry spelen. Maar de coach heeft er ongetwijfeld al over nagedacht hoe hij dit moet oplossen.'

Arsenal speelde in zijn eerste wedstrijd in het 390 miljoen pond kostende Emirates Stadium na een aanvankelijke achterstand gelijk tegen Aston Villa. Gilberto Silva schoot raak uit een voorzet van de zeventienjarige aanwinst Theo Walcott. Van Persie moest zich beperken tot toekijken voordat hij in de vijftiende minuut inviel en bijna de voorzet van Walcott aanraakte waaruit even later zijn Braziliaanse ploeggenoot scoorde.

Het was voor Van Persie een teleurstelling dat hij bij zijn club weer als wisselspeler moest beginnen nadat hij tijdens het WK in alle wedstrijden van het Nederlands elftal in de basisopstelling had gestaan. Wenger begreep zijn ergernis, maar vond dat de drieëntwintigjarige de komende wedstrijden in goede conditie moest zijn en ging ervan uit dat hij na de gewonnen wedstrijd in Ierland moe was: 'Het was deze zaterdag een keuze tussen Robin en Thierry. Ik liet hem niet tegen Villa beginnen omdat we hem voor andere wedstrijden nodig hebben. Hij heeft halverwege de week een volledige wedstrijd voor het Nederlands elftal gespeeld en we moeten in het begin van het seizoen vier wedstrijden in tien dagen spelen.'

Arsenal stelde in de tweede wedstrijd van de kwalificatieronde thuis tegen Zagreb teleur. De wedstrijd sleepte zich lange tijd voort alvorens Freddie Ljungberg na een vrije

trap van Van Persie gelijkmaakte, waarna de ploeg naar 2-1 uitliep en voor het eerst in het Emirates de smaak van de overwinning proefde.

Het was zijn beste optreden voor Arsenal sinds lange tijd. Een van zijn schoten schroefde de handschoenen van doelman Ivan Turina en een bijna zeker doelpunt werd na een wanhoopspoging van een verdediger geblokkeerd, waarna de bal van richting veranderde en via de onderkant van de lat het veld weer in sprong.

Arsenal wilde graag de titel veroveren, maar de eerste tekenen waren niet erg hoopgevend. Uit tegen Manchester City ging de ploeg na een strafschoep van Joey Barton met 1-0 de mist in. Enkele minuten voor dit doelpunt raakte Van Persie de binnenkant van de paal, en als die bal er in was gegaan had de score er waarschijnlijk heel anders uitgezien. Hij wist daarnaast zeker dat hij tegen het einde van de wedstrijd een strafschoep had moeten krijgen omdat Richard Dunne hem omverduwde. Ook Thierry Henry vond na afloop dat het een penalty was. Van Persie was zo kwaad dat hij wegens aanhoudend protesteren een gele kaart kreeg.

Wenger was des duivels dat zijn elftal door de beslissing van de scheidsrechter een punt was onthouden: 'Volgens mij was het een strafschoep, want hij was voorbij zijn man. Die verhinderde dat hij de bal kon spelen. Richard Dunne duwde Van Persie in zijn rug, het was een strafschoep. Je kunt wel zeggen dat dit soort blunders over het hele seizoen gelijkelijk wordt verdeeld, maar we hebben scheidsrechters nodig die het op de dag zelf goed zien.'

Door het vertrek van ervaren spelers als Sol Campbell, Robert Pirès en een zekere meneer Bergkamp behoorde Van Persie nu tot de routiniers en kon hij jongeren als Walcott met raad en daad bijstaan. Hij vertelde aan *The Independent on Sunday* dat hij het heerlijk vond om in die positie te verkeren en dat hij heel graag met jonge talenten als Walcott en Fàbregas speelde: 'Ik begon op mijn achttiende bij Feyenoord. Toen ik zijn leeftijd had, was ik niet zo goed als Walcott nu. Ze zijn jong, maar dat geeft niet, ze zijn jong en goed. Ik speel met enorm veel plezier met zulke voetballers. Spelers als Cesc en Theo, daarvoor ga je naar het stadion. Zulke jongens zie je bij andere clubs misschien eens in de tien jaar. Ze zijn echt heel bijzonder. Ze zijn nog zo jong en gretig. We moeten blij zijn dat ze al op dit niveau zijn.'

Hij was in de twee jaar bij Arsenal als mens volwassener geworden en als speler gegroeid, en Van Persie erkende de enorme rol die ouderen als Bergkamp en Campbell in zijn ontwikkeling hadden gespeeld. Hij had veel van hen geleerd en Van Persie liet merken dat hij graag andere spelers op eenzelfde manier met goede raad hielp.

De competitie was misschien niet al te best begonnen, maar toch geloofde Van Persie nog in Arsenals titelkansen, zeker nadat regerend kampioen Chelsea ook had verloren: 'Hopelijk kunnen we iedere wedstrijd op ons hoogste niveau spelen en dan zien we daarna wel hoe het allemaal afloopt. Alles is nog open en het is voor iedereen goed dat Chelsea een keertje verliest.'

Nauwelijks twee maanden na die beschamende nederlaag in de tweede ronde van het

wk tegen Portugal kwamen Nederland en Van Persie uit tegen Luxemburg weer serieus in actie voor een kwalificatiewedstrijd van Euro 2008. Zoals gewoonlijk liet Van Basten Van Persie op de rechtervleugel beginnen, hoewel hij hem later op het middenveld zette. In de zeventiende minuut scoorde Joris Mathijsen uit een hoekschop van Van Persie het enige doelpunt van de wedstrijd.

Van Persie speelde tegen Wit-Rusland in een vrije rol en dat deed hem beslist goed, want hij vond in een uitstekend optreden twee keer het net. De wedstrijd eindigde in een 3-0 overwinning voor Nederland, waardoor het team het maximale aantal punten uit de eerste wedstrijden van de kwalificatiereeks had weten te halen. Van Persie opende na iets meer dan een halfuur de score met een onhoudbare knal en voegde er laat in de wedstrijd een tweede doelpunt aan toe door via de binnenkant van de paal raak te schieten. Dirk Kuyt maakte daarna een derde goal. Het had voor Van Persie een hattrick kunnen worden als scheidsrechter Howard Webb een penalty had gegeven nadat hij zich in het strafschopgebied had laten vallen.

Hoewel het tijdens het wk bijna tot ruzie in de spelersgroep had geleid, hamerde Van Persie er ook nu weer na afloop op dat ze als een team moesten spelen. Wellicht was het een poging om de publiciteit die hij vanwege zijn twee doelpunten kreeg ook op de andere teamleden af te laten stralen. 'Ik denk dat het belangrijkste is dat we als een team hebben gespeeld. Het was heel moeilijk om ons eigen voetbal te spelen, maar ik denk dat we dat op een beslissende avond als deze heel goed hebben gedaan.'

Van Persie had een schitterende wedstrijd gespeeld en zijn voetbaltoekomst zag er rooskleurig uit. Nu hij volwassen was had Van Persie geleerd zich te concentreren op de dingen die werkelijk van belang waren, vertelde hij aan de *Daily Express*: 'Ik ben op allerlei terreinen vooruitgegaan – persoonlijk, op voetbalgebied en mentaal. Ik ben sterker geworden, evenwichtiger. En ik kan nu de hoofdzaken beter van de bijzaken scheiden. Als ik naar de zeventienjarige Robin van Persie kijk en naar de drieëntwintigjarige, zie ik een wereld van verschil.'

Hij vond dat je voorzichtig moest zijn met de jongere leden van de ploeg en volgens Van Persie zag hij bij sommigen de verkeerde instelling die hij in het verleden ook had: 'Soms zijn ze iets te vlijtig en verspillen onnodig veel energie aan bijzaken. Dat deed ik vroeger ook. Uit ervaring weet ik dat het geen enkele zin heeft om met ze te praten. Hoe je volwassen wordt, dat kun je niet uitleggen.'

Zo was het met mij en bij hen zal het niet anders zijn. Je moet erdoorheen, je moet zelf ontdekken wat goed of fout is en dat kun je alleen doorkrijgen als je bepaalde situaties hebt meegemaakt. Zo is het met mij gegaan.'

Volwassen of niet, ook hij miste scherpte in de wedstrijd tegen Middlesbrough, waarin de Gunners in hun nieuwe huis opnieuw teleurstelden. Middlesbrough nam een punt mee nadat de thuisclub tevergeefs geprobeerd had de doelpuntenmachine op gang te krijgen. Het enige constante aan het spel van Van Persie die dag was zijn onvermogen om de lange Australische doelvredediger Mark Schwarzer te passeren. De beste keeper van Australië

doek spectaculair in z'n volle lengte naar een vrije trap in de bovenhoek en stompde de bal over het doel. De mannen van trainer Gareth Southgate hielden de Reds verder onder de duim, tot grote ergernis van Van Persie, die van geluk mocht spreken dat hij na zijn afschuwelijk harde en te laat ingezette tackle op de uitblinkende centrale verdediger Jonathan Woodgate niet de rode kaart kreeg.

Net als het seizoen ervoor kwam Arsenal in de Premier League niet goed op gang, maar kwam het wel heel aardig mee in de Champions League. Het team startte de groepsfase met een bemoedigende 1-2 overwinning op Hamburg. Adebayor zette Van Persie met een pass vrij voor de keeper en de Nederlander versierde dankzij een stukje brutaal vakwerk een strafschop voor zijn elftal. Hij liep op het doel af en deed alsof hij wilde schieten, waarna de doelverdediger hem onderuit trok, met als gevolg een penalty en een rode kaart voor keeper Kirschstein. Aanvoerder Gilberto Silva maakte vanaf de stip geen fout en Tomáš Rosický scoorde nog een keer voordat de Duitsers vlak voor het einde een doelpunt tegen maakten. Het was de tweede wedstrijd op rij dat een sublieme vrije trap van Van Persie door de keeper werd gepareerd.

De supporters van Hamburg vonden dat Van Persie keeper Sascha Kirschstein erin had geluisd en trakterden hem daarom na zijn wissel in de zeventigste minuut op een striemend fluitconcert. Niet dat Van Persie zich daar erg druk om maakte, Arsenal won toch wel, maar de supporters en spelers van Hamburg waren woedend op hem omdat hij overdreven zou hebben gereageerd op het lichaamscontact met Kirschstein, met geen ander doel voor ogen dan de keeper een rode kaart aan te smeren.

Hamburg-trainer Thomas Doll opperde dat Van Persie of een slecht evenwichtsgevoel had of toneel speelde om een penalty te versieren: 'Ik denk niet dat we met elf spelers hadden verloren. Van Persie speelde de bal te ver naar de zijkant, stapte op de hand van Kirschstein en viel.'

Dat hij werd uitgefloten deed Van Persie niet veel; hij vond het waarschijnlijk maar saai dat het al een tijdje zo rustig om hem heen was. Het stadion met ruim vijftigduizend supporters was in een kolkende heksenketel van haat omgetoverd, maar een van de redenen dat Wenger hem naar de club had gehaald was dat hij in dit soort situaties zo koelbloedig bleef.

Maar Van Persie was wel boos over de bewering dat hij vals had gespeeld en hij beweerde daar zwaar tegen te zijn: 'Ik laat me nooit expres vallen. Dat is iets wat ik ten zeerste afkeur. Dat is niet goed voor het voetbal. Waarschijnlijk was het op dat moment niet voor iedereen even duidelijk te zien, maar ik ben er zeker van dat de doelman me aanraakte toen ik hem probeerde te passeren.'

Linkerverdediger Ashley Cole had die zomer Arsenal verbitterd voor een andere club verwisseld en schreef een boek waarin hij zijn mening gaf over bepaalde gebeurtenissen bij zijn vroegere club. De club wilde niet reageren op de details uit zijn soms scherpe teksten die in de kranten verschenen en waarin hij beweerde dat Arsenal niet meer dezelfde mentaliteit bezat als vroeger. Van Persie vond dat zijn club oneerlijk werd bekritiseerd en

verbrak het opgelegde stilzwijgen door te beweren dat Cole een heleboel flauwekul bij elkaar had verzonnen: 'Die onzin over onze mentaliteit. Volgens de trainer is dit zo ongeveer het beste team dat hij ooit heeft gehad, en dat ben ik met hem eens. We hebben een jonge, getalenteerde ploeg, een goede mix. Je komt echt niet in de finale van de Champions League zonder de juiste mentaliteit. En dat was nog maar een paar maanden geleden. Arsenal heeft een geweldig elftal. We vormen één grote gelukkige familie en natuurlijk wil iedereen spelen.'

Misschien was de clubleiding niet zo blij met dit commentaar, want die had de spelers waarschijnlijk geïnstrueerd niet op het boek te reageren, maar bij de trouwe aanhang zal het hem zeker krediet hebben opgeleverd. Cole was immers na zijn overgang naar rivaal Chelsea het pispaaletje van de supporters geworden.

Nadat hij wegens een heupblessure de glorieuze 0-1 overwinning op Old Trafford had gemist, beweerde Van Persie dat hij zich extra moest inspannen om zijn doelen te halen: 'Ik weet dat dit een belangrijk seizoen voor me is. Het is mijn doel om me dit jaar nuttig voor de ploeg te maken. Ik heb altijd het gevoel dat ik twee keer zo hard als anderen moet werken om de plaats te bereiken die ik wil en die ik naar mijn mening verdien.'

Zo gaat dat al mijn hele carrière. Dat is niet negatief bedoeld tegenover de trainer of om me te beklagen. Zo is het gewoon. Dat is iets wat me scherp houdt. Ik ben hier nu twee jaar. Ik kan me voorstellen dat je geduld moet hebben als je uit een andere cultuur komt, van een andere club, met een andere spelopvatting. Maar twee jaar is lang. De trainer denkt er ook zo over, die vindt ook dat ik nu zover ben dat ik kan spelen.'

Het was duidelijk dat Van Persie het gevoel had dat hij tegen de bierkaai moest vechten. Hij vond dat hij na twee jaar in Noord-Londen zijn talent te hebben bijgeslepen nu een vaste plek in het eerste elftal verdiende. Hij had de geslaagde en wat onverwachte reeks wedstrijden in het Nederlands elftal tijdens het WK als een enorme stimulans ervaren. Het was een gigantische oppepper voor het zelfvertrouwen om op wereldniveau zo goed voor je nationale elftal te presteren. Van Persie wilde dolgraag een vaste plaats in het elftal van Wenger om zijn steentje bij te dragen aan het winnen van een echte hoofdprijs.

Hij stond in de met 2-0 van FC Porto gewonnen thuiswedstrijd in de basisopstelling, maar slaagde er niet in om te scoren en verprutste nogal wat kansen, waarna Thierry Henry liet zien hoe het wel moest. Een kopbal van Van Persie had te weinig kracht en werd door Helton met gemak uit de lucht geplukt. Hij combineerde slechter dan anders: tegen zijn aard in aarzelde hij bij het geven van passes, waardoor de spelers van Porto simpel de angel uit zijn acties konden halen.

Na die heupblessure was zijn spel eerst wat flets, maar dat leek voorbij in de met 1-2 gewonnen uitwedstrijd tegen Charlton, waarin Van Persie niet alleen beide treffers maakte, maar ook het mooiste doelpunt van de competitie scoorde. Zijn in één keer ingeschoten volley van zo'n twintig meter afstand vloog als een raket langs doelman Scott Carson in het doel, waarna de Arsenal-supporters volslagen gek leken te worden. Het sensationele doelpunt was niet alleen een lust voor het oog, maar ook een schoolvoorbeeld

van een volley.

Arsenal was door een doelpunt van Darren Bent op achterstand gezet, maar Van Persie had met een bekeken balletje gelijk gemaakt nadat Alexander Hleb hem zorgvuldig in de breedte had aangespeeld.

In vergelijking met dat tweede en winnende doelpunt leek de eerste goal op slag heel gewoontjes. Middenvelder Emmanuel Eboué rende op rechts de vrije ruimte in en zette de bal min of meer op goed geluk voor. De voorzet viel buiten het zestienmetergebied omlaag, Van Persie sprong naar de bal en stuurde hem vanaf links in het strafschopgebied met een boog over keeper Carson naar de rechterbovenhoek.

Hij rende meteen naar een trapje achter het doel om samen met de supporters uit zijn dak te gaan. Henry kwam met hen meejuichen en Arsène Wenger vierde op zijn eigen manier zijn tienjarige trainerschap bij Arsenal. Dit was precies het grootse, creatieve en mooie voetbal waar Wenger al die tijd van droomde. Van Persie vertelde achteraf aan de BBC dat dit het mooiste doelpunt uit zijn carrière was, ook omdat Arsenal daarmee de wedstrijd had gewonnen.

Maar voor zijn schitterende doelpunt had Van Persie op een totaal andere manier weer heel wat commotie in de Valley veroorzaakt. Na een smerige tackle op landgenoot Jimmy-Floyd Hasselbaink brak de hel los en mocht de drieëntwintigjarige blij zijn dat hij niet van het veld werd gestuurd.

Na de wedstrijd kon hij alleen maar over dat bijzondere tweede doelpunt praten, een doelpunt dat door de enthousiaste Wenger werd verwelkomd als een goal die je maar één keer in je leven maakt en die zomaar uit de lucht leek te komen vallen: 'Toen de bal voor kwam dacht ik dat we niemand in het zestienmetergebied hadden staan en opeens komt Van Persie op volle snelheid aanlopen. Ik dacht dat de bal over zou gaan, maar hij schoot hem technisch perfect in. Het was ongetwijfeld een van de mooiste doelpunten die ik heb gezien sinds ik de leiding over Arsenal heb. Ongelofelijk.'

Toch baarde het Wenger zorgen dat Van Persie zijn kalmte verloor nadat Hasselbaink hem op de kast had gejaagd. Hij begreep goed dat het makkelijk weer een rode kaart had kunnen zijn en dan was dat wonderschone doelpunt niet eens gevallen. Net als met de rode kaart in Southampton, drukte Wenger Van Persie op het hart om zich te beheersen en geen domme dingen te doen.

Wenger vergeleek de man van de wedstrijd met een jongere uitvoering van zijn ex-aanvoerder Vieira, die in zijn beginjaren ook opvliegend kon zijn. Als hij het voorbeeld van de Franse reus wist na te volgen en zich niet zo snel meer gek zou laten maken, kon Van Persie in Vieira's voetsporen treden. De Van Persie die Wenger kocht was een speler met gebreken, reden waarom Feyenoord hem voor een relatief lage transfersom weg liet gaan.

De bescheiden Van Persie was er in de *Daily Star* als de kippen bij om een compliment te geven aan Eboué, de voorbereider van het doelpunt, omdat hij met een andere voorzet

nooit zo'n schot had kunnen afleveren: 'Het was een prachtige voorzet van Eboué. Een beetje een kromme, en toen ik hem zag aankomen concentreerde ik me er alleen op dat ik de bal in één keer in het midden zou raken. Ik dacht eerst dat de bal over zou gaan, maar hij zakte op tijd en dat was een grandioos gezicht.'

Scheidsrechter Mark Clattenburg had de middag een heel andere wending kunnen geven als hij Van Persie na het akkefietje met Hasselbaink het veld had uit gestuurd, en Wenger bekende dat hij erover had gedacht Van Persie te wisselen.

Charlton-trainer Iain Dowie zei dat het schot een toppunt van technisch kunnen was en dat hij liever thuis voor de tv had gezeten om de treffer toe te juichen dan in de dug-out te moeten toezien hoe zijn ploeg de goal incasseerde. Van Persie haalde terecht de koppen van de kranten met een sublieme actie die bewees dat als hij wat constanter werd, hij zonder meer de beste speler van Arsenal was.

Het ergerde Wenger enorm als hij zijn spelers kwijt was vanwege hun interlandverplichtingen. Het Nederlands elftal maakte een wat fletse indruk in de kwalificatiewedstrijd uit tegen Bulgarije, maar Van Persie bezorgde het elftal als centrumspits een kostbaar punt. Eigenlijk had Ruud van Nistelrooy op zijn plaats moeten staan, maar na de ruzie met Van Basten deed de coach weer een dringend beroep op de veelzijdigheid van Van Persie. Van Persie beantwoordde dat beroep door met het hoofd een schitterend doelpunt te maken, en zijn coach verkondigde na afloop opgetogen dat hij een complete speler was.

Nederland speelde thuis tegen het laaggeplaatste Albanië zijn slechtste wedstrijd sinds jaren en leek niets voor elkaar te kunnen krijgen, ware het niet dat Van Persie het op zijn heupen kreeg. De gedreven aanvalsleider maakte zelf een doelpunt en bij het tweede bracht hij Nevil Dede zo in het nauw dat deze de bal verkeerd raakte en zijn eigen keeper passeerde.

Albanië, dat nog maar één keer het eindtoernooi van een Europees kampioenschap had gehaald, bleek een taaie tegenstander en Debatik Curri scoorde tegen. Van Persie moest in deze wedstrijd de gevaarlijkste man van Oranje worden en de ploeg was opgelucht dat hij al snel de openingstreffer maakte door de bal hard langs de uitkomende keeper te schieten. Het was weer een technisch perfecte volley – maar van dichterbij genomen dan de veelgeprezen actie tegen Charlton – die hij langs de keeper schoof nadat de bal na een reeks doorkopballen – wat deed denken aan het straatvoetbalspelletje 'balletje hooghouden' – bij Van Persie was beland.

De Albanezen zagen in Van Persie de gevaarlijkste tegenstander en gaven hem bij Nederlands balbezit dubbele mandekking. Toch zag hij kans zich een weg door het strafschopgebied te slalommen en zijn lage voorzet belandde via Dede in het doel. De twee doelpunten waren voldoende om Nederland op winst te zetten, maar aan de manier te oordelen waarop Van Persie na de wedstrijd van het veld sjokte, was hij niet erg tevreden. Zijn boodschap was altijd geweest dat ze als een team moesten spelen en hij zal zich hebben geërgerd aan de ondermaatse prestaties van sommige van zijn medespelers. In

tegenstelling tot bijvoorbeeld in veel gevallen Arjen Robben, was Van Persie er absoluut niet op uit om alles solo te doen.

Uitbinker bij Oranje, maar voor de thuiswedstrijd tegen Watford werd Van Persie weer naar de bank verbannen omdat Theo Walcott voor de eerste keer in de basis mocht beginnen. Wellicht wilde Wenger hem niet te veel vermoeien, maar een besluit als dit zond alleen maar verkeerde signalen uit. Van Persie zal zich zorgen hebben gemaakt over de concurrentie van de jonge Engelsman, die op een van zijn favoriete posities, de linksbuitenplaats, opvallend presteerde. Hij maakte een teleurgestelde indruk nadat hij van de bank kwam, maar volgens Van Persie in de *Daily Express* gaf dat alleen maar zijn betrokkenheid weer. Als hij niet mee mocht doen of vond dat er iets niet goed was, liet hij dat blijken ook: 'Ik ben niet iemand die een wedstrijd makkelijk opneemt. Ik eis altijd het uiterste van mezelf en als het niet gaat zoals het zou moeten gaan, ben ik erg teleurgesteld. Dan moet ik me beheersen. Op zo'n moment moet ik tot tien tellen. Dat is voor mij de beste manier om het uiterste uit mezelf te halen.'

Door die onverzettelijke houding had hij de reputatie een driftkop te zijn, maar in de loop van de tijd had hij geleerd zich in te houden en zijn woede te beheersen. Een speler die als opvliegend bekendstaat zal het altijd moeilijk hebben, want hem zal telkens weer door tegenstanders als Jimmy-Floyd Hasselbaink het bloed onder de nagels vandaan gehaald worden.

De spelers van Arsenal waren gewend om in het Emirates op een biljartlaken te spelen en daarom wachtte de ploeg voor zijn wedstrijd uit tegen CSKA Moskou een onaangename verrassing. De Gunners gingen in ijskoude omstandigheden met 1-0 ten onder en door het knollenveld verprutste Van Persie een pracht van een kans. Het leek op de moeilijke avond die hij voor de League Cup in het oude Belle Vue-stadion van Doncaster Rovers had, toen hij die wedstrijd moest zien uit te spelen. Van Persie sprintte de vrije ruimte in en was op weg naar een zeker doelpunt, maar op deze grasmat huppelde de bal nogal lullig een andere kant uit en verloor ook nog vaart. Thierry Henry werd woest omdat Van Persie de bal bij zich hield nadat hij was doorgebroken, in plaats van hem aan de Fransman af te geven.

Henry ging zo woedend tegen Van Persie tekeer omdat de Nederlander naar zijn idee een perfecte scoringskans om zeep hielp. Arsène Wenger deed zijn best om praatjes over een ruzie tussen de twee spitsen de kop in te drukken en sprak sussend dat het logisch was dat spelers zich soms aan elkaar ergerden: 'Spitsen raken altijd gefrustreerd, maar ik verwacht geen problemen tussen hen. Robin heeft zich enorm verbeterd. Toen hij hier kwam stond hij bij Feyenoord niet eens in het eerste elftal en nu is hij een vaste kracht in het Nederlands elftal. Daaraan kun je aflezen wat voor een vooruitgang hij heeft geboekt en ik vind hem een geweldige voetballer. Hij raakte dinsdag één keer gefrustreerd. Hij weifelde, raakte de bal een keer te veel en toen was het te laat omdat de keeper zijn doel al uit was. Maar dat kan gebeuren.'

Het kwam wat vreemd over dat de Van Persie die zo goed voor het Nederlands elftal

speelde, na bijna drie maanden in het nieuwe seizoen pas drie keer voor zijn eigen club had gescoord. Henry was een van de beste spelers ter wereld en kon boos worden als andere spelers niet goed met zijn ongekeerde talent mee konden komen. Maar hij moest leren geduld te hebben met Van Persie, omdat de Nederlander nog steeds naar het constante niveau zocht dat hem een stapje hoger zou brengen.

De eeuwig sarcastische Chelsea-trainer José Mourinho was razend omdat zijn spelers een officiële waarschuwing kregen, omdat ze buiten de lijnen waren gestapt om samen met de supporters een doelpunt te vieren. Hij wees erop dat Van Persie na de goal tegen Charlton ook geen gele kaart had gekregen terwijl die toch buiten het veld was gegaan, over de reclameborden was geklommen en een trapje op was geklauterd om de supporters te omhelzen. Het was inderdaad bizar dat dezelfde scheidsrechter Chelsea-spelers om een soortgelijk feit wel een kaart gaf; een van de ongerijmdheden van het moderne voetbal.

Van Persie wist de weg naar het doel weer te vinden in de met 0-4 gewonnen uitwedstrijd tegen Reading door geraffineerd combinatiespel van onder anderen Alexander Hleb en Van Persie's beste maatje Thierry Henry bijna achteloos met een goal te bekronen. De nummer 11 was terug op zijn hoogste niveau en bracht de Arsenal-supporters dolenthousiast op de banken met een weergaloze rush van zo'n zestig meter die hij afrondde met een schot dat net naast de paal vloog. Het had een nog mooiere treffer kunnen zijn als het wonderdoelpunt in de Valley. Vervolgens wist hij zich, zoals nog te vaak, niet te beheersen en hij botste bij een poging om een afgeweerd schot van Fàbregas in het doel te werken hard tegen doelman Marcus Hahnemann op. Tot zijn geluk liet scheidsrechter Alan Wiley het bij een vermanend toespraakje.

Volgens Henry was de overwinning een mooie teamprestatie en daar had hij gelijk in, want niet alleen waren de spelers individueel goed op dreef, ze legden ook schitterende combinaties op de mat waartegen Reading geen enkel verweer had. Thuis tegen Everton produceerde Van Persie nogmaals een van zijn betoverende vrije trappen. Maar liefst vier medespelers stonden volkomen overbodig om de bal heen en zagen hoe Van Persie aan zijn aanloop begon, stopte, de aanloop opnieuw begon en vervolgens de bal over de muur van de Toffee's in de rechterbovenhoek krulde. De stijlvol duikende Tim Howard kreeg nog wel een hand tegen de bal, maar het schot was zo hard dat de bal alleen maar een ietsje van richting veranderde voordat hij tegen de touwen sloeg.

Het was weer zo'n prachtige Van Persie-treffer en de mensen van de commerciële afdeling van Arsenal zullen in hun handen hebben gewreven bij het vooruitzicht van de enorme verkoop van de 'hoogtepunten van het seizoen'-dvd. Terwijl hij zijn zoveelste klassieke doelpunt vierde, las Bouchra met plezier in de krantenverslagen dat haar echtgenoot tijdens zijn avondje stappen in de fameuze nachtclub Chinawhite niet op de avances van diverse dames was ingegaan.

In de returnwedstrijd in het Emirates dwarsboomde CSKA Moskou Arsenal voor de tweede keer, en Van Persie was een van de Gunners die gedurende deze in Koude Oorlog-stijl uitgevochten strijd van dichtbij gouden kansen liet liggen. Het had een heel andere

avond kunnen worden als Van Persie niet al na vijf minuten een kans verknalde door van dichtbij over te schieten. Later mikte hij een kopbal net naast de verste paal. Van Persie was niet de enige die enorme kansen liet liggen, maar het elftal wist gewoonweg niet wat het met al die mogelijkheden aan moest. Thierry Henry begreep maar niet waarom zijn elftal niet had kunnen scoren: 'We waren op de juiste manier agressief, we hadden de juiste instelling en we speelden goed. We hebben kans op kans gecreëerd, maar we kregen de bal er niet in... Cesc had een kans, Robin drie. We kregen zo veel scoringsmogelijkheden.'

Na de wedstrijd gaf Van Persie ruiterlijk toe dat hij om een echt goede voetballer te worden het spel beter moest leren verdelen en aan zijn passing moest werken. Hij vertelde aan de *Evening Standard*: 'Ik wil mijn ploeggenoten helpen, ik wil dat ze in iedere situatie op me kunnen rekenen en weten dat ik er ben om ze op het veld te helpen. Het is voor een spits belangrijk om hard voor het team te werken. Dat kan door doelpunten te maken of een assist te geven, maar ook door er gewoon voor je ploeggenoten te zijn.'

Hij benadrukte niet voor het eerst het teambelang en Van Persie wist zeker dat een beter samenwerkend Arsenal uit deze impasse kon komen om succes in de Champions League te hebben. Misschien kon hij om te beginnen zelf eens wat minder egoïstisch gaan spelen; Van Persie en Cesc Fàbregas kregen felle kritiek te verduren omdat ze te vaak alles zelf dachten te moeten doen.

De slechte periode hield nog even aan. In de volgende wedstrijd verloor Van Persie tijdens de jammerlijke 1-0 nederlaag uit tegen West Ham United alweer zijn zelfbeheersing. Hij had al vroeg de score kunnen openen. Henry speelde hem met een kopbal vrij, maar de doelman van de thuisclub Robert Green dook zijn schot met een katachtige reflex naast het doel. Van Persie kreeg een gele kaart vanwege een onbesuisde sliding nadat hij door rechtervleugelverdediger Jonathan Spector hard was aangepakt.

De supporters in Upton Park waren niet gecharmeerd van zijn onbehouwen optreden en iemand smet vanaf de tribunes een muntstuk naar zijn hoofd. Het was weer helemaal zoals in de uitwedstrijd tegen Hamburg, waar 'heethoofd' Van Persie de hele middag werd uitgefloten, lang voordat hij in de tweede helft onder luid boegeroep werd gewisseld. Het was wat raar om de ster te wisselen, want van alle Arsenal-aanvallers was hij voortdurend het gevaarlijkst geweest. Van Persie groeide in dit soort situaties omdat hij als jonge voetballer de vijandige ambiances van de felle Nederlandse derby's had meegemaakt.

Nadat hij door een muntstuk van twee pence was getroffen, viel hij op de grond, en vanaf dat moment werd de sfeer alleen maar onaangener. Het spel werd een paar minuten stilgelegd; in die tijd kon Van Persie worden behandeld en zochten politieagenten op het veld naar de munt.

Meestal zijn de beste spelers van de bezoekende club het doelwit van de thuishupporters en in combinatie met de beschuldiging van verkrachting was Van Persie voor sommige aanhangers van de tegenpartij een voor de hand liggende keuze om hun frustraties op af te reageren.

Na de wedstrijd reageerde de trainer van West Ham United met de terechte woorden dat er in het voetbal geen plaats was voor dit soort incidenten en dat hij hoopte dat de dader via de beelden van het gesloten tv-circuit kon worden opgespoord. Gelukkig voor Arsenal liet Van Persie zich niet door zulke incidenten intimideren, ze stimuleerden hem juist en hij werd er nog vastberadener door.

De Engelse voetbalbond verklaarde na de wedstrijd dat er een grondig onderzoek zou worden ingesteld, opdat de dader zijn gerechte straf zou ondergaan. Maar zoals te verwachten viel werd de boosdoener niet aan de hand van de beelden geïdentificeerd en kon er niemand worden aangeklaagd.

De ex-bondscoach van het Engelse elftal, Graham Taylor, liet *The Daily Telegraph* optekenen dat Van Persie een van de grootste nieuwe talenten in de Premier League was en dat hij zeker wist dat zijn recente slechte prestaties binnenkort verleden tijd zouden zijn.

Voorafgaande aan de botsing tussen Arsenal en Liverpool liet Merseysider Dirk Kuyt weten dat hij zijn mede-international Van Persie dolgraag een loer zou willen draaien. Volgens Kuyt was Van Persie door de verhuizing naar Engeland snel volwassen geworden en ook echt deel van zijn elftal gaan uitmaken: 'Hij is enorm gegroeid, als voetballer en als mens. Het is fantastisch om te zien hoe goed hij het hier doet.'

Nadat in Hamburg de vlam in de pan was geslagen, beweerde Van Persie dat hij absoluut geen valsspeler was, maar daden zeggen meer dan woorden en de opzettelijke handsbal die hij tijdens de indrukwekkende 3-0 overwinning op de ploeg van Kuyt maakte deed zijn zaak geen goed.

Hij stormde op het doel van Pepe Reina af en stompte de bal voorbij de Spaanse keeper. Van Persie had zelfs het lef om juichend weg te rennen, maar de meer dan verdiende gele kaart die scheidsrechter Mark Clattenburg hem voorhield zette hem met beide benen op de grond. Het was volslagen belachelijk van Van Persie te denken dat hij met zo'n overduidelijke overtreding kon weggkomen – wie dacht hij wel dat hij was, Diego Maradona? Na afloop hield hij vol geen bedrieger te zijn, maar altijd alleen op een overwinning uit was.

Op 16 november 2006 bracht Bouchra hun eerste kind ter wereld, een jongetje dat ze Shaqueel noemden. Robin was zo trots als een pauw op de pasgeborene. Later vertelde hij het Nederlandse World Cup Blog dat zijn kind hun leven compleet veranderd had: 'Hij is alles voor me. Iedere dag is een avontuur, voor hem en voor ons, en hij heeft ons leven veranderd. Voor die tijd leidden mijn vrouw en ik een zigeunerachtig bestaan. Nu voelen we ons heel erg verantwoordelijk. Misschien wel te veel. Ik deed bijvoorbeeld nooit mijn veiligheidsgordel om. Nu is dat het eerste wat ik doe als ik in de auto stap. Ik rij niet meer te hard. Mijn vrouw houdt nog meer van me nu ze me als een pappa bezig ziet. Volgens Gilberto is het moederschap de zwaarste baan ter wereld. En dat is waar. Ze moet vierentwintig uur per dag klaarstaan. Ik bewonder haar.'

De komst van Shaqueel betekende dat Van Persie niet kon meespelen in de

vriendschappelijke ontmoeting van Nederland tegen Engeland. Dit was wellicht een geluk bij een ongeluk, omdat Van Persie nu na een paar hectische weken rust kon houden.

Door het nieuws over zijn vaderschap was hij weer het onderwerp van gesprek in de Nederlandse kranten, waarin hij de nieuwe Johan Crujff werd genoemd. Ze vergeleken hem zijn hele carrière al met Dennis Bergkamp en Johan Crujff, maar Van Persie was nu nuchter genoeg om de bespiegelingen in de pers met een korreltje zout te nemen. Per slot van rekening hadden de kranten hem in het verleden gekrenkt en daarom was hij niet overdreven nieuwsgierig naar wat ze over hem schreven: 'Ja, dat is vleierend, maar ik probeer er niet aan te denken. Ik probeer iedere keer dat ik op het veld sta het uiterste uit mezelf te halen. Het is mooi dat de mensen aardige dingen over me zeggen, maar ik denk niet de hele tijd: mijn hemel, ze vinden me de nieuwe Crujff. Ik weet dat dezelfde mensen me een paar maanden later net zo makkelijk de grond in boren. Zo is het leven aan de top van het voetbal.'

Van Persie was nu op een punt in zijn carrière gekomen dat sommige tegenstanders erop uit waren om hem uit de wedstrijd te schoppen. Nicky Butt, de franjeloze middenvelder van Newcastle United, tackelde hem zo ongenadig hard dat Van Persie niet meer kon dan wat rondstropelen. Hij moest in de rust worden vervangen. Arsène Wenger was na afloop pessimistisch en vond dat Van Persie's voet er niet goed uitzag. Maar een paar dagen later kon hij alweer trainen en maakte de club in een persbericht bekend dat de blessure meeviel.

Hij speelde een grote rol in de 3-1 overwinning op Hamburg, waarmee Arsenal zich plaatste voor de knock-outfase van de Champions League. De Duitsers waren beter en hadden al vroeg in de wedstrijd een voorsprong genomen, totdat Van Persie met een belangrijk doelpunt de wedstrijd in balans bracht. Cesc Fàbregas speelde hem vrij met een doorloopballetje dat de verdediging op het verkeerde been zette en Van Persie schoot de bal beheerst in de korte hoek. Aangezien de pass van Fàbregas voor Van Persie van links kwam, kon hij hem makkelijker met zijn rechtervoet nemen en zelfverzekerd schoof hij de bal in het doel zonder dat het iemand opviel dat hij met zijn zwakkere been schoot.

Een spectaculaire vrije trap van hem miste op het nippertje het doel en een andere inzet van Van Persie werd van de doellijn gehaald. Arsenal streed in deze wedstrijd om de bovenste plaats in de groep. Van Persie moest in de tweede helft meer druk naar voren zetten en door de directere aanpak van zijn elftal vielen de winnende doelpunten alsnog. Wenger vond dat zijn spelers overtuigend in de wedstrijd waren teruggekomen en prees ze om hun doorzettingsvermogen.

Ook de Premier League-ontmoeting tegen outsider Fulham op Craven Cottage verliep moeizaam, maar toch was Antti Niemi de volgende doelverdediger die zich door een vrije trap van Van Persie liet verslaan. Van Persie stond zo'n dertig meter van het doel, niet helemaal in het midden, en nadat zijn linkervoet tegen de bal was gezet kon de Finse keeper niet meer dan machteloos toezien hoe de snoeiharde pegel links van hem in de bovenhoek draaide. Arsenal had er niet genoeg aan. De ploeg ging met 2-1 onderuit en

verloor langzamerhand de aansluiting met de top van de ranglijst – ze stonden nu maar liefst zestien punten achter op Manchester United. Arsène Wenger gooide al bijna de handdoek in de ring nu Arsenal zo ver onder zijn kunnen bleef presteren.

De ex-trainer van Arsenal George Graham strooide extra zout in de wond met zijn opmerking dat Van Persie niet het gat had opgevuld dat na het vertrek van Bergkamp was ontstaan. Volgens hem was Van Persie een echte vleugelspits, terwijl zijn landgenoot zich meer met de opbouw bemoeide. De vrijheid die Van Persie kreeg werkte heel goed bij het Nederlands elftal, maar Graham betwijfelde of dat bij Arsenal ook het geval was: ‘Wenger heeft zijn geld uitgegeven aan spelers als Tomáš Rosický, Alexander Hleb en Robin van Persie, en ik heb geen flauw idee op welke positie die spelen. Ze zijn allemaal heel goed aan de bal en kunnen een mannetje passeren, maar ze zwerven over het hele veld.’

De Gunners verzachtten iets van de pijn door met 3-0 van Tottenham te winnen – het juiste medicijn in deze omstandigheden. Gilberto Silva verzilverde twee keer een strafschop na overtredingen op Van Persie. Maar er kwam weer een nieuwe smet op Van Persie’s blazoen omdat hij bij het versieren van de tweede penalty hands maakte. Als hij van nature geen bedrieger was, waarom dacht hij dan ineens dat je bij voetballen je handen mocht gebruiken?

Van Persie leek uit zijn gewone doen in de ontmoeting waarin Arsenal verdiend een gelijkspel tegen het op de tweede plaats bivakkerende Chelsea behaalde. Hij had zo’n offday waarvan hij die zomer had gezegd dat ze tot het verleden behoorden. Hij knalde een vrije trap tegen de muur, produceerde een keer een afzwaaijer en kopte vrij voor doel over. Emmanuel Adebayor maakte wel een goede periode door en daarom zette Wenger Van Persie voor de volgende competitiewedstrijd reserve.

Door de aanwezigheid van de aanvaller uit Togo kreeg Van Persie minder kansen in het eerste elftal. In de thuiswedstrijd tegen Portsmouth lukte het Adebayor in tegenstelling tot Van Persie wel om keeper David James te passeren. James haalde een huzarenstukje uit door met een intuïtief uitgestoken been de naar de grond gerichte kopbal van Van Persie tegen te houden, terwijl hij even later op de voeten van de aanvaller dook op het moment dat deze vrijwel zeker leek te gaan scoren. En terwijl de Gunners naar een 2-2 gelijkspel stuntelden, werd het Van Persie beslist niet in dank afgenomen dat hij in de laatste minuut de bal vanaf de linker zijlijn op het doel schoot in plaats van over te spelen naar een van zijn medespelers.

De week erna was Van Persie tegen Blackburn uitstekend op dreef en het was geen toeval dat Arsenal de wedstrijd met 6-2 won. Van Persie stelde Gilberto Silva in staat om koppend te scoren met een messcherpe hoekschop die rechtstreeks van het trainingsveld afkomstig leek. Vervolgens ging hij zich ook met het scoreverloop bemoeien door van de rechtervleugel naar binnen te snijden en met links de bal in de verste hoek te schieten. Even later werd hij voor een prachtig tweede doelpunt aangespeeld. Nadat hij zich om de buitenspelval te omzeilen wat had laten zakken, schoot hij met links de bal in één keer in het doel. Wenger raakte in vervoering over dit tweede doelpunt, want het was het resultaat

van perfect samenspel tussen de aanvallers. Hij vond het een echt Arsenal-doelpunt dat het uitvloeisel was van voorbeeldig collectief voetbal.

Bij Arsenal's derde doelpunt ging Van Persie wel erg gemakkelijk tegen de grond nadat hij in het zestienmetergebied door Lucas Neill was aangevallen. De overtreding van de Australiër werd met een penalty bestraft en Adebayor benutte de strafschop. Formeel gezien klopte het dat Neill hem omverduwde, maar het was wat achterbaks van Van Persie om zich zo demonstratief te laten vallen. Dit was niet het mooie en schone voetbal dat Wenger zijn team graag zag spelen.

Na afloop van de wedstrijd beweerde Van Persie blufferig dat Arsenal in de Premier League het beste voetbal speelde: 'Het is frustrerend, maar ik bekijk het positief. We bewijzen week na week dat wij de beste zijn. Ik kijk vaak naar voetbal en soms zie ik wedstrijden op tv waarvan ik denk, ik zou nooit in die ploeg kunnen spelen. Als ik die wedstrijden zie, ben ik alleen maar blij dat ik in een team zit dat zo fantastisch voetbal speelt.'

Jammer genoeg voor Arsenal wint de ploeg die de bal het vaakst in het doel van de tegenstander schiet en bestaat er geen beloning voor het spelen van aantrekkelijk voetbal. Gezien de achterstand van veertien punten op Manchester United klopte er iets niet aan Van Persie's redenering.

Dat Van Persie een mooie toekomst tegemoet ging leek wel zeker en hij zal blij zijn geweest dat Arsenal voor de knockout-fase van de Champions League tegen PSV lootte.

In Nederland is het heel gewoon dat mensen zeggen wat ze denken om zich daarna pas af te vragen of ze daarmee vijanden maken, en Van Persie maakte aan de vooravond van het Champions League-duel tegen PSV absoluut geen vrienden. Het beruchte gekibbel begon doordat hij beweerde dat de Premier League sterker was dan de Eredivisie en dat hij alle zwakheden van iedere speler van de tegenstander kende. Eenmaal op gang gekomen kon hij het niet nalaten om neerbuigend te praten over de club die in zijn Feyenoord-tijd een felle concurrent was, ook al liep Arsenal daarmee het risico dat PSV en passant in de wedstrijd op scherp zou staan.

Zijn tiende goal van het seizoen was tevens het winnende doelpunt in de met 1-2 gewonnen uitwedstrijd tegen de Londense bureau Watford. Theo Walcott lanceerde de Nederlander met een lange doorloopbal, Van Persie ging op snelheid naar binnen en stelde de drie punten veilig door de bal in de benedenhoek te draaien. Volgens Wenger was Van Persie in het lopende seizoen veel volwassener geworden en hij benadrukte zijn belang voor het elftal: 'Hij heeft iets van Bergkamp, in de manier waarop hij afrondt, snel beslist en de bal vlekkeloos raakt. Zoals hij die kans benutte was grote klasse. Momenteel wordt hij steeds volwassener en ontwikkelt hij zich tot een echte teamspeler.'

Het was opvallend hoeveel beslissende eindpasses Van Persie dit seizoen had gegeven en Wenger prees hem om de manier waarop hij ploeggenoten in stelling bracht in plaats van klakkeloos op doel te schieten.

Hoewel hij de laatste weken met enkele belangrijke doelpunten de honneurs voor hem had waargenomen, vond Van Persie dat zijn elftal Thierry Henry, die een paar weken buiten de lijnen was gebleven, enorm miste: 'Maar zelfs zonder hem doen we het goed en dat is op dit moment een groot compliment dat we onszelf mogen geven.'

Van Persie was sinds zijn komst bij de Gunners lichamelijk voller en sterker geworden, maar daar had hij niet veel aan op het moment dat hij en Arsenal uit tegen Sheffield United op Bramall Lane ervan langs kregen en tegen een rampzalige nederlaag aan liepen. Sheffield was net gepromoveerd en liet de verwende vedetten van Arsenal ondervinden hoe het er in de onderste regionen van het Engelse voetbal aan toe kon gaan.

Na afloop klaagde Arsène Wenger dat het elftal uit Yorkshire Van Persie onsportief had bestreden en dat sommige overtredingen die op hem waren gemaakt 'moeilijk te verteren' waren. Skip Morgan, de aanvoerder van de Blades, zou Van Persie zelfs hebben gestompt. Wenger jammerde: 'Wat is mannelijk? Is een stomp in de maag mannelijk? Ik heb al heel lang het gevoel dat er tussen mij en de pers een verschil van mening bestaat over wat we onder mannelijk voetbal moeten verstaan.' In het nieuwe jaar werd Morgan door de FA van wangedrag beschuldigd.

Om het voor Van Persie nog erger te maken ontnam verdediger Phil Jagielka, die als keeper de plaats had ingenomen van de geblesseerd geraakte Paddy Kenny, hem een minuut voor het einde met een spectaculaire zweefduik de gelijkmaker.

Jagielka noemde de spelers van Arsenal later 'grote baby's' omdat ze de hele wedstrijd hadden lopen mekkeren. Van Persie weigerde na het laatste fluitsignaal zelfs de hand van Keith Gillespie te schudden en duwde de man uit Noord-Ierland van hem weg.

Het was een ongelukkige afloop van 2006, maar zijn coach bij het Nederlands elftal Marco van Basten liet weten dat Van Persie het afgelopen jaar de beste jonge Europese speler op internationaal niveau was geweest en vertrouwde erop dat hij in 2007 nog meer van zijn klasse zou laten zien. Wat hem betrof was Van Persie onder zijn medestander Arsène Wenger stukken beter geworden en had hij ondanks de blamage tegen Portugal op het WK veel indruk gemaakt. In het nieuwe jaar zou hij ongetwijfeld nog veel beter presteren.

Van Basten in de *Sunday Mirror*: 'Hij barst van nature van het talent. Voor het WK had ik een ander beeld voor ogen van het sterkste en meest ervaren team van Nederland. Robin was toen nog geen vaste kracht, maar eenmaal in het trainingskamp bleek hij in een ongelofelijk goede conditie te zijn, en zat hij vol energie.'

Van Basten, ooit gekozen tot de beste voetballer van Europa en van de wereld, bekende dat hij na deze trainingsservaring zijn tactiek volledig had omgegooid om Van Persie een plaatsje in het elftal te kunnen geven. Van Persie mocht blij zijn met een bondscoach die voor veranderingen openstond; veel trainers hebben een vaste opstelling in hun hoofd en laten zich niet op andere gedachten brengen.

Van Persie reageerde door toe te geven dat hij zonder Wenger en Van Basten een

individualist zou zijn gebleven en niet zou hebben geleerd als onderdeel van een team te functioneren: 'Voordat ik onder Wenger en Van Basten kwam te spelen, was ik een individualist. Ik wist maar al te goed dat ik met een zeker talent was gezegend. Ik deed wat kunstjes op het voetbalveld, en dat was het dan. In de echt grote wedstrijden wist ik niet wat ik moest doen als ik niet de tijd of ruimte kreeg om mijn techniek en talent te etaleren.

Bij Arsenal en onder Van Basten leer ik snel en simpel te spelen, ik kreeg goede lessen in snel combinatievoetbal. Ik begon lange rushes voor de andere aanvallers te ondernemen en ruimte voor de middenvelders te creëren. Mijn overstap naar Arsenal en het werken met Van Basten zijn de twee belangrijkste gebeurtenissen uit mijn carrière.'

In de eerste helft van het seizoen 2006-2007 raakte Van Persie al veel meer bij de spelopbouw van Arsenal betrokken. In Oranje was het zijn taak om van rechts kansen voor spits Van Nistelrooy te scheppen en als gevolg daarvan werd hij een betere teamspeler voor zijn eigen club.

Dat groepsgevoel was al merkbaar in de ontmoeting waarmee Arsenal het nieuwe jaar opwindend inzette door Charlton met 4-0 te vernederen. Van Persie scoorde in zijn rol als centrumspits twee keer. Hij maakte daarmee in vier wedstrijden vijf doelpunten en de Addicks zullen blij zijn geweest dat ze na het laatste fluitsignaal van hun kwelgeest verlost waren. Thierry Henry zette zijn terugkeer in het elftal luister bij door uit een strafschoep voor een op Van Persie begane overtreding het openingsdoelpunt te maken. Charlton-verdediger Osei Sankofa kon Van Persie niet bijhouden, raakte in paniek en trok hem tegen de grond, een actie die hem een rode kaart opleverde. Charlton-trainer Alan Pardew beweerde na de wedstrijd dat Van Persie 'wel erg teatraal' naar de grond was gegaan.

Van Persie scoorde later zelf uit een penalty en rondde in de laatste minuut de wedstrijd af met een doeltreffend stiftballetje dat zijn seizoen totaal op twaalf bracht.

Volgens Henry was algemeen bekend dat Van Persie vanuit de centrumspitspositie kon scoren en hij meende dat de Nederlander in zijn huidige vorm niet te stoppen was. Henry voedde de scoringsdrift van zijn ploeggenoot door hem onbaatzuchtig de tweede elfmetertrap te laten nemen. De overtreding die tot de strafschoep leidde was tegen de Fransman begaan, maar die gunde de kans aan een ploegmaat omdat hij 'niet alleen met scoren bezig was'.

Henry beweerde ook dat Van Persie in potentie een van de grootste spelers uit de geschiedenis van de Premier League was: 'Als hij het wil en als hij er net zoals nu zijn hoofd bijhoudt, kan hij in de komende jaren een van de beste spelers worden die ooit in de Premiership hebben gespeeld. Het zou geweldig zijn als hij Arsenal's topscorer aller tijden werd. Dat zou iets bijzonders voor hem zijn. Robin is van groot belang voor het Nederlands elftal en voor Arsenal. Het is aan hemzelf hoe ver hij het zal brengen.'

Henry daagde Van Persie uit te ontdekken waar zijn grenzen lagen en benadrukte dat hij zijn eigen weg moest volgen. Die laatste zienswijze deelde Van Persie, want hij regelde het zo dat hij voortaan nummer 11 droeg en liet de 10, het heilige nummer van Bergkamp,

aan zich voorbijgaan. Waarschijnlijk paste nummer 11 beter bij de verschillende aanvallende posities die hij bezette, terwijl de 10 in tegenstelling tot in Nederland in Engeland historisch gezien eerder was voorbehouden aan pure spitsen.

In de voor de FA Cup met 1-3 gewonnen uitwedstrijd tegen Liverpool was de gebruikelijke rolverdeling hersteld. Henry was zoals altijd de scorende afmaker en Van Persie speelde een paar meter achter hem om als schaduwspits de ondersteunende rol te vervullen die hij voor Henry's blessure al zo goed uitvoerde. Van Persie scoorde ook bijna, maar zijn met rechts ingeschoten doelpoging werd door keeper Jerzy Dudek gestopt. Het duo combineerde van begin tot einde grandioos en Van Persie kwam na een korte pass van Henry nog in de buurt van een doelpunt, maar Jamie Carragher redde met een indrukwekkende alles-of-niets tackle. Voor Henry was de situatie perfect, hij had eindelijk een aanvalspartner met wie hij kon lezen en schrijven.

Met de terugkeer van Henry droogde de stroom Van Persie-doelpunten wonderbaarlijk snel op. Hij was er net aan gewend geraakt als de gevaarlijkste aanvaller het middelpunt van het team te zijn, en daarom zal hij het niet leuk hebben gevonden dat hij zonder enige discussie zijn plaats aan koning Henry moest afstaan. Bij hun 0-2 overwinning uit tegen Blackburn Rovers enkele dagen later was hetzelfde patroon als tegen Liverpool te zien: Henry scoorde en nam het applaus in ontvangst, terwijl Van Persie zijn best deed om kansen te creëren en de bal naar voren te brengen.

Door niet te scoren was hij nog geen slechte speler, maar het moet frustrerend voor hem zijn geweest dat Henry onmiddellijk in het elftal terugkeerde en alsof hij niet was weg geweest gewoon verderging met doelpunten maken. Lucas Neill van Blackburn hernieuwde de kennismaking met zijn oude tegenstander door zich aan de traditie te houden en Van Persie op weg naar het doel onderuit te schoffelen. Van Persie wist zich na deze gebruikelijke portie geweld te beheersen.

Neill had met zijn doodschop Van Persie's notoir broze enkels geraakt. Tijdens de training kreeg hij er weer last van en werd Van Persie een vraagteken voor de komende confrontatie met Manchester United. Het enige wat zijn promotie tot het ware sterrendom in de weg kon staan was zijn blessuregevoeligheid. Hij was wel op tijd fit voor het duel in het Emirates, maar zou al gauw wensen dat dat niet het geval was geweest.

Al snel nadat hij was ingevallen maakte Van Persie uit een voorzet van Tomáš Rosický de belangrijke gelijkmaker in een wedstrijd die Arsenal met 2-1 zou winnen. Tot zijn ellende brak Van Persie op het moment dat hij de bal inschoot het vijfde middenvoetsbeentje van zijn rechtersvoet. Een röntgenfoto direct na de wedstrijd bevestigde de breuk die Wenger heel wat zorgen baarde: 'We zijn enorm bezorgd over Robin van Persie. Hij maakte een prachtig doelpunt door zich na een lange rush in een scoringspositie te manoeuvreren, dat kan hij.'

Van Persie had tijdens de afwezigheid van Henry goed gespeeld en vormde na de terugkeer van de vedette samen met hem een uitstekende combinatie. Nu was Wenger bang dat hij Van Persie voor lange tijd zou moeten missen. Hij kreeg gelijk, want hoewel

er in een eerste diagnose een herstelperiode van twee maanden werd voorspeld, kon hij door deze blessure in feite de rest van het seizoen wel afschrijven. Noodgedwongen zag hij vanaf de tribunes hoe Arsenal zich in de Champions League op psv stukliep, in de Engelse bekerwedstrijden bleef steken en door Liverpool op doelgemiddelde van de derde plaats werd verdrongen. Het was een povere afsluiting van een seizoen waarin Van Persie met dertien doelpunten in alle competities en toernooien topscorer van het elftal was geworden, en dit terwijl hij een groot deel van de wedstrijden gemist had.

6

Nieuwe verantwoordelijkheden

In de zomer van 2007 vertrok Thierry Henry van Arsenal naar Barcelona en nu was het aan Van Persie om in de nieuwe competitie de doelpunten te maken. Hij was tegen het einde van het vorige seizoen vrijwel helemaal fit, maar Wenger vond dat hij geen nieuwe blessures moest riskeren omdat Arsenal toch niets meer te winnen had in een voetbaljaar dat voor de club op een deceptie was uitgelopen.

Van Persie scoorde in het voorseizoen een paar keer en stond klaar om de aanvalslinie van Arsenal te leiden, dat in het naseizoen weer eens van een van zijn grote namen was beroofd. In een van de oefenpotjes gleed hij tegen het Turkse Gençlerbirliği's sk de bal bij de verste paal in het doel, een actie die veel weg had van het doelpunt dat hij tegen Manchester United maakte in de wedstrijd waarin hij zijn middenvoetsbeentje brak. Deze keer bleef alles heel en hij stond te popelen om aan het nieuwe seizoen te beginnen. Hij vertelde de *Evening Standard*: 'Voor mij is het zoiets als: "Goed, ik heb dat doelpunt tegen Manchester gemaakt en nu heb ik net zo'n doelpunt gemaakt." Meer is het niet. Die periode is voorbij. Dat is iets van vroeger, verleden tijd.'

Wenger had Van Persie de laatste jaren behoed voor een ontmoeting met de oude vijand Ajax, maar dit voorseizoen wilde hij zijn belangrijkste scherpschutter niet meer in de watten leggen. Het Amsterdamse elftal achtte het nodig om de ex-Feyenoorder in deze 'vriendschappelijke' wedstrijd alle kanten van het veld op te schoppen, maar het was Van Persie die als laatste lachte. Met nog maar enkele minuten te gaan schoot hij de winnende treffer in het doel.

Achteraf gezien was dit misschien niet het verstandigste moment om een doelpunt te maken: enkele seconden daarna schoffelde John Heitinga hem onderuit. Als Van Persie een ernstige blessure had opgelopen, zou Wenger spijt hebben gekregen van zijn besluit om hem te laten spelen. Wenger deed na afloop alsof er niets bijzonders was gebeurd en stelde dat zijn elftal al eerder zo door clubs als Sheffield United en Doncaster Rovers bestreden was: 'De gedachte dat je Arsenal met hard spel moet bestrijden is in Engeland algemeen geworden en die wetenschap is nu kennelijk ook buiten de grenzen bekend geraakt. Ik maak me er niet zo druk over dat ploegen ons uit de wedstrijd proberen te schoppen, want het beste antwoord is nog altijd: winnen.'

Van Persie zou nooit veilig door de straten van Amsterdam kunnen lopen, dat was wel zeker, maar hij liet zich niet afschrikken of op stang jagen en was daarvoor met het winnende doelpunt beloond. Door zijn goal en het feit dat hij zich geen rode kaart had laten aansmeren, was hij de echte winnaar van dit duel.

Voor het seizoen begon werd Arsenal door veel experts tot een goed, maar te onervaren team bestempeld. Onder hen was de voormalige Spurs- en Engelse elftalspeler

sir Les Ferdinand. De legendarische spits vertelde aan *The Guardian* dat naar zijn mening Van Persie 'acceptabel' was, uit de mond van iemand van Tottenham een enorm compliment.

Wenger zag een spitsentekort dreigen en daarom was het van groot belang dat de spelers die hij wel tot zijn beschikking had met elkaar konden samenspelen. Hij meende dat Van Persie in potentie een goed koppel met Adebayor kon vormen, die in veel opzichten zijn tegenpool was. De technisch mindere Togolees was een reus van een kerel die door zijn lengte alleen al verdedigingen intimideerde en de aanvalslinie wat meer scherpte gaf. Wenger over Van Persie: 'Ik denk dat hij zich heel erg goed ontwikkelt. Hij is weloverwogener geworden en profiteert van het goede werk van Emmanuel Adebayor, die ruimte voor hem maakt. De twee spelen altijd goed samen.'

Giovanni van Bronckhorst volgde in de zomer de omgekeerde weg die Van Persie had afgelegd en verhuisde van Arsenal naar Feyenoord, zij het na een succesvolle omweg via Barcelona. Hij vond dat Van Persie na zijn doorbraak in het profvoetbal immense vorderingen had gemaakt en geloofde dat hij er klaar voor was om de stap te maken een nog belangrijkere speler voor Arsenal en het Nederlands elftal te worden. Hij vertelde *The Guardian*: 'Als je hem nu vergelijkt met de jongen die in het Nederlands elftal debuteerde – ik herinner me hem als een pezig, zelfverzekerd joch – dan is hij enorm gegroeid. Hij is nu constanter en sterker. Hij staat nu op het punt de rol van leider van het team op zich te nemen, zowel bij Arsenal als bij het Nederlands elftal, en de Nederlandse supporters zien in hem de toekomstige ster van Oranje.'

Zoals werd verwacht stond Van Persie in de eerste competitiewedstrijd in de punt van de aanval. Het begin was goed; in de 2-1 thuis tegen Fulham benutte hij een penalty. Hij had nog vaker kunnen scoren, maar zijn oude vijanden – palen en lat – voorkwamen meer doelpunten. Het kon moeilijk een wedstrijd van hoog gehalte worden genoemd, maar de competitie was in ieder geval met een overwinning van start gegaan. Fulham-trainer Lawrie Sanchez beschuldigde tijdens de wedstrijd Van Persie van een schwalbe, maar trok na afloop zijn woorden in nadat hij het voorval nog eens op de tv had bekeken.

Van Persie stond bij Sparta Praag nog steeds op scherp in de met 0-2 gewonnen Champions League-kwalificatiewedstrijd. Hij had pech niet bij de doelpuntenmakers te horen, aangezien het doelman Tomáš Poštulka twee keer lukte zijn inzet te stoppen. Eerst sloeg de sluitpost Van Persie's vrije trap weg en daarna tikte hij na een fraaie redding een laag schot naast de paal nadat Van Persie met een slimme kapbeweging de verdediging in het strafschopgebied op het verkeerde been had gezet.

Hij kreeg in deze wedstrijd ook nog een gele kaart omdat hij de opdringerige Tsjechen een koekje van eigen deeg had gegeven. Wenger was blij dat zijn elftal zich niet opzij had laten zetten en vertelde aan de *Evening Standard*: 'Je hebt een ploeg die zo speelt en misschien denken ze dat dit de manier is om Arsenal te bestrijden. Maar we moeten laten zien dat we niet meer het team van vroeger hebben en bereid zijn om de handschoen op te nemen.'

Van Persie scoorde zijn tweede doelpunt in evenveel competitiewedstrijden tijdens een incidentrijk 1-1 gelijkspel tegen Blackburn Rovers. Met dit doelpunt bewees Van Persie dat hij zijn spel verder had ontwikkeld, want als een echte spits maakte hij gebruik van de verwarring in de verdediging en schoot de bal in het doel nadat deze in het strafschopgebied heen en weer was gesprongen.

De commentatoren van *Match of the Day* waren nogal opgewonden over Van Persie's soloprestatie: 'Je moet heel wat kilometers afleggen om een knapper doelpunt dan dit te zien. De tempoverhoging, de strenge controle, het evenwicht, het afmaken. Bergkamp is dan wel in de herfst van zijn carrière, hier is een andere Nederlander die zeer zeker in de lente van de zijne is.'

Wenger verkondigde dat Blackburn een 'neiging tot gewelddadigheid' had. Blackburn-trainer Mark Hughes reageerde boos dat het Van Persie was die de smerigste overtreding van de wedstrijd had begaan. Maar hij was wel zo netjes om toe te geven dat Van Persie nu al een paar seizoenen de grootste kwelgeest voor Blackburn was en voorbestemd leek de belangrijkste man van zijn club te worden. Hij vertelde aan de *Sunday Express*: 'Van Persie is voor ons de afgelopen jaren een doorn in het vlees geweest, hij is een uitzonderlijk talent en misschien wordt het tijd dat hij de laatste stap naar het vereiste niveau zet en de belangrijkste speler wordt.'

Een van de dingen die zo'n belangrijke speler moet kunnen is bij een penalty naar voren stappen, de bal goed leggen en scoren. Van Persie liet bij Manchester City zijn ploeg in de steek door zijn strafschop te dicht naast doelman Kasper Schmeichel te schieten, waarop de Deen de bal met zijn voeten wegknalde. Schmeichels vader Peter, de legendarische keeper van Manchester United, stopte in 1999 een penalty van Dennis Bergkamp en Wenger grapte dat hij hoopte dat hij niet over een aantal jaren tegen zijn kleinzoon moest uitkomen. Cesc Fàbregas redde Van Persie van een afgang door de winnende treffer te scoren, maar toch was zijn misser nogal pijnlijk.

Adebayor verdedigde zijn ploeggenoot met de opmerking dat iedereen kon zien dat Van Persie een topvoetballer was. Hij wees de suggestie af dat voortaan iemand anders de strafschoppen moest nemen. Volgens hem had de ploeg alle vertrouwen in Van Persie. Hij vroeg meer tijd om samen met Van Persie een duo te vormen. Buiten het veld hadden de twee al een goed contact.

Arsenal had dit seizoen van Ajax en Blackburn de nodige trappen gekregen en Van Persie was na de wedstrijd tegen Manchester City nog steeds woedend over hun harde aanpak. Hij zei tegen *The Sunday Times* dat zo'n speelwijze niets met voetbal te maken had: het ging die ploegen er alleen maar om te voorkomen dat Arsenal zijn eigen spel kon spelen. De kenners van *Match of the Day* hadden zich vrolijk gemaakt over Wenger vanwege zijn eeuwige geklaag dat zijn spelers het doelwit van schoffelaars waren, maar Van Persie zag daar de humor niet van in: 'Ik denk dat de trainer alle recht heeft om er voor de camera's over te vertellen, om daarover iets tegen de mensen in de huiskamer te zeggen. Het is niet eerlijk om te zeggen: "Bij Arsenal klagen ze altijd."'

Blackburn-middenvelder Robbie Savage sloeg later terug door Van Persie schijnheilig te noemen en beweerde dat Arsenal net zo goed stevig uitdeelde. Volgens hem schreven de journalisten alleen zo positief over Arsenal omdat het een grote club uit Londen was.

Na de wedstrijd tegen Blackburn vormden ze een agressiever geheel en Van Persie liet tijdens de 3-0 thuisoverwinning op Sparta Praag in de tweede wedstrijd van de Champions League absoluut niet met zich sullen. Hij moest niets hebben van de flauwekul die Tomáš Rěpka in de eerste wedstrijd met hem had proberen uit te halen en in de pittige openingsfase trok hij de vroegere beul van West Ham United aan zijn nek tegen de grond.

Een paar dagen later ging Van Persie zelf neer omdat Portsmouth-keeper David James hem languit op de grasmat legde. Ondanks de steun van Adebayor voor de Nederlander na de gemiste strafschoep tegen Manchester, was het de Togolees die in de met 3-1 gewonnen wedstrijd naar voren stapte om de penalty in het doel te pegelen. Het ging goed met Arsenal, ook al speelde Van Persie niet zo'n grote rol als hij zou willen in de uitwedstrijd waarin ze de Spurs versloegen en boven aan de ranglijst kwamen te staan.

Een doelpunt in de tweede helft van de met 3-0 gewonnen wedstrijd voor de Champions League tegen Sevilla bracht hem er weer helemaal bovenop en Van Persie bromde tevreden dat Arsenal 'voetbal van een andere planeet' speelde. Van Persie's doelpunt ontstond nadat Bacary Sagna bij de eerste paal een voorzet doorkopte, waarna hij de bal van dichtbij hard in kon schieten.

Van Persie was blij met het karakter dat de ploeg bij de overwinning had getoond nadat Arsenal aan het eind van het voorgaande seizoen wat van de kook leek te zijn geraakt. Hij vertelde aan de *Evening Standard* dat het allemaal te danken was aan Arsène Wenger, die bleef volhouden dat de ploeg veel meer kon bereiken als die als een eenheid zou opereren: 'Hij heeft zijn filosofie op iedereen overgebracht. Ik weet dat iedereen op de Arsenal-manier denkt en dat kan een groot verschil maken. Er zijn niet veel ploegen die spelen zoals wij.' De Gunners hadden zeven van de eerste acht wedstrijden van het seizoen gewonnen, dus was het niet zo raar dat Van Persie zich zo tevreden toonde.

Volgens Wenger was zijn elftal in wedstrijden zoals tegen Blackburn door de 'pijngrens' gegaan en werd het nu beloond voor zijn nieuwe ijzeren wilskracht.

Eind september maakte Van Persie uit tegen West Ham United zijn vierde doelpunt van het seizoen, waardoor Arsenal in de competitie een voorsprong van drie punten nam. Een perfecte voorzet van Hleb werd door Van Persie op doel gekopt, en hoewel doelman Robert Green er nog een hand achter kreeg, had de kopbal zo veel kracht dat hij via de binnenkant van de paal in de touwen belandde. Van Persie scoorde zelden met het hoofd, maar hij deed er inmiddels alles aan om voorop te gaan in Arsenal's jacht op de titel.

Het voetbal in de Premier League leek nog harder te zijn dan in voorgaande jaren en niets zal het 'Welkom op Upton Park' zo goed hebben weergegeven als de schoep die Lee Bowyer vroeg in de wedstrijd aan Van Persie verkocht. De Arsenal-spelers hadden vermoedelijk hun helmen meegenomen, maar deze keer werden er geen munten van de tribunes gegooid. Wenger bekritiseerde weer de ruwe behandeling die zijn spelers hadden

moeten ondergaan, maar met zijn tirades bewees hij vooral dat zijn spelers zich door een ruige speelwijze lieten intimideren.

In de Champions League maakte Van Persie het enige doelpunt waarmee Arsenal zich door een 0-1 overwinning op Steaua Boekarest van de negende zege op rij verzekerde. Hij stond op het goede moment op de juiste plek om een teruggelegde bal van Adebayor in het doel te schuiven. Naar zijn smaak speelde Arsenal een uniek soort voetbal en hij was Wenger dankbaar dat hij niet zo vaak van opstelling veranderde, zoals sommige andere trainers in de Premier League wel gewoon waren te doen.

Van Persie verkeerde in de vorm van zijn leven en scoorde twee schitterende doelpunten tijdens de zenuwslopende 3-2 overwinning op Sunderland. Zijn onhoudbare vrije trap sloeg als een granaat achter Craig Gordon in en ook de rest van de middag bleef hij gevaarlijk, totdat hij vlak voor het einde met een schot van dichtbij de overwinning veiligstelde.

Dit kon bijna niet goed blijven gaan en inderdaad, Van Persie raakte geblesseerd, deze keer tijdens een interland. In de met 2-0 gewonnen kwalificatiewedstrijd tegen Slovenië bereidde hij fraai een doelpunt voor, maar later verdraaide hij zijn knie en moest zeker een maand aan de kant blijven. Wenger was ontdaan dat hij de aanvaller door een blessure verloor en vertelde aan Arsenal tv: 'Dit is een grote klap voor ons. Robin is een geweldige spits, hij kan aanvallen opzetten en scoren. Ik hoop dat hij snel terugkomt en we doen er alles aan om hem weer fit te krijgen.'

Maar de blessure nam meer tijd in beslag dan was verwacht, en omdat hij naast de verdraaide knie ook andere spierblessures had opgelopen, duurde het tot in het nieuwe jaar voordat hij weer kon spelen.

Van Persie maakte verrassend zijn comeback tijdens het 1-1 gelijke spel tegen Tottenham voor de halve finale van de League Cup, maar moest zich in de rust laten vervangen. De spits was kennelijk nog niet in goeden doen en vervulde daarom slechts een bijrol. Hij kwam pas opnieuw van de bank bij het 0-0 gelijke spel tegen Wigan Athletic. Tijdens zijn afwezigheid had Arsenal zijn positie in de top van de Premier League weten vast te houden. Van Persie miste wedstrijdritme en schoot een vrije trap waarmee hij keepers normaal de stuipen op het lijf joeg hoog over.

Half maart kon hij thuis tegen Middlesbrough eindelijk in de basis beginnen. Binnen vijf minuten vuurde hij een schot af dat net naast ging, maar voor de rest had hij weinig in te brengen en werd na een uur gewisseld. Dat hij halverwege de competitie moest afhaken was buitengewoon teleurstellend na de optimistische geluiden dat dit zijn beste Arsenal-seizoen zou worden. Hoe kon Arsène Wenger op hem rekenen als topscorer van Arsenal wanneer hij de helft van de wedstrijden niet meespeelde?

Aan Arsenal tv vertelde hij dat hij het seizoen met grootse plannen was begonnen en dat hij die niet door zijn laatste pech in het honderd liet sturen. De blessures zouden Van Persie er niet onder krijgen en hij beloofde plechtig dat hij het seizoen met Arsenal sterk zou eindigen. Volgens hem had het elftal wat tegenslag gekend en stonden ze alleen

daarom niet bovenaan. Van Persie was vastbesloten om met zijn elftal aan het einde van het seizoen een hoofdprijs weg te kapen, zodat al hun inspanningen niet voor niets waren geweest. Het was voor hem dan wel een frustrerende, door blessures verpeste periode, maar in tegenstelling tot het jaar ervoor maakte Arsenal nog steeds een goede kans op het kampioenschap en stond het in de kwartfinale van de Champions League, met als tegenstander Liverpool.

Hij vertelde aan de *Daily Star* dat hij geloofde dat het elftal in staat was de dubbel te winnen, in dit geval het landskampioenschap en de Champions League, en dat dit het moment was om het te doen. 'We kunnen het. We kunnen de dubbel winnen, maar vijftig procent bestaat uit geloof. Ik denk nog steeds dat we ertoe in staat zijn, en hopelijk kan ik daarin een rol spelen. Ik ben geen dagdromer, ik denk echt dat we dit seizoen kampioen kunnen worden en de Champions League kunnen winnen. Waarom niet? We hebben de kwaliteit en het vertrouwen en daarmee kunnen we heel ver komen.'

Arsenals titelkansen leken in rook op te gaan door twee late doelpunten van Didier Drogba op Stamford Bridge. Carlo Cudicini stond in het doel van Chelsea subliem te keepen en hield met twee spectaculaire reddingen Van Persie van het scoren af.

Arsenal herstelde zich in het Reebok Stadium tegen Bolton Wanderers – na aanvankelijk met 2-0 te hebben achtergestaan – met drie doelpunten in de tweede helft. Van Persie was gevaarlijk met enkele afstandsschoten die op een haar na het doel misten en scoorde na bijna zes maanden droog te hebben gestaan uit een penalty.

Arsenal kon zich opmaken voor de drievoudige ontmoeting met Liverpool. Het competitieduel viel precies tussen de twee wedstrijden van de Champions League in.

Aan de vooravond van de wedstrijden vertelde Dirk Kuyt aan de *Liverpool Daily Echo* dat zijn teamgenoot bij Oranje de man was die in de gaten moest worden gehouden: 'Van Persie is een heel goede speler. Voor mij is hij de beste Nederlandse voetballer die er momenteel rondloopt, dus we moeten op onze tellen passen. Hij maakte dit weekeinde een mooi doelpunt en dat was goed voor zijn zelfvertrouwen. Hij is erop gebrand om na al die lange blessures goed te spelen.'

De eerste wedstrijd voor de Champions League eindigde thuis in een 1-1 gelijkspel, maar Van Persie kon slechts vijfenveertig minuten meedoen en verliet het veld voortijdig omdat een oude dijbeenblessure weer opspeelde. Daardoor moest hij ook de competitiewedstrijd laten schieten, die met eenzelfde score werd afgesloten. Hij viel nog wel in tijdens de uitwedstrijd in Anfield, maar viel nauwelijks op. Arsenal verloor met 4-2 en was uitgeschakeld voor de Champions League.

Arsenal diende zich nu op de Premier League te richten en had maar weinig tijd om te herstellen, want vijf dagen later moesten ze naar Old Trafford voor wat ongetwijfeld de beslissende wedstrijd voor het kampioenschap was. Van Persie bezorgde Arsenal die avond een vliegende start: Adebayor frommelde zijn voorzet in de goal. De Nederlander rende na een kort genomen vrije trap naar de andere kant van het veld, waar hij om de verdediging heen liep, de bal terugkreeg en de voorzet gaf waaruit het sensationale openingsdoelpunt

ontstond. Cristiano Ronaldo en Owen Hargreaves sloegen terug, waardoor Manchester met 2-1 won en zo feitelijk een einde maakte aan de titelaspiraties van Arsenal.

Arsenal won zijn laatste vier wedstrijden, maar het was mosterd na de maaltijd, want Manchester werd eerste in de competitie, terwijl Chelsea met twee punten achterstand op de Gunners als derde eindigde. Hadden ze op Old Trafford gewonnen, dan waren de mannen van Wenger kampioen geworden. De trainer wist dat Van Persie veel meer voor het team had kunnen betekenen als hij blessurevrij was gebleven. Arsenal was er voor het derde opeenvolgende seizoen niet in geslaagd een hoofdprijs te winnen, maar Wenger wist zeker dat Van Persie na zijn terugkeer van Euro 2008 de drijvende kracht van Arsenal zou worden: 'Robin heeft momenteel pech met blessures, maar naar mijn mening is het niet meer dan dat. Hij barst van het talent en dus wil ik hem heel graag houden. Ik vertrouw hem en ik hoop dat hij van die blessures verlost zal raken. Voor mij is Robin van Persie een speler van wereldklasse en ik kan alleen maar hopen dat Robin het volgende seizoen fit zal blijven.'

Ook dit voetbaljaar was voor Van Persie in een teleurstelling geëindigd, maar hij vatte snel moed en wilde niets liever dan tijdens Euro 2008 in Zwitserland en Oostenrijk goed voor Nederland voor de dag komen. Dat zou niet gemakkelijk zijn, want hij had sinds de blessure aan het einde van het voorgaande jaar geen twee wedstrijden achter elkaar gespeeld. Van Persie gaf voor het toernooi toe dat hij weliswaar mee kon doen, maar zeker niet op volle kracht.

Bondscoach Van Basten onderwierp zijn gehavende vedette aan een speciaal herstelprogramma, waarvoor hij aanvankelijk apart van de groep moest trainen en met een fysiotherapeut werkte om te voorkomen dat de hardnekkige pijntjes erger zouden worden.

De coach was uitermate coulant voor Van Persie. Misschien herkende Van Basten iets van zichzelf in de Arsenal-speler; ook hij had zijn hele spelerscarrière last van blessures gehad. Van Persie gaf toe dat het lastig zou worden om bij de eerste wedstrijd weer speelklaar te zijn: 'Het is zowel lichamelijk als psychisch doodvermoeiend, want telkens als ik dacht weer helemaal fit te zijn kreeg ik een terugslag. De trainer heeft het volste vertrouwen in me, wat ik heel prettig en geruststellend vind.'

Van Basten vond het niet erg als Van Persie de eerste wedstrijd miste, want hij was een bijzondere speler die alle moeite die ze voor hem deden waard was. En hoe beloofde Van Persie Van Basten, die zo lovend over hem had gesproken en die een uitzondering op vrijwel alle regels had gemaakt om hem een kans te geven de openingswedstrijd te halen?

Door ruzie met Wesley Sneijder te maken en zijn ploeggenoot woest te tackelen. De twee hadden kennelijk ruzie gehad en spraken al enige tijd niet met elkaar, maar door die ruzie zo uit de hand te laten lopen zou hun zo kort voor de openingswedstrijd weinig sympathie van het Nederlandse volk opleveren. Het had er alle schijn van dat er weer eens tweedracht was gezaaid, hetgeen het elftal uiteen zou scheuren, wat deed denken aan het toernooi om het EK van 1996, toen de strijdbare middenvelder Edgar Davids na een ruzie naar huis werd gestuurd.

Nadat zijn blessure uit voorzorg in een ziekenhuis was bekeken, bleek dat de toen bij Real Madrid spelende Sneijder fit genoeg was om met de spectaculaire openingswedstrijd tegen Italië mee te doen. Maar Van Persie niet.

Nederland had een onaangename verrassing voor de regerend wereldkampioen in petto en won verbluffend met 3-0. De brutaal spelende Van Persie deed nog twintig minuten mee. Het was een schitterende wedstrijd waarin in een hoog tempo de aanval werd gezocht, en die Van Persie deed denken aan de manier waarop Arsenal dat seizoen zijn duels had aangepakt: 'We wilden laten zien dat je ook met mooi voetbal een hoofdprijs kunt winnen – daar geloven we in. We hebben tegen de wereldkampioen prachtig voetbal laten zien.'

Ondanks alle glorie was het ogenschijnlijk niet allemaal koek en ei in het Nederlandse kamp. Een bozige Sneijder schreeuwde de hele wedstrijd bevelen naar zijn ploeggenoten, maar de meesten van zijn medespelers kozen ervoor hem negentig minuten lang te negeren.

Oranje was in de wedstrijd erna nog beter op dreef en versloeg in Bern de finalist van het WK 2006 Frankrijk met 4-1. Zowel Van Persie als zijn rivaal Sneijder schoot raak nadat Van Persie van de bank was gekomen. Van Persie stond zelfs pas vier minuten in het veld. Arjen Robben gaf een voorzet die midden voor de goal belandde, en de van achteruit instormende Van Persie werkte de bal razendsnel in het doel.

Van Basten vond het grandioos om een Van Persie tot zijn beschikking te hebben die meteen wanneer hij inviel gevaarlijk was: 'We hadden spelers nodig die het veld voor de Fransen langer maakten, en door in de tweede helft Robin van Persie en Arjen Robben in te brengen konden we dieper gaan en kregen we meer ruimte. Met deze spelers wordt het voor onze tegenstanders moeilijker. Ze zijn technisch en snel en daardoor waren we in de tweede helft veel gevaarlijker.'

Met nog één wedstrijd in de 'poule des doods' te gaan hadden de Nederlanders zich al voor de volgende ronde weten te plaatsen, maar dat betekende niet dat ze in de laatste wedstrijd tegen Roemenië gas terugnamen. Van Persie was fit genoeg om voor het eerst in het eindtoernooi in de basisopstelling te beginnen en wilde ook deze wedstrijd winnen. Hij grapte dat hij er al de pest in had als hij thuis een potje tafeltennis verloor, laat staan een wedstrijd op een groot toernooi. Roemenië kon de borst natmaken.

Van Persie maakte zijn tweede doelpunt van het toernooi in een ontmoeting waarin de tweede keus van Oranje Roemenië simpel met 2-0 versloeg. Tegen het einde van de wedstrijd liet Van Persie zien dat hij goed bij de les was, ving een pass met zijn borst op, liep richting doel en knalde met zijn linkervoet een volley achter de keeper. Het samengedromde Oranje-legioen ontplofte van vreugde. Nederland had met drie indrukwekkende optredens het maximale aantal punten gehaald.

Na de wedstrijd beweerde Van Persie dat dit geen Nederlands B-elftal was geweest, want de hele selectie vormde één team en alle drieëntwintig spelers waren gelijk: 'Ik heb met deze ploeg het gevoel dat we onverslaanbaar zijn, hoewel we de titel stap voor stap

moeten veroveren. Alleen daarom al wil ik deel uitmaken van dit team, omdat ik voel dat er iets moois staat te gebeuren.'

Van Basten vond dat de spelers het in alle drie de wedstrijden goed hadden gedaan, ondanks het feit dat hij veel verschillende spelers had gebruikt. Opeens werd Oranje als een van de favorieten voor de titel gezien. De resultaten uit de groepsfase spraken duidelijke taal: drie gespeeld, negen doelpunten voor, één tegen. Van Persie was binnen enkele dagen van ver gekomen: eerst leek het erop dat hij vrijwel geen enkele rol in het toernooi zou spelen en vervolgens scoorde hij twee doelpunten en werd na de ontmoeting met Roemenië tot speler van de wedstrijd uitgeroepen.

Het Nederlands elftal moest in de kwartfinale tegen outsider Rusland, en volgens de Oranje-supporters zouden hun favorieten moeiteloos naar de halve finale doorstoten. Maar Guus Hiddink had andere plannen. De Nederlandse coach van Rusland zag hoe zijn elftal door een doelpunt van Roman Pavlyuchenko vlak na rust lange tijd een voorsprong behield. Dat was een uiterst onaangename verrassing voor Nederland en alleen een treffer van Ruud van Nistelrooy in de laatste minuut hield Oranje in de wedstrijd.

Maar in de verlenging werd het er voor Nederland niet beter op. De Russen scoorden twee doelpunten zonder dat Oranje daar een antwoord op had en bereikten de halve finale. De Nederlanders wisten niet wat hun overkwam na de wervelende optredens in de groepsfase. Van Basten had aan het begin van het seizoen gewaarschuwd dat wie de beste wilde zijn op een constant niveau moest presteren. Zijn elftal had precies op het verkeerde tijdstip een offday. Het inbrengen van Van Persie was niet genoeg om het tij te keren en de Nederlanders lagen uit het toernooi. Van Basten begreep niet hoe het kon dat zijn team zo slecht speelde terwijl de meeste spelers toch een groot deel van de week rust hadden gekregen: 'In de tweede helft brachten we Van Persie in om meer diepte te krijgen, maar de Russen speelden heel goed. In de groepsfase waren we goed, maar zaterdag hebben we dat hoge niveau niet gehaald.'

Het viel bijna niet te bevatten dat Nederland na die eerste drie prachtige wedstrijden nu was uitgeschakeld. Sommige supporters vroegen zich af of het verstandig was geweest om tegen Roemenië voluit te gaan terwijl er niets meer op het spel stond. Wellicht had Nederland te snel gepiekt en hadden ze het beste voor later moeten bewaren. Nu was het elftal in een te vroeg stadium opgebrand.

Arsenal raakte van lieverlee spelers als Mathieu Flamini kwijt, omdat de club niet aan hun salariseisen wilde voldoen, maar zonder een transfersom voor ze te ontvangen. Van Persie, die aan het begin van nieuwe contractonderhandelingen stond, vond dat de club wat gemakkelijker op hun salariseisen moest ingaan als ze topspelers naar het Emirates wilden halen en daar houden: 'Arsenal heeft als beleid dat ze niet boven een bepaald bedrag gaan bij de onderhandelingen over de salarissen van een speler. Ik denk dat ze naar een hoger salarisniveau moeten. Ik kan me voorstellen dat als je zeventwintig of achtentwintig bent, je ergens anders gaat spelen als je daar drie of vier keer zo veel kunt verdienen.'

Een paar weken na de teleurstellende uitschakeling voor het Europees kampioenschap trok Van Persie het shirt van Arsenal weer aan en leek hij in alles op de betere speler die hij volgens de voorspelling van Wenger na zijn terugkomst zou zijn. Het seizoen 2008-2009 begon voorspoedig, Van Persie gaf tijdens de voorronde van de Champions League in de met 0-2 gewonnen wedstrijd tegen FC Twente de pass waaruit het openingsdoelpunt ontstond. Het duurde even voordat hij weer eens scoorde, maar zijn combinatiespel tijdens de afgetekende 4-0 overwinning in de tweede wedstrijd tegen de Tukkers beloofde veel goeds voor het komende seizoen. Van Persie was er vast van overtuigd dat voor de Gunners de Champions League 'verplicht' was en hij had hard meegewerkt aan het veiligstellen van een plaats in de groepsfase.

Hij ging het seizoen voortvarend van start met twee knappe doelpunten thuis tegen Newcastle United. Van Persie nam zijn verantwoordelijkheid als strafschopspecialist nadat Charles N'Zogbia van Newcastle hands had gemaakt en liet Shay Given tevergeefs naar zijn onberispelijk en hard ingeschoten penalty duiken. De doelman van het Ierse elftal wist nog op miraculeuze wijze een vrije trap van Van Persie uit het doel te houden voordat de Nederlander de bal na een hakje van Emmanuel Eboué van dichtbij in de touwen gleeed. De vaste Arsenal-aanhang had veel waardering voor Van Persie, maar dat gold niet voor Emmanuel Adebayor, die had aangegeven eventueel bij de club weg te willen. De Togolees kwam als vervanger van Van Persie in het veld en werd prompt door het thuispubliek met boegeroep begroet.

Van Persie zal zich hebben verheugd op het reisje naar Ewood Park, want in het verleden was hij tegen Blackburn Rovers altijd een van de uitblinkers geweest. Trainer Mark Hughes zal slapeloze nachten van Van Persie hebben gehad, en ook deze keer kon zijn elftal niet voorkomen dat hij de nagel aan hun doodskist werd. Van Persie nam een pass van Theo Walcott fraai mee alvorens de bal achter doelman Paul Robinson te tikken. Later verprutste hij nog een kans met een schot in het zijnet, waarna Adebayor zichzelf met een hattrick overtrof.

Tot afgrijzen van FC Porto maakten beide aanvallers twee doelpunten in de met 4-0 gewonnen openingswedstrijd van de groepsfase van de Champions League. In de competitie speelde Van Persie nog wat onregelmatig, maar tegen het Portugese team had hij het weer ouderwets op zijn heupen. Hij opende de score door snel voor zijn tegenstander te kruipen en de bal uit de pass van Adebayor in het doel te glijden. Bij zijn tweede goal zette hij eerst de arme Bruno Alves op het verkeerde been en schoof vervolgens de bal in het doel. Na de wedstrijd gaf Wenger als commentaar dat hij deze uitslag had verwacht en dat zijn elftal had bewezen tot veel in staat te zijn.

In de met 3-1 gewonnen thuiswedstrijd tegen Everton zette Van Persie Arsenal met een kopbal op voorsprong, waardoor het team de weg omhoog vond na een verre van volmaakt begin van de competitie. Hij stond tegen Tottenham Hotspur in een sprankelende Noord-Londense derby zijn mannetje met zijn vijftigste doelpunt, waarmee hij Arsenal een ogenschijnlijk beslissende 4-2 voorsprong bezorgde. Van Persie voelde zich moe en werd daarom met nog tien minuten te gaan vervangen. De wedstrijd leek zo goed

als gewonnen, en toch slaagde Tottenham erin terug te komen en er met twee goals een gelijkspel uit te slepen. Wenger was na de wedstrijd ziedend over het feit dat alle inspanningen voor niets waren geweest. Van Persie moest vanaf de bank machteloos toezien hoe zijn elftal de voorsprong uit handen gaf.

Het had erop geleken dat Van Persie's impulsieve optredens verleden tijd waren, maar in de wedstrijd uit tegen Stoke City – waarin zijn ploeg een discutabele nederlaag leed – kreeg hij al tien minuten nadat hij was ingevallen een rode kaart. Stoke City begon bij een 2-0 voorsprong tijd te rekken. Andy Griffin kopte de bal op Thomas Sørensen terug en de Deense keeper nam alle tijd om de bal onder controle te krijgen. Van Persie had haast en wilde niet dat de Plotters het spel ophielden. Terwijl Sørensen bukte om de bal op te rapen, botste Van Persie tegen hem op in een halfslachtige poging de bal te veroveren. Uiteraard moest hij ook iets van zijn frustratie kwijt. Sørensen stortte theatraal ter aarde en de vastberaden scheidsrechter Rob Styles kwam zwaaiend met een rode kaart aanstappen.

Zoals gewoonlijk nam Arsène Wenger het na het laatste fluitsignaal voor zijn speler op. Hij zei dat de beslissing ongemeen streng was en tierde: 'Als dit een rode kaart was, moet ik mijn reglementenboekje herzien.'

Misschien was de kaart niet terecht, maar dan nog had Van Persie zich op de kast laten jagen door de doelman van Stokes, die waarschijnlijk precies wist wat hij deed. Het probleem is dat als een speler eenmaal bekendstaat om zijn opvliegende karakter, hij het doelwit wordt van tegenstanders die hem gaan treiteren in de hoop hem tot een domme actie te verleiden. Wenger dacht dat zijn speler die fase was ontgroeid, maar nu bleek dat er nog steeds een driftig jochie in dat volwassen lichaam huisde.

Na zijn schorsing maakte Van Persie een volkomen mislukte comeback in de uitwedstrijd tegen Manchester United, waarin de Gunners met 3-0 in de pan werden gehakt. Eerst verknoeide hij een vrije trap en even later werd Van Persie op het middenveld door Shaun Wright-Phillips van de bal gezet en wisten de Sky Blue's razendsnel te scoren. Ook bleek dat hij nog niets had geleerd van het voorval in het Britannia Stadium. Hij probeerde keeper Joe Hart de bal af te pakken op het moment dat deze hem wilde uittrappen. Het leverde Van Persie een gele kaart op en hij mocht van geluk spreken dat het daarbij bleef. Weer zo'n domme actie waarvan hij nu toch moest weten dat hij die beter niet kon ondernemen.

Hij nam op schitterende wijze revanche voor deze wanprestatie met een van zijn mooiste optredens voor Arsenal. Van Persie vond met twee snelle schoten het net tijdens een grandioze 1-2 overwinning tegen Chelsea op Stamford Bridge, waardoor de club in het spoor van lijstaanvoerder Liverpool bleef. Na een uur werd Van Persie door Denilson aangespeeld en de protesten wegens buitenspel negerend knalde hij de bal hoog in het doel. Zijn tweede goal was geniaal; nadat Adebayor de bal naar de grond had gekopt, scoorde hij in het volgepakte strafschopgebied uit de draai zonder zelfs maar te zien waar keeper Petr Čech stond. Arsenal had gewonnen. Na afloop werd er geprotesteerd dat Van Persie's eerste doelpunt duidelijk vanuit buitenspelpositie was gescoord en misschien was

dat ook wel zo, maar wat telde was dat hij het fluitsignaal in de gaten had gehouden. Omdat dat niet klonk waren de druiven voor tegenstander Chelsea zuur. Wenger straalde na afloop: ‘Onze mentaliteit werd op de proef gesteld en we kwamen hier met misschien te weinig geloof in eigen kunnen – maar we hebben getoond dat we karakter hebben.’

Van Persie viel weer uitstekend in tijdens de met 1-0 gewonnen wedstrijd tegen West Bromwich Albion en had de pech dat enkele prima schoten van hem werden gestopt. Dat compenseerde hij met een schitterend solo-doelpunt en een man van de wedstrijd-optreden thuis tegen Liverpool. Door een rode kaart van Adebayor en een blessure van Fàbregas moest het team toch met een 1-1 gelijkspel genoegen nemen.

Het was jammer dat zijn prachtige doelpunt de wedstrijd niet had beslist. Van Persie bracht met zijn borst een lange pass onder controle en draaide weg om ruimte te maken, waarna hij de bal in het doel knalde. Van Persie vond dat Adebayor geen rode kaart had moeten krijgen, maar was opgetogen over zijn spectaculaire tiende doelpunt van het seizoen: ‘We hebben met z’n allen tot aan het laatste fluitsignaal geknokt en het doelpunt was heel mooi – ik nam hem in één keer met de borst mee voordat ik mijn “chocolatebeen”, zoals ze dat bij ons noemen, gebruikte. De bal belandde uiteindelijk in de hoek van het doel, dus ja, het was een goed doelpunt.’

Hij stak al een paar wedstrijden achter elkaar in een prima vorm en had op tweede kerstdag in Villa Park tijdens het boeiende 2-2 gelijkspel de pech dat een schot met de zijkant van zijn voet via de paal in het veld kaatste.

Voor Van Persie startte 2009 heel bijzonder: hij werd voor het eerst tot aanvoerder van zijn elftal verkozen. Het was een enorme eer dat de speler die een paar jaar daarvoor zijn elftal met een rode kaart tegen Southampton in de kou had laten staan, nu zo belangrijk voor het team werd gevonden dat hij aanvoerder mocht zijn. Tegen Arsenal tv vertelde Van Persie later dat hij altijd de beste wilde zijn: ‘Ik doe alleen de dingen die ik het beste kan. Als ik niet kan tekenen, teken ik niet. Zo zit ik in elkaar en als ik mijn uiterste best op iets doe en het gaat niet, zeg ik: “Bekijk het maar.”’ Hij probeerde al vele jaren de beste bij Arsenal te zijn en had nu eindelijk de aanvoedersband verdiend. Hier was nog lang geen ‘bekijk het maar’ in zicht.

Van Persie was altijd op dreef bij grote uitdagingen en ook in dit geval stelde hij niet teleur: hij bekroonde het dragen van de heilige aanvoedersband met twee doelpunten. Arsenal sloot de bekerwedstrijd thuis tegen het in de Football League Championship, de Engelse eerste divisie, uitkomende Plymouth Argyle af met een 3-1 overwinning. De onstuitbare Van Persie verscheen vlak na rust plotseling in het strafschopgebied en kopte de bal voor het openingsdoelpunt vallend in. ‘Captain Fantastic’ liet daarna zien waarom hij de aanvoedersband verdiende door Nicklas Bendtner het tweede doelpunt te gunnen. Hij rondde zijn uitstekende optreden af door na een dansje om de doelman van de Pilgrims de bal hard in te schieten.

Van Persie had er totaal niet op gerekend dat hij de aanvoedersband zou krijgen – Wenger nam de beslissing omdat zijn vaste aanvoeders niet met de wedstrijd meededen.

Eerste aanvoerder Cesc Fàbregas was geblesseerd en zijn vervanger keeper Manuel Almunia zat op de bank. Na de wedstrijd vertelde Van Persie: 'Ik was nogal verbaasd toen de trainer het zei, maar ik vind het heerlijk omdat ik altijd probeer te helpen en nuttig voor het team wil zijn. Het is een enorme eer aanvoerder te zijn, al is het maar voor één wedstrijd.'

Arsène Wenger vond Van Persie vanwege zijn rol in het team de perfecte keuze voor het aanvoederschap. Commanderen mocht dan niet zijn sterkste kant zijn, maar Van Persie had wel altijd een mening over hoe het beter kon. Wenger vertelde aan *The Irish Examiner*: 'Robin is een van de leiders in de kleedkamer. Hij is niet echt een schreeuwlelijk, maar hij komt voor zijn mening uit. Het is typisch Nederlands te zeggen wat je denkt en dat is goed, maar ik vind hem ook enorm bescheiden. Hij luistert naar je en het is prettig om leiding aan hem te geven.'

Van Persie was weer de belangrijkste speler voor de Gunners in de uitwedstrijd tegen Everton, waarin hij met een volley in de laatste minuut 1-1 maakte en een punt redde.

In januari had hij alle doelpunten van Arsenal voorbereid of gescoord en werd hij voor de derde keer op rij tot speler van de maand gekozen. Een opmerkelijk resultaat. Wenger vertelde aan de website van de club dat Van Persie's spel sinds het begin van zijn carrière bij Arsenal met grote stappen vooruit was gegaan omdat hij naast zijn grote voorbeeld Dennis Bergkamp kon spelen. Hun leeftijdsverschil was een meevaller: Bergkamp kon daardoor een vaderfiguur zijn voor een jongen die hem respecteerde en heel graag van hem leerde.

Wenger was het ermee eens dat Bergkamp een belangrijke rol had gespeeld in de ontwikkeling van de voetballer Van Persie. 'Aan het begin hebben we hem Bergkamp ten voorbeeld gesteld en hij heeft dat voorbeeld heel goed gevolgd. Kijk alleen al naar de cijfers. Hij is meer dan Dennis een afmaker en ik denk dat zijn spelinzicht en passing beter zijn geworden. Robin had achting voor Dennis en luisterde goed naar hem. Hij kwam hier toen Dennis al drieëndertig, vierendertig was, waardoor die beter de rol van gezaghebbende adviseur kon spelen. Hij hoefde niet meer bang te zijn dat Van Persie zijn plek zou innemen en wilde hem helpen.'

Hij erkende dat Van Persie tegen het einde van zijn periode bij Feyenoord was uitgerangeerd, en dat Arsenal zich niet had laten afschrikken door zijn verbanning naar de reservebank en de eventuele bedenkingen van Bert van Marwijk. De leiding van Arsenal vertrouwde er in die tijd op dat Van Persie zijn terugval kon overwinnen en tot een nog betere speler uit zou groeien. Volgens Wenger was hij zo ver gekomen door zijn grote liefde voor het voetbalspel.

Hij vervolgde: 'Ik geloof dat Robin hartstochtelijk met het spel bezig is. Op het moment dat we hem kochten was hij in Nederland een beetje op een zijspoor geraakt en in het eerste jaar observeerden we hem terwijl hij voornamelijk op de bank zat. In feite zagen we hem vaker bij de reserves dan in het eerste elftal. De overgang naar hier was fysiek en mentaal een grote stap voor hem, maar ik geloof dat hij zich erdoorheen heeft geslagen

dankzij zijn talent en intelligentie, en vooral door zijn liefde voor het spel. Hij wilde beslist slagen. Hij heeft hier meer zijn vaardigheden als teamspeler ontwikkeld en minder zijn individuele talenten.'

Maar Van Persie was op dat moment niet meer zo enthousiast als in zijn jonge jaren. Hij was blij dat hij het zo goed bij de club deed en had in het verleden gezegd dat voetbal het belangrijkste in zijn leven was. Maar nu was dat niet meer zo, huisvader Van Persie bekende dat hij zich de afgelopen jaren tot de huiselijke kring beperkte. Hij zei: 'Ik heb geleerd dat de wereld hard is. Je moet je alleen focussen op de dingen die voor jou belangrijk zijn. Daar gaat het om. En met alle respect: er zijn niet zo veel dingen belangrijk. Mijn gezin wel. En er zijn veel meelopers. Als je beseft dat niet alles leuk en aardig is, word je een stuk rustiger.'

Als ik iemand gelukkig kan maken, zal ik dat niet laten. Ik wilde altijd maar iedereen gelukkig maken. Maar ik kan de wereld niet veranderen. Dat is een keerpunt geweest. Ik ben me gaan richten op mijn eigen baan en gezin. Daar blijft het bij.'

Terug naar het veld. Van Persie maakte een laat doelpunt in de thuiswedstrijd die Arsenal tegen Championship-ploeg Cardiff City met 4-0 won, waarmee de ploeg zich voor de volgende ronde van de FA Cup plaatste. Maar in de competitie kwamen ze tegenover betonnen muren te staan en speelden drie keer op rij met 0-0 gelijk, waardoor ze naar een schamele vijfde plaats zakten.

Het had er alle schijn van dat ook dit seizoen de Premier League voor Arsenal teleurstellend zou eindigen. In de Champions League liep het beter: Van Persie scoorde tegen AS Roma. Hij werd in het strafschopgebied onderuit gehaald en stond meteen klaar om de penalty hard in de rechterbenedenhoek te schieten. Arsenal won met 1-0.

Van Persie leidde Arsenal met een machtig optreden naar de halve finale van de FA Cup op Wembley. Dankzij een late opleving lukte het de ploeg om het lastige Hull City af te schudden. Van Persie schoot de bal in het doel nadat hij uitmuntend de vrije ruimte had benut en bracht daarmee dat seizoen zijn totaal op zestien goals.

Na een prachtige 3-0 overwinning op Villareal bereikte Arsenal ook de halve finale van de Champions League. Een fenomenale vrije trap van Van Persie werd nog uit het doel gestompt, maar daarna stelde hij Adebayor in de gelegenheid de tweede goal van de avond te scoren om vervolgens de Spanjaarden met een late strafschop de genadeslag toe te dienen. Het duel was een lust voor het oog dankzij het feit dat de twee ploegen mooi voetbal wilden spelen. Wenger was blij dat zijn ploeg in een uitermate onderhoudende wedstrijd had gewonnen: 'We hebben een heel aanvallend elftal het veld in gestuurd en met overtuiging gespeeld. Ik was onder de indruk van ons goede en snelle spel.'

Na de overwinning moesten ze voor een geheel Engelse halve finale tegen Manchester United, een confrontatie waar volgens Wenger iedereen bij Arsenal zich op verheugde.

Dit was Van Persie's laatste kans op een hoofdprijs, want de eerste plaats in de Premier League was volkomen uit beeld geraakt en de verschrikkelijke Didier Drogba had in de

halve finale van de FA Cup weer eens toegeslagen. Walcott zette Arsenal op een voorsprong, maar Chelsea won uiteindelijk met 1-2, hoewel Van Persie een enkele keer heel dicht bij een doelpunt was geweest.

Hij was na de nederlaag zichtbaar teleurgesteld en verklaarde dat de Gunners de boel op orde moesten zien te krijgen, wilden ze de Champions League-finale halen: 'Van iedere ervaring word je sterker, van een goede maar zeker ook van een slechte. We moeten wedstrijd na wedstrijd bekijken, want als je het programma van nu tot aan het einde van het seizoen ziet, word je daar een beetje draaiërig van. Iedere drie of vier dagen een belangrijke wedstrijd.'

Van Persie was voor de uitwedstrijd in de halve finale van de Champions League geblesseerd, maar herstelde op tijd om in de thuiswedstrijd in de basis te staan. United had de eerste wedstrijd met 1-0 gewonnen. Ondanks Van Persie's late doelpunt bleek Arsenal niet tegen United opgewassen en werd op eigen terrein eenvoudig met 1-3 verslagen. Manchester was de hele avond de beste ploeg geweest en tegen de tijd dat Van Persie een strafschop in de bovenhoek schoot had United al te veel schade toegebracht. Weer was er een seizoen voorbijgegaan zonder dat het fonkelende voetbal van Arsenal iets concreets had opgeleverd.

Voor Wenger was het winnen van de Champions League een obsessie geworden, maar hij moest in de eerste plaats de groep waarmee hij het volgende seizoen wilde ingaan opnieuw samenstellen. Zoals het nu ging versloegen ze United nooit en ze moesten toch wat actiever worden als ze de beker met de grote oren wilden winnen. Voor Van Persie betekende dit vruchteloze seizoen dat de rijkelijk getalenteerde speler op zijn vierentwintigste weer geen prijzen aan zijn betrekkelijk lege voetbal-cv kon toevoegen. Daarop stonden nu alleen nog maar de FA Cup en de UEFA-beker.

Arsène Wenger zal opgelucht zijn geweest nadat Van Persie in de zomer een nieuw contract had ondertekend dat hem tot 2013 aan de club bond. Men was bang dat als Van Persie bij Arsenal vertrok hij een massale uittocht op gang zou brengen van vedetten die na een reeks seizoenen zonder prijs in Noord-Londen ontgoocheld waren geraakt. Jonge talenten als de tieners Jack Wilshere, Aaron Ramsey en Kieran Gibbs verlengden hun contract nadat Wenger hen ervan had overtuigd dat de club met hun hulp prijzen zou gaan winnen.

Van Persie was nu midden twintig en voelde zich thuis bij Arsenal. Met de nieuwe overeenkomst zou hij naar verluidt zo'n 80.000 pond per week gaan verdienen. Hij wist zeker dat de club het komende seizoen een hoofdprijs kon winnen: 'Ik ben vijf jaar bij de club en er heerst hier bij Arsenal echt een geweldige sfeer. We hebben een toptrainer, een ploeg vol uitstekende jonge spelers, een stadion van wereldklasse en fantastische supporters. Arsenal heeft een mooie toekomst en ik wil daar deel van uitmaken.'

Nadat de ploeg het seizoen met een gigantische 1-6 uitoverwinning op Everton was begonnen, vroegen de Arsenal-supporters zich af of Wenger al die tijd dan toch gelijk had gehad en of de jonge vedetten nu eindelijk iets met al dat talent van ze gingen doen. Van

Persie bereidde twee van de doelpunten voor en scoorde bijna uit twee vrije trappen, terwijl de Gunners in Merseyside in hun enthousiasme niet van ophouden wisten.

Van Persie had nog geen doel getroffen, maar was betrokken bij alle vijftien doelpunten die Arsenal in de eerste vier wedstrijden van het seizoen scoorde. Na dit goede begin gingen de Gunners weer eens onderuit tegen Manchester United.

Een paar dagen later verloren ze opnieuw, nu uit tegen Manchester City, en de Gunners raakten zelfs hun tweede plaats kwijt. Manchester City won met 4-2. Toch was het een goede middag voor Van Persie, want met een wonderschoon doelpunt verdreef hij eindelijk de nul. Hij draaide onverwachts weg van verdediger Joleon Lescott en schoot de bal voordat keeper Shay Given kon reageren in de verste benedenhoek. Het werd een nerveuze middag omdat Emmanuel Adebayor die zomer Arsenal met veel rumoer voor City had verruild. De spanning was de hele middag al voelbaar geweest, en kwam tot een spectaculaire uitbarsting op het moment dat Van Persie te laat een onbesuisde vliegende tackle op zijn vroegere ploeggenoot inzette. Adebayor was zo verstandig om de bal buiten het bereik van Van Persie te tikken, maar zwaaide zijn rechtersvoet naar buiten terwijl de Arsenal-speler over de grond gleed en trapte hem in het gezicht. Hij probeerde het te doen voorkomen alsof hij de beweging in zijn normale loop had gemaakt, maar er was niemand die dit geloofde. In de *Match of the Day* van die avond vond kenner Alan Shearer het een smerige overtreding en was van mening dat beide mannen uit het veld gestuurd hadden moeten worden. Uiteindelijk kreeg alleen de speler van City de rode kaart.

Adebayor beweerde na afloop dat hij op het veld zijn verontschuldiging aan Van Persie had aangeboden, maar volgens de Nederlander was dat niet zo en zou hij die in de toekomst ook niet krijgen. Op de vraag of hij een excuus in het verschiep zag, antwoordde Van Persie: 'Nu niet meer. Wat kan ik ervan zeggen? Ik denk dat hij heeft laten zien hoe hij de laatste weken bezig is.'

Voor Van Persie was het ruzietje met Adebayor verleden tijd nadat hij het enige doelpunt in de uitwedstrijd tegen Fulham maakte. Van Persie reageerde snel op een boogballetje van Cesc Fàbregas, bracht die met zijn linkervoet onder controle en schoot de bal met rechts achter doelman Mark Schwarzer. Een belangrijke goal, want dankzij dit technische hoogstandje van Van Persie nam Arsenal alle drie de punten mee naar huis. Arsenal's nieuwe doelverdediger Vito Mannone redde de overwinning met een aantal spectaculaire saves waardoor Van Persie's prestatie wat onderbelicht bleef.

Van Persie leek onstuitbaar in de Champions League-wedstrijd tegen Olympiakos Piraeus. Arsenal won met 2-0 en de spits scoorde alweer. Eduardo hield de bal vast tot Van Persie het zestienmetergebied in was gekomen en speelde precies op tijd opzij.

Van Persie maakte tegen Blackburn Rovers zijn negende doelpunt in acht wedstrijden en Arsenal raasde naar een 6-2 overwinning. Tijdens het doelpuntenfestijn schoof Fàbregas de bal slim naar Van Persie en die schoot zo ongenadig hard in dat Robinson volkomen kansloos was. Had hij in de baan van het schot gestaan, dan was hij met evenveel kracht tegen de touwen geslagen als de bal.

Het leven lachte Van Persie toe en hij vierde de geboorte van zijn tweede kind, Dina Layla, met het openingsdoelpunt tegen Birmingham City, waarmee Arsenal thuis met 3-1 korte metten maakte. Alex Song speelde hem in de voeten aan, Van Persie nam de bal mee en schoot hem in het doel.

Na de wedstrijd vertelde hij aan *The Irish Examiner* dat ondanks het slaapgebrek de komst van zijn dochter zijn leven enorm had verrijkt en dat het krijgen van kinderen hem en Bouchra iets hadden gegeven dat hun bestaan een fundament gaf. 'Ik krijg momenteel te weinig slaap, maar mijn gezinsleven is fantastisch,' meldde hij. 'Het belangrijkste in mijn leven zijn mijn kinderen en mijn vrouw en dat geeft stabiliteit. Dat geeft je een basis om te presteren, want het is niet goed om altijd maar te gaan stappen.'

Nadat hij in de groepsfasewedstrijd van de Champions League Fàbregas tegen AZ prachtig de gelegenheid had gegeven om te scoren, maakte hij tegen West Ham United tijdens een 2-2 gelijkspel met een beheerste volley zijn zesde competitiedoelpunt. Gedurende zijn weer eens indrukwekkende optreden op Upton Park kopte hij ook nog de bal à la Beb Bakhuys net naast het doel.

Hij was aan het begin van de competitie in topvorm en door zijn twee doelpunten thuis tijdens de vernederende 3-0 overwinning op Tottenham Hotspur werd zijn populariteit onder de Arsenal-aanhang alleen maar groter. Hij opende vlak na rust de score door bij een voorzet van Bacary Sagna centrale verdediger Ledley King af te troeven, waarna Fàbregas er een paar tellen later een tweede doelpunt aan toevoegde. Het derde doelpunt leek een scène uit een lachfilm; de bal flipperde tussen Ledley King en de tevergeefs grabbelende keeper Heurelho Gomes door, sprong voor de voeten van Van Persie en eindigde in het doel. De Spurs gaven zich in feite al gewonnen nadat Van Persie Arsenal aan de leiding had gebracht. Man van de wedstrijd Van Persie vertelde Sky Sports dat zijn doelpunt Tottenham had overrompeld en dat de tegenpartij daar niet meer van hersteld was. 'In het eerste halfuur was het een stevige en moeilijke wedstrijd omdat we allebei voor de winst gingen. Vanaf het moment dat we de eerste goal scoorden, gaven ze het eigenlijk op – en helemaal na dat prachtige doelpunt van Fàbregas.'

Hij genoot met volle teugen van zijn rol als centrumspits, dat bewees zijn plaats op de topscorerslijst wel. In het programmaboekje bij een wedstrijd liet hij optekenen: 'Ik moest aan mijn nieuwe rol wennen omdat ik daarvoor als schaduwspits speelde, en dus moest ik mijn weg nog vinden. In het begin van het seizoen verloor ik te veel energie aan mijn verdedigende taken en moest ik het juiste evenwicht vinden. Het is echt van belang voor het team dat ik energie overhoud om doelpunten te maken en assists te geven en op andere manieren nuttig te zijn.'

De vernedering van de Spurs bleek dat seizoen zijn laatste daad voor Arsenal te zijn, want Van Persie scheurde in een wedstrijd voor het Nederlands elftal een enkelband. Tijdens een vriendschappelijke uitwedstrijd van Oranje tegen Italië viel Van Persie na een overtreding van Giorgio Chiellini verkeerd op zijn rechterenkel en moest met een brancard van het veld worden gedragen. In eerste instantie dachten de artsen dat hij maar

zes weken uit de roulatie zou zijn en toonde Van Persie zich optimistisch over een snelle comeback.

Hij had er alles voor over om fit te worden, en nadat hij had gehoord over een nieuwe alternatieve therapie waarmee blessures sneller zouden genezen, vloog Van Persie naar Belgrado om de 'beroemde' Mariana Kovacevic zijn enkel met het vocht van een paardenplacenta te laten masseren. Dit soort alternatieve therapie werd in Engeland zonder meer als onzin afgedaan, maar het interesseerde Van Persie geen zier wat de mensen ervan vonden. De Manchester City-spelers Pablo Zabaleta, Nigel de Jong en Vincent Kompany waren allemaal na een bezoek aan Kovacevic onder de indruk geweest van het resultaat en daarom vond Van Persie dat hij het ook maar eens moest proberen.

Aan de vooravond van zijn reis naar Servië sprak hij er met de BBC over. Hij leek er niet al te zeer van overtuigd dat hij baat zou hebben bij de behandeling. Dat hij zo'n eind wilde reizen voor iets wat misschien wel volkomen zinloos was, toonde aan hoe ontzettend graag hij weer deel van het team wilde uitmaken: 'Ze is onduidelijk over haar werkwijze, maar ik weet dat ze je masseert met het vocht van een placenta. Ik heb contact gehad met de fysiotherapeuten van Arsenal en ze gaven me toestemming om het te doen. Ik probeer het want het kan geen kwaad, en wie weet, helpt het.'

Paardenplacenta of geen paardenplacenta, het herstel verliep moeizaam en voordat Van Persie het wist was er weer een belangrijk seizoen aan zijn neus voorbijgegaan. Wenger was er stellig van overtuigd dat de competitie anders zou zijn verlopen als Van Persie de hele competitie de aanvalsleider zou zijn geweest.

Aan het einde van het seizoen vroegen de Arsenal-supporters zich af hoe de competitie zou zijn gegaan als Van Persie de hele tijd fit was gebleven. Nadat hij Arsenal naar een daverende start met mooi voetbal had geleid, wat het team zowel applaus als punten opleverde, viel het elftal terug en beëindigde de competitie als derde, tien punten achter nummer twee Manchester United en elf achter kampioen Chelsea. Aan Arsenal tv vertelde Van Persie tijdens de jaarlijkse 'evaluatieronde' na afloop van de competitie dat het elftal op sommige momenten schitterend had gespeeld, maar niet constant genoeg was om de hoofdprijzen te winnen: 'We hebben bij vlagen fantastisch gespeeld. Op andere momenten waren we niet goed genoeg, maar ik vind dat we weer hebben laten zien dat we heel goed kunnen voetballen. We zijn derde in een uitzonderlijk sterke competitie geworden, en dat is niet slecht, weet je.' Tijdens zijn rondje om het veld werd zijn naam luid en trots gescandeerd en dat moet hem goed hebben gedaan.

Wenger geloofde rotsvast in de talenten van Van Persie en zette hem op gelijke hoogte met enkele van de grootste spelers van dit tijdperk. Hij vertelde aan *The Independent*: 'Hij stond op het punt een van de beste spelers ter wereld te worden en opeens deed hij niet meer mee. Als hij niet geblesseerd was geraakt, zouden we dan niet over hem praten zoals we over Lionel Messi, Cristiano Ronaldo en Wayne Rooney praten? We zouden hem in dat rijtje zetten, dat weet ik wel zeker. Hij kan een eindpass geven, doelpunten maken en is goed in de combinatie. Hij is een leider, want hij bezit voelbalintelligentie en denkt na

over het spel. En hij is de laatste drie of vier jaar ook veel volwassener geworden.'

De opmerking over dat hij volwassener is geworden geeft aan dat Wenger wist dat Van Persie nog lang geen complete voetballer was op het moment dat hij hem bij Feyenoord weghaalde. Dit was zijn manier om te zeggen: 'Ik had gelijk', ook al had Van Persie door al zijn blessures niet de enorme indruk gemaakt die hij anders misschien wel zou hebben achtergelaten. De Van Persie die Arsenal van Feyenoord overnam was een slimme belofte met grote problemen, waarvan Wenger met zekerheid geloofde dat Arsenal ze uit kon bannen.

Met Van Persie veegde het team iedere tegenstander van het veld en scoorde zesendertig doelpunten in elf competitiewedstrijden. Zonder hem verloor de ploeg drie van de vier eerstvolgende wedstrijden.

Hoewel Wenger teleurgesteld was dat hij het grootste deel van het seizoen had ontbroken, verwachtte hij dat Van Persie een goed wk zou spelen en dat hij aan het begin van het seizoen erna beter dan ooit in Londen terug zou komen: 'Wanneer ik een speler selecteer betekent dit dat hij scherp en fit is. Robin mist wedstrijdrhythme, maar fysiek is hij in orde. Het blijft altijd een gok, maar hij is sterker geworden en zijn toekomst ziet er goed uit. Wat mij het meest bevredigt, is dat hij tijdens de training niet de indruk wekt een tijdje weg geweest te zijn. In het algemeen geloof ik niet dat we dit jaar pech hebben gehad. Ik geloof dat het team een onvoorstelbare mentale kracht heeft getoond en heeft laten zien dat het een grote stap vooruit heeft gezet.'

Arsenal liet alle hoop op het winnen van het kampioenschap varen nadat het op White Hart Lane tegen Tottenham Hotspur met 2-0 achter kwam te staan. Met iets meer dan twintig minuten te spelen kwam Van Persie in het veld. Een overrompelende volley van Danny Rose bij zijn debuut in de Premier League en een treffer van de aankomende vedette Gareth Bale hadden tegen de tijd dat Van Persie inviel al te veel schade aangericht, maar zijn komst bracht toch weer leven in de Gunners. Nadat Abou Diaby de bal in de vrije ruimte had gespeeld, stopte Van Persie hem met zijn borst en liet hem voor zijn voeten rollen, waarna hij met een indrukwekkende volley doelman Heurelho Gomes tot een spectaculaire redding dwong. De Braziliaanse keeper bleek niet te kloppen en sloeg een vrije trap van Van Persie weg, waarna hij ook nog een kopbal van Sol Campbell tegen de lat werkte. Het was weer eens niet de avond van Arsenal, of beter gezegd, weer eens niet het seizoen van Arsenal.

Net niet

Wie succes heeft, vergeet maar al te gemakkelijk welke mensen hem hebben geholpen het te behalen. Tijdens het wk had Van Persie iets gemeen met Michel Bastos van Brazilië, Brett Holman van Australië, Salomon Kalou van Ivoorkust, Kim Nam-Il van Zuid-Korea en Patrick Mtiliga van Denemarken. Ze hadden allemaal ooit voor Excelsior gespeeld. Dat oud-papierclubje speelde een grote rol in de ontwikkeling van zes van de beste voetballers van de wereld en waar zou Van Persie in 2010 zijn geweest zonder zijn tijd op Woudestein?

Het hoogtepunt in de loopbaan van een voetballer is ongetwijfeld het moment dat hij zijn land op een wereldkampioenschap mag vertegenwoordigen, en aangezien hij nu over meer ervaring dan bij het vorige toernooi beschikte, was de kans reëler dat Van Persie de beker mee naar huis kon nemen. Zuid-Afrika 2010 werd een opmerkelijk toernooi. Veel grote landen struikelden in de eerste ronde, vrijwel iedereen klaagde over de zwabberbal en het voortdurend blazen op de toeterachtige vuvuzela's stuwde de verkoop van paracetamol op tot grote hoogtes.

Van Persie had niet veel nodig om in de juiste stemming te komen. Hij vertelde aan de *Scottish Daily Record* dat hij in de aanloop naar het toernooi onophoudelijk met het wereldkampioenschap bezig was en dat hij thuis zelfs een poster aan de muur had hangen waarop Diego Maradona de trofee omhooghield: 'Ik heb een enorme foto van Maradona in mijn spelletjeskamer. Als we winnen wil ik een foto waarop ik de wereldkampioenschapsbeker omhooghoud, en hopelijk scoor ik het winnende doelpunt. Ik heb er [tijdens mijn revalidatie] onvoorstelbaar hard voor gewerkt. Ik weet dat als mijn lichaam in vorm is, ik me op het veld nergens zorgen over hoeft te maken.'

In het verleden waren de kansen van Oranje op het winnen van een toernooi door onenigheid tussen spelers vergooid en in de aanloop naar Zuid-Afrika deed Van Persie ook nu weinig zijn best om de vrede te bewaren. In plaats van vragen over de 'Grote Vier' – hijzelf, Arjen Robben, Wesley Sneijder en Rafael van der Vaart – te ontwijken en te benadrukken dat ze als een team moesten opereren, accepteerde hij die term als een feit. Misschien begreep hij niet goed wat de interviewer met zijn vraag bedoelde, wellicht was hij te weinig op zijn hoede, maar hij sprak de constatering in ieder geval niet tegen. Dit kon hem zijn plaats in het elftal kosten, want coach Bert van Marwijk zal allesbehalve blij met zijn houding zijn geweest.

Van Persie vond niet alleen dat vier spelers beter waren dan de rest van de ploeg, hij was ook zo naïef om te verklaren dat hij liever met Rafael van der Vaart dan met Dirk Kuyt speelde. Voor de buitenwereld was het alsof hij partij koos, en Oranje leek weer eens op een toernooi van botsende persoonlijkheden af te stevenen.

Onder een keiharde coach – Alex Ferguson of Roy Keane bijvoorbeeld – zou hij waarschijnlijk uit de selectie zijn gegooid. Hoewel het zijn woorden niet waren geweest, had hij het idee als feit onderschreven. Dit was het gedrag dat je kon verwachten van het vroegere ‘probleemkind’ Van Persie, niet van de volwassen, bezonken Van Persie van 2010.

Het incident werd onder de vloermat geveegd, maar het benadrukte wel het gevaar dat spelers vormen die met de pers praten. De woorden van spelers kunnen zo verschillend worden geïnterpreteerd, dat het een wonder is dat de teams geen strengere beperkingen krijgen opgelegd. De media hebben ten goede of ten kwade een enorme invloed op de voetballers en op hun acties in het veld. Het Engelse nationale elftal bijvoorbeeld maakte tijdens het toernooi een matte indruk, en dat had beslist iets te maken met het feit dat John Terry zijn aanvoedersband moest inleveren nadat de *News of the World* zijn beruchte verhouding met de toenmalige vriendin van ploeggenoot Wayne Bridge in de publiciteit had gebracht.

Er werd niet meer over de kwestie gesproken. Waarschijnlijk had Van Marwijk wel willen reageren op wat er was gezegd, maar was hij bang om zo vlak voor het toernooi een van zijn sterspelers te verliezen. Misschien sprak hij onder vier ogen met Van Persie of wilde hij er pas na het WK in het openbaar iets over kwijt.

Ex-international Ronald Koeman vatte het belang van een topfitte Van Persie goed samen. Aan de vooravond van de groepswedstrijd in de Champions League tussen het door hem getrainde AZ en Arsenal liet hij weten: ‘Op dit moment is Van Persie de beste Nederlandse voetballer, dat laat hij iedere week bij Arsenal zien.’

Ruud Gullit, die net als Koeman in 1988 met Nederland het Europees kampioenschap veroverde, geloofde dat het feit dat Van Persie’s seizoen door blessures was verstoord op het toernooi weleens in het voordeel van Nederland kon zijn. Hij had er volgens de *Daily Star* een goed gevoel over: ‘Van Persie zal voor ons een grote ster op het toernooi zijn, want ik zie hetzelfde patroon als bij Van Basten. Die was in 1988 geblesseerd en kwam tijdens het toernooi weer in vorm. Uiteindelijk deden we het heel goed en dat kwam door Van Basten. Hij was op dat moment zo verschrikkelijk goed. Het kan voor Nederland een voordeel zijn dat Van Persie geblesseerd was en nu terugkomt. Hij is fit, scherp, hongerig. Hij wil geen rust, hij wil spelen, doelpunten maken.’

Van Persie’s blessure was voor hem en voor Arsenal een ramp. Maar voor Nederland is het misschien wel een zegen. Ik heb hem onlangs nog gesproken en zag hem in Nederland toen hij van zijn blessure probeerde te herstellen. Hij zag er heel goed uit. Het is heel moeilijk om op een WK veel doelpunten te scoren en ik denk dat je zes of zeven goals moet maken om topscorer te worden. Hij kan dat.’

Wat Gullit zei sneed hout. Hij had hetzelfde meegemaakt met Van Basten en het was een steekhoudend argument. Veel spelers kwamen rechtstreeks uit een druk seizoen naar het eindtoernooi, Van Persie niet en dat gaf hem een duidelijk voordeel.

In tegenstelling tot de lichter van 2006 was dit Oranje volwassen – de gemiddelde leeftijd was 27,7 jaar. Deze spelers waren inmiddels in alle grote competities door de wol

geverfd geraakt en zouden niet snel onder de druk bezwijken. Hun oersterke mentaliteit zou zeker in het voordeel van Nederland zijn.

Op 14 juni trad Van Persie met Oranje voor de openingswedstrijd aan. Het leek nog een heel eind weg voordat hij de wereldkampioenschapsbeker omhoog zou kunnen houden, een heel eind weg in de zin van het aantal wedstrijden dat ze moesten winnen en de vier weken die het duurde tot aan de finale, maar geografisch gezien was hij al op de plek van de eindwedstrijd. Nederland-Denemarken werd in het stadion gespeeld waar ook de finale zou plaatsvinden, in het Soccer City-stadion in Johannesburg.

De meeste teams in Zuid-Afrika kenden een trage start en ook hier duurde het even voordat de wedstrijd op gang kwam. Er werd wat gemopperd over de herrie van de vuvuzela's – toeters die als de toeschouwers erop bliezen het geluid van een reusachtige zwerm boze bijen produceerden – die de cadans van de wedstrijd verstoorde.

Van Persie – nauwlettend gadeslagen door Johan Crujff, die er op de tribune door de tv-camera's werd uitgepikt – leverde in de openingsfase maar twee bijdragen van enig belang. Eerst bracht hij met zijn borst de bal vakkundig onder controle om vervolgens Wesley Sneijder in stelling te brengen, wiens schot werd geblokkeerd, daarna trok hij lichtvoetig naar binnen en schoot zelf – maar ook dat schot werd geblokkeerd.

Halverwege de tweede helft werd er eindelijk een bres in de Deense verdediging geslagen, een doelpunt dat grotendeels op het conto van Van Persie kon worden bijgeschreven. Terwijl hij achter een doorloopbal aan ging die van het doel wegrolde, rende keeper Thomas Sørensen uit zijn doel om de bal te onderscheppen. Van Persie trapte de bal slim voor de toestormende Deense Hulk weg en rende links naar de achterlijn, waar hij de bal stopte voordat deze uit zou gaan. Hij draaide zich van de achterlijn weg, deed of hij met rechts ging voorzetten, draaide nog een keer en gaf met links voor. Hoewel er geen Nederlandse speler in zijn buurt stond, kopte Christian Poulsen de bal tegen de rug van medeverdediger Daniel Agger aan, waarna hij in het doel stuitte.

Het doelpunt werd dan wel niet door een Nederlandse speler gemaakt, maar alle goals waren belangrijk en Van Persie had voor het eerst op het WK 2010 toegeslagen. Het had er alle schijn van dat de spelers wat tijd nodig hadden om op dreef te komen, en dat gold ook voor de gewoonlijk zo koele Van Persie – hij stormde op het doel van Sørensen af, maar omdat zijn aanname verre van groots was, stuitte de bal in de handen van de doelman.

Net als dat seizoen bij Arsenal was hij in de openingswedstrijd in de eerste plaats aanspeelpunt en de man die de passes uitdeelde. De statistieken spraken duidelijke taal: 95 procent van zijn passes was goed. Ook Dirk Kuyt maakte een goede indruk en stelde de overwinning veilig door van dichtbij 2-0 in te tikken.

Van Marwijk was ondanks de 2-0 overwinning niet erg onder de indruk van het spel van zijn elftal. In een persconferentie na afloop van de wedstrijd constateerde hij: 'We probeerden mooi te voetballen maar leden telkens balverlies. Bij vlagen zag je hoe goed we kunnen zijn.'

Zeggen dat iets beter kan – hoe vaak beweert een drugsverslaafde niet dat hij is afgekickt – is nog niet hetzelfde als daadwerkelijk iets verbeteren. Nadat de rampzalige blunder van doelman Robert Green Engeland in de openingswedstrijd tegen de Verenigde Staten de overwinning kostte en de wedstrijd in een 1-1 gelijkspel eindigde, werd hij door trainer Fabio Capello naar de reservebank verbannen. Van Marwijk had niet de ‘luxe’ van een duidelijke zondebok – daarnaast had zijn team zojuist gewonnen, Engeland had gelijk gespeeld –, en daarom bleef hem geen andere mogelijkheid over dan met zijn spelers om de tafel te gaan zitten en na te denken over enkele omzettingen in de opstelling.

Misschien dat sommige landen hun open relatie met de pers nog eens in overweging namen, maar ook de journalisten zullen zich zo nu en dan achter de oren hebben gekrabd. Bijvoorbeeld op het moment dat Dirk Kuyt in de aanloop naar hun tweede groepswedstrijd tegen Japan deze smakeloze ‘grap’ maakte: ‘Bij veel spelers is sushi een geliefd product [...] en ik hoop dat we ze morgen ook opeten.’ Wie weet, is Nederlandse humor net als sushi iets wat je moet leren waarderen.

Van Persie leidde in Durban tegen Japan de aanval en werd binnen de eerste tien minuten door Daisuke Matsui omvergetrokken. Het werd een fel duel waarin de Japanners zich niet zonder slag of stoot aan hun gerenommeerde tegenstanders wensten over te geven. Tot ergernis van Oranje bleven de elf Japanners op hun eigen helft hangen en maakten zo vrijwel iedere aanvallende actie onmogelijk. De Japanse verdediger Yuji Nakazawa voelde de kracht van Van Persie’s woede – de Nederlander legde nogal dom zijn handen om de nek van zijn tegenstander – en Van Persie had het geluk dat zijn overtreding met niet meer dan een vrije trap werd bestraft.

Van Persie kon vroeg in de tweede helft de score openen, maar wist de juiste richting niet te vinden. Giovanni van Bronckhorst zette zijn tegenstander op het verkeerde been en gaf van links een mooie voorzet, maar Van Persie stond iets te ver naar voren en moest een stapje naar achteren doen om bij de bal te kunnen komen. Hij wist de bal wel te raken, maar door die achterwaartse beweging had zijn kruiselingse kopstoot alle kracht verloren en was het voor de doelman meer een zachte terugspeelbal geworden.

Wesley Sneijder zette Oranje ten slotte op voorsprong nadat Van Persie de bal in het zestienmetergebied met zijn rug naar het doel onder controle had gebracht (al dan niet met behulp van een hand). Hij speelde terug op Sneijder, die een keihard schot afvuurde dat doelman Eiji Kawashima volkomen verkeerd beoordeelde waarna de bal tegen het net sloeg. Drie doelpunten voor Nederland en Van Persie stond aan de basis van twee ervan. De nieuwe toernooibal, de Adidas Jabulani, lag van begin tot einde zwaar onder vuur en dit was de eerste keer dat ook Nederland bij de discussie betrokken raakte: veel neutrale toeschouwers waren van mening dat Kawashima door de zwabberbaan van de bal volslagen mistastte.

Verdediger Johnny Heitinga van Everton gaf later in het toernooi in een interview met de *Daily Star* toe dat de onvoorspelbare bal in het voordeel van spelers als Sneijder was: ‘Sneijder kan van ver buiten het strafschoopgebied doelpunten maken, zeker met die rare

Jabulani.’ De bal zwabberde dan wel, maar – zoals veel verstandige commentatoren opmerkten – daar had ieder team last van; alle spelers moesten met de eigenaardigheden van de bal leren omgaan. In sommige wedstrijden, zoals die van Nederland tegen Japan, won het elftal dat zich het beste aan de bal had weten aan te passen.

De beste speler van Nederland had er geen probleem mee de zekerste weg te kiezen en trapte een hoekschop van Yasuhito Endo de tribunes in. Nigel de Jong veroorzaakte in de blessuretijd met een al te ijverige duw bijna nog een penalty, maar daarna sloten de Nederlanders de wedstrijd opgelucht af met twee overwinningen uit evenveel wedstrijden.

Oranje had nauwelijks het aantrekkelijke voetbal laten zien waar het bekend om staat. Van Marwijk vertelde na de overwinning op Japan tegen CBC Sports: ‘Waarom zouden we ons op mooi voetbal concentreren in plaats van op winnen? Ik verzeker u dat we graag, heel graag willen winnen, en als dat in stijl lukt, prachtig, maar je moet ook met lelijk voetbal kunnen winnen.’

Verfijnde technici als Van Persie en Sneijder stonden voor een juiste balans tussen mooie acties en spijkerharde tackles naast bikkelaars als Nigel de Jong en Johnny Heitinga. Dit Nederlands elftal was zeker veel gemener dan in voorgaande jaren en ook Van Persie liet met harde tackles en stevig duwwerk zien dat hij meer in huis had dan alleen een fluwelen balbehandeling.

Johnny Heitinga sloot zich aan bij de roep om een ‘nieuw’ Oranje; het elftal wilde af van de faam aantrekkelijk te voetballen, maar als het erop aankwam geen prijzen te kunnen winnen. Hij vertelde aan de *Daily Star*: ‘We moeten nu allemaal onze kans grijpen. Vroeger zeiden de mensen altijd dat het Nederlands elftal zo leuk kon voetballen en werden we bewonderd om ons spel. Maar daar wonnen we nooit iets mee. Dat weten we maar al te goed en dat willen we veranderen.’

Van Persie moest in het toernooi nog steeds het net vinden. Hij bleek moeite te hebben met de Jabulani-bal, waarvoor het GripnGroove-aerodynamische systeem was toegepast om hem een wat minder voorspelbare baan te geven dan de ‘effectieve en nauwkeurige’ Nike Total 90 Ascente, die tijdens het voorbije seizoen in de Premier League was gebruikt. Vooral de vrije trappen vielen bij dit wk tegen en Van Persie, gewoonlijk moordend als hij van zo’n vijftwintig meter zijn voet achter de bal zette, was zelfs nog niet in de buurt van een doelpunt geweest. Van der Vaart, die met zijn opvallende optreden in het toernooi een transfer naar Tottenham verdiende, nam de vrije trappen. Van Persie mocht het niet eens proberen.

De in de Engelse competitie uitkomende spelers hadden een licht nadeel ten opzichte van de spelers uit andere competities waar de bal in het seizoen 2009-2010 was ingevoerd. De voetballers uit bijvoorbeeld de Duitse Bundesliga waren de spelers uit de Premier League te vlug af omdat ze al een seizoen aan het gedrag van de Jabulani hadden kunnen wennen.

Tegen de tijd dat Nederland voor zijn laatste groepswedstrijd tegen Kameroen aantrad, was het elftal misschien wel de grote outsider voor de titel geworden. Het team had in de

eerste twee wedstrijden nauwelijks sprankelend voetbal laten zien, maar wel twee keer gewonnen.

Nu de teller van Van Persie in de eerste twee wedstrijden op nul was blijven staan, voelde hij de druk om te scoren. Hij was immers de aanvalsleider en hoewel hij het creatieve brein achter de meeste van Oranje's beste acties en doelpunten was geweest, zou het publiek al snel vraagtekens bij zijn optreden gaan zetten als hij niet zelf goals maakte.

In Kaapstad maakte Van Persie eindelijk een doelpunt. Hij en Sneijder leken elkaar beter aan te voelen dan in de vorige wedstrijden en ze kwamen allebei in de openingsfase bijna tot scoren. Al in de achtste minuut moest tweede keeper Souleymanou Hamidou snel van de doellijn komen om een doorloopbal onschadelijk te maken voordat Van Persie in kon schieten. Van Persie kwam steeds meer in de buurt van een doelpunt en na een mooie combinatie met Sneijder schoot hij tegen de uitkomende en in het blauw geklede Hamidou.

Jonathan Liew van *The Telegraph* liet zich wellicht door zijn enthousiasme meeslepen door te stellen dat Van Persie en Sneijder 'uit eenzelfde familie van uitzonderlijk begaafde herten' afkomstig waren, maar zijn wat merkwaardige beeldspraak klopte wel. Het begon nu werkelijk te klikken tussen die twee en misschien was dit het soort vanzelfsprekende samenspel dat de supporters van Arsenal tussen Van Persie en zijn teamgenoten mochten verwachten als hij ooit lang genoeg blessurevrij bleef. Tien minuten voor de rust onderscheidde Van Persie zich eindelijk door samen met Van der Vaart prachtig combinerend een opening te creëren. Nadat hij op rechts de vrije ruimte had opgezocht, liep hij langs de linksback van Kameroen en Tottenham Hotspur Benoît Assou-Ekotto, draaide van het doel weg en speelde de bal naar Van der Vaart op het middenveld. Terwijl de Kameroense linksback toekeek, snelde Van Persie binnendoor richting doel, ontweek na een op de centimeter nauwkeurig toegespeelde bal de achterhoede en stormde op de goal van Hamidou af. Kuyt sprong van hem weg en Van Persie schoot met zijn rechtervoet tussen de benen van de keeper door. De creatieve genieën omhelsden elkaar in een hoek van het veld en Oranje was een flink eind op weg naar de eerste plaats in zijn groep.

Het beetje extra aan snelheid en scherpte dat Van Persie opbracht had misschien wel iets te maken met het feit dat hij grote delen van de competitie niet had meegespeeld – precies zoals Ruud Gullit had voorspeld. Assou-Ekotto moest bij Tottenham vierendertig keer voluit gaan omdat zijn ploeg zich naar een Champions League-kwalificatie vocht, terwijl Van Persie na de aanslag van Giorgio Chiellini een groot deel van het seizoen had gemist.

Naar verluidt kon Van Persie nog steeds niet op volle kracht spelen. Het bewijs hiervan was misschien dat hij een keer recht op Hamidou schoot. Zijn ploeggenoten hadden kennelijk nog niet alle vertrouwen in hun aanvalsleider, want Van der Vaart en Sneijder namen de vrije trappen. Door de eigenzinnige Jabulani werd het effect van Van Persie's draaiballen geneutraliseerd en daarom nam Oranje bij vrije trappen de tactiek over die door andere ploegen werd toegepast. In plaats van de bal over de muur in het doel te

schieten, namen veel teams liever het zekere voor het onzekere en probeerden ze de bal tussen de muur en de keeper te laten vallen. De Jabulani maakte zo'n onvoorspelbare stuiter dat hij vaak nauwelijks onder controle te krijgen was en een horde spelers moest het doelgebied binnenrennen in een poging de bal tussen de palen te schieten.

Na zijn eerste doelpunt in de eindronde te hebben gemaakt, maakte Van Persie plaats voor Huntelaar. Niet lang daarna werd Van der Vaart door Arjen Robben vervangen, ook een aanvaller van naam die aan het terugkomen was van een zware blessure. Robben was voor het toernooi in een vriendschappelijke wedstrijd geblesseerd geraakt en zijn creatieve inbreng werd bij Nederland node gemist. Zonder Van Persie stond het team meteen het eerste tegendoelpunt van het toernooi toe. Van der Vaart beschermde na een vrije trap van Geremi met een opgeheven arm zijn gezicht. De negentwintigjarige Samuel Eto'o zette de penalty dankbaar in een doelpunt om.

Dit had Van Persie liever niet gezien, maar van wat er daarna gebeurde zal hij ook niet echt vrolijk zijn geworden. Robben creëerde een kans uit het niets en knalde hard tegen de paal, Klaas-Jan Huntelaar, de vervanger van Van Persie, lette goed op en schoot de bal in het lege doel.

Oranje had alle wedstrijden gewonnen en Van Persie speelde een grote rol in hun promotie uit groep E. Maar het team toonde slechts bij vlagen zijn frivole gezicht en voetbalde bij tijd en wijle nogal hard. Het Oranje-legioen was blij dat hun ploeg een ronde verder was gekomen, maar de supporters waren nauwelijks ondersteboven van wat ze hadden gezien. Volgens Van Marwijk ontstond het verdedigende slippertje dat tot de gelijkmaker van Kameroen had geleid in een slordige fase die ze zich voortaan niet meer konden veroorloven.

Wellicht bewaarde het team het beste voor later in het toernooi. Misschien had het lering getrokken uit de fouten van Euro 2008, waar de spelers na een flitsend begin te opgebrand waren om het hoge niveau te handhaven.

Diverse spelers zeiden tegen de pers dat de mensen zich geen zorgen hoefden te maken over het onaantrekkelijke spel van Oranje, maar Van Persie had het hart op de tong en beloofde de supporters dat het elftal veel meer zou gaan bieden. Hij vertelde aan *The Times* dat de prestaties van zijn elftal waarschijnlijk beter zouden worden zodra ze in Zuid-Afrika de knock-outfase hadden bereikt: 'Ik hoop dat er voor ons in het toernooi nog veel meer in het vat zit. Na de eerste drie wedstrijden weten we dat we op een hoger niveau kunnen spelen. Je kunt soms zien dat we heel goed kunnen voetballen en we hebben de juiste instelling. We willen aantrekkelijk en aanvallend voetbal spelen.'

Met de geslaagde terugkeer van Robben was er storm op til. Wie zou er uit de basisopstelling worden gezet? Van Persie's plaats liep gevaar, er moest nu eenmaal iemand worden opgeofferd. Zijn opmerkingen voor het toernooi over met wie hij het liefst zou spelen konden zich nu tegen hem keren en wie nam het een resolute coach kwalijk als hij een speler met een te grote mond voor zijn uitspraken liet boeten?

Ex-international Boudewijn 'Bolo' Zenden vertelde *The Times*: 'De spelers zijn

volwassen genoeg om te kunnen omgaan met Van Persie's fout geciteerde opmerkingen over Kuyt. Zeven spelers maakten al deel uit van het team van Euro 2004. Mark van Bommel heeft veel gezag in de ploeg: hij is geen aanvoerder, maar je hoeft geen band te dragen om een leider te zijn.

Zodra Arjen Robben weer volledig fit is, moet Bert van Marwijk misschien iemand schrappen, en dan zien we wel hoe er wordt gereageerd. Zolang de resultaten goed zijn, kent iedereen zijn plaats. Maar als het anders loopt dan gewenst, merk je pas wat voor vlees je in de kuip hebt. Maar nu is de stemming goed.'

De stemming was inderdaad goed, maar er lag een ander probleem in het verschiep voor de Nederlanders, die bij de bookmakers als toernooifavorieten slechts op zeven tegen één stonden. Als ze in de tweede ronde Slowakije zouden weten te verslaan, wachtte hun in de kwartfinale mogelijk een ontmoeting met Brazilië.

Maar eerst moest de horde Slowakije worden genomen en Van Persie wist dat dat geen makkelijke opdracht zou zijn. Hun Europese collega's waren niet licht te onderschatten nadat ze in de laatste wedstrijd van hun groep Italië met 3-2 hadden verslagen en daarmee de viervoudige wereldkampioen uitschakelden.

Van Persie op een persconferentie: 'Slowakije zal heel moeilijk worden. Ze hebben karakter getoond, gaven tegen Italië niet op en het was voor hun land een prachtig resultaat. Bij ons ziet het er tot nu toe goed uit, maar op onderdelen kunnen we beter.'

Van Persie zal bij het bekend worden van de opstelling een zucht van verlichting hebben geslaakt. Arjen Robben nam de plaats van Rafael van der Vaart in en hij was nog steeds de aanvalsleider. Zolang hij in het team stond, zou Van Persie niet al te jaloers op Robben zijn.

In de vijfde minuut gaf Dirk Kuyt (die op de plek van Van der Vaart speelde, iets waar Van Persie niet al te blij mee zal zijn geweest) een mooie voorzet die Van Persie in had moeten koppen. Maar hij schatte de snelheid van de bal verkeerd in en raakte de bal te laag.

Na tien minuten had het 1-0 kunnen zijn. Van Persie manoeuvreerde zich door de verdediging heen en schoof de bal onzelfzuchtig naar Sneijder, maar die stond nog niet op scherp en schoot te zacht in.

Robben opende de score na een knappe solo die hij met een schot in de hoek van het doel afrondde. Dit was het beste Nederlandse optreden tot dan toe. Zoals Van Persie had beloofd, liep het nu beter – op een bepaald moment onderbrak Nigel de Jong een aanval van Slowakije zelfs door met een hakje de bal weg te werken.

Van Persie deed alles goed, behalve dat hij geen doelpunten maakte. Nadat Mark van Bommel hem de bal in de loop had meegegeven, kon hij alleen maar onbeheerst met een been naar de bal zwaaien en schoot afschuwelijk ver naast. Hij kreeg volop mogelijkheden om te scoren, maar benutte ze eenvoudigweg niet en leek met slechts één doelpunt in vier wedstrijden op slechte rapportcijfers af te stevenen.

Die slechte afwerking wekte zijn frustratie op en linksback Radoslav Zabavnik werd een willekeurig slachtoffer van Van Persie's onvrede. De twee kwamen in de tweede helft hard met elkaar in botsing en voor de Slowaak liep het met een beuk tegen zijn scheenbeen het slechtst af.

Oranje stelde de overwinning veilig doordat de Slowaakse doelman Jan Mucha onnodig uit zijn doel stormde om een bal op te eisen die hij nooit te pakken kon krijgen. Sneijder profiteerde met hulp van Kuyt volop van deze blunder. Robert Vittek scoorde voor Slowakije een troostpenalty tegen, veel te laat, maar dit doelpunt zette zeker de schijnwerpers op de gaten in de Nederlandse verdediging.

Het elftal had nog steeds geen 'klassiek' optreden gegeven, en Van Persie's papieren werden geleidelijk aan minder waard. Hij kon niet voldoen aan de verwachtingen die men van iemand heeft die voor het begin van het toernooi als international al achttien doelpunten op zijn naam had staan.

Na afloop vertelde Van Persie de verslaggevers eerlijk over zijn frustratie dat hij de weg naar het doel niet wist te vinden: 'Ik scoor maar niet en dat vreet aan me. Ik wilde tegen Slowakije de wedstrijd uitspelen omdat ik dacht dat zij in de laatste tien minuten risico's zouden gaan nemen en dat ik daar gebruik van kon maken. Ik zag dat er ruimte ontstond en wilde daarvan profiteren en schrok daarom toen ik eruit moest. Ik doe mijn stinkende best en wil dolgraag scoren en assists geven, maar tot nu toe pakt het allemaal niet zo goed voor me uit.'

Het was duidelijk dat het, hoewel zijn ploeg de kwartfinale had bereikt, met Van Persie mentaal niet zo goed ging. In de nasleep van de wedstrijd beschuldigde men hem ervan dat hij boos had gereageerd op zijn vervanging in de tachtigste minuut en tegen Bert van Marwijk had gezegd dat niet hij, maar Wesley Sneijder eruit moest. De trainer ontkende dat Van Persie zoiets had gezegd en steunde in het openbaar de aangevallen spits.

Sneijder bleef in het veld en scoorde het tweede, beslissende doelpunt: 'Robin heeft me verzekerd dat hij dat niet heeft gezegd en ik heb geen reden om dat te betwijfelen. Ik heb geen probleem met hem en heb dat ook nooit gehad. Hij was teleurgesteld dat hij eruit moest. Dat is begrijpelijk en is verder niet iets om je druk over te maken. Tegen Brazilië zullen we nog meer dan anders als een eenheid spelen.'

Wat er ook was gezegd, dit soort gekibbel hoort op de een of andere manier bij Oranje. Van de leiding van het nationale team moesten de gelederen gesloten blijven en daarom zal nooit bekend worden wat Van Persie werkelijk heeft gezegd. Van Marwijk wilde niet dat er spelers weg zouden lopen (zoals Gullit deed bij een beruchte ruzie vlak voor het WK van 1994).

Het Franse elftal weigerde te trainen omdat spits Nicolas Anelka vanwege een grote mond tegen bondscoach Raymond Domenech naar huis was gestuurd. Zo'n scheuring kon de ploeg zich in feite niet veroorloven (Frankrijk eindigde als laatste in groep A). Om een soortgelijke situatie te voorkomen haalde Van Marwijk 'geen oude koeien uit de sloot' en

bleef Van Persie bij de kudde om te helpen de klus te klaren.

Oranje had in het Nelson Mandela Bay Stadium nog een paar rekeningen te vereffenen met het land met de beste reputatie in het internationale voetbal: Brazilië. In Van Persie's jonge jaren was het Nederlands elftal tijdens achtereenvolgende wereldkampioenschappen door de 'Seleção' uit het toernooi geknikkerd.

In de kwartfinale van het WK van 1994 had het Nederlands elftal zich dankzij doelpunten van Dennis Bergkamp en Aron Winter na een 0-2 achterstand in de wedstrijd teruggevochten. Het werd vlak voor tijd verslagen door een daverende vrije trap van Branco. In de halve finale van 1998 in Frankrijk was het verschil nog kleiner: in de verlenging bleef het 1-1 en moesten penalty's uitkomst brengen. De Braziliaanse keeper Taffarel stopte de strafschoppen van Phillip Cocu en Ronald de Boer; ook deze keer had Nederland verloren.

Nederland moest nu tegen Brazilië, een van de favorieten van dit toernooi en net als Oranje een land dat van oudsher bekendstond om zijn aantrekkelijke voetbal. Iedere hoop op een terugkeer van het Nederlandse totaalvoetbal werd de grond ingeboord op het moment dat Bert van Marwijk te kennen gaf dat de sport zich sindsdien verder had ontwikkeld. 'Totaalvoetbal, dat is heel lang geleden. Als je dat nu nog wilt spelen, wordt het heel lastig om wereldkampioen te worden,' vertelde hij bij de BBC. 'Het Nederlandse totaalvoetbal is van 1974. We hebben twintig tot dertig jaar heel goed voetbal laten zien. Dat was het totaalvoetbal, en ik herinner me ook nog goed het Braziliaanse sambavoetbal. Maar sport verandert en voetbal verandert ook. Dat heeft te maken met het feit dat iedereen steeds fitter is en dat de organisatie steeds beter wordt.'

Misschien was het moderne voetbal wel te goed georganiseerd om met die flexibele, creatieve speelwijze succes te kunnen hebben. De verwachtingen werden door deze uiteenzetting niet getemperd en Van Persie kreeg de kans om te bewijzen dat het totaalvoetbal toch leefde.

De wedstrijd begon ruzieachtig omdat Van Persie vond dat hij een penalty had moeten krijgen. Dirk Kuyt stuurde hem weg met een voortreffelijk boogballetje en centrale verdediger Juan leek Van Persie tegen de grond te duwen voordat hij de bal veroverde. De Japanse scheidsrechter Yuichi Nishimura zag er geen overtreding in en liet het spel doorgaan. Nederland handhaafde zijn bekende speelwijze door vroeg te storen en Robben probeerde Van Persie aan te spelen, maar de bal rolde buiten de lijnen.

Dit levendige begin leidde tot niets omdat Van Persie er weer niet in slaagde de kansen te benutten, en de Braziliaanse aanvaller Robinho gaf hem het goede voorbeeld door zijn team op een 0-1 voorsprong te zetten. Felipe Melo verstuurde een pass die dwars door de verdediging sneed. Robinho schoot gedecideerd raak en de Nederlanders moesten fiks aan de bak als ze de halve finale wilden bereiken.

Oranje kwam al direct bijna op gelijke hoogte. Van Bommel speelde Kuyt vrij, maar diens schot werd door Julio Cesar uit het doel getikt. Van Persie mocht eindelijk aantreden voor een vrije trap van zo'n dertig meter – tot op dat moment namen Sneijder

en Van der Vaart de vrije trappen –, en demonstreerde overtuigend waarom hij ze eerder niet had mogen nemen. Zijn schot zal de toeschouwers achter het doel meer angst hebben ingeboezemd dan Julio Cesar. Waarschijnlijk wachtte Van Persie vol smart op het moment dat hij van de Jabulani-bal verlost zou zijn en in de Premier League weer met de vertrouwde Nike-ballen kon spelen.

Brazilië was het grootste deel van de eerste helft heer en meester, en Nederland moest alles uit de kast halen om aan de bal te komen. De Brazilianen hadden van tevoren het spel van Van Persie goed bestudeerd; al zijn acties werden meteen doorzien en ze pikten onmiddellijk de bal van hem af. De diepe spits moest steeds verder naar achteren om in balbezit te komen en voor het einde van de eerste helft bivakkeerde de ‘piek op de Nederlandse kerstboom’ al voornamelijk op eigen helft.

Brazilië was zo veel sterker dat het ook voor Nederland scoorde – Julio Cesar rende zijn goal uit om een voor hem onbereikbare voorzet te pakken en de bal sprong via het hoofd van Felipe Melo in eigen doel. Hoewel Oranje tijdens de wedstrijd voornamelijk de tweede viool had gespeeld, kwam het toch met nog twintig minuten te gaan slinks op een voorsprong. Kuyt verlengde een hoekschop van Robben en Sneijder kopte op twee meter van het doel in. Dit was meer dan de dominante Brazilianen konden verdragen en Melo, toch al chagrijnig omdat hij in eigen doel had gekopt, zette in een opwelling zijn noppen vol op het dijbeen van de liggende Robben en werd het veld uitgestuurd. Van Persie deed niets opmerkelijks, behalve dat hij een vrije trap onhandig ver naast en over schoot.

Het eindsignaal klonk en de Nederlandse ploeg vierde uitzinnig van vreugde de overwinning. Ook deze keer had het team niet groots gespeeld en toch hadden ze weer gewonnen. Bij de eerste de beste tegenslag gingen de Brazilianen over de rooie en verloren uiteindelijk de wedstrijd. Er moest wel iets zijn dat Van Marwijk goed deed, al was op het eerste gezicht niet duidelijk wat.

Telkens als Nederland en Brazilië elkaar op een wk troffen, haalde de winnaar van het duel de finale. Dat was in de halve finale tegen Uruguay voor favoriet Oranje een bemoedigend statistisch gegeven. Van Persie was tijdens de wedstrijd in Port Elizabeth op zijn arm gevallen en naar het ziekenhuis gestuurd om voor alle zekerheid een scan te laten maken. Van Marwijk vertelde de BBC dat hij niet zeker wist of er iets mis was, maar dat de medische staf van Nederland niet iets ernstigs verwachtte.

Van Marwijk temperde de verwachtingen dat zijn team tegen de Zuid-Amerikanen als de grote favoriet van start ging. Arrogantie had in het verleden al heel vaak de ondergang van Oranje betekend en de coach deed er alles aan om dat nu voor te zijn.

Voor de wedstrijd liet hij weten: ‘We willen ons alleen op onszelf concentreren, we willen niet op het verkeerde spoor worden gebracht of afgeleid worden door mensen die beweren dat wij de favorieten zijn. In de groepsfase waren we telkens de favoriet, nooit de underdog. Tegen Brazilië [in de kwartfinale] was het andersom. Ik heb daar niet echt een mening over.’

Het zei veel dat hij sommige spelers van het Nederlands elftal lof toezwaaide, maar

Van Persie niet noemde. Nu hoefde diens gevoel van eigenwaarde ook niet echt gevoed te worden, en daarbij, zo enorm goed had hij niet gespeeld. Van Marwijk: 'Wesley Sneijder speelt een uitstekend toernooi en we hebben ook wel andere spelers die het goed doen, maar hij is heel scherp gebleken, heel fit, en hij heeft vanaf de eerste dag voluit getraind. Ook Kuyt is voor ons buitengewoon belangrijk, hij zal andere spelers altijd beter laten spelen. Zijn passie en enthousiasme zijn aanstekelijk. Ik ben heel blij met hem.

Het zal moeilijker worden nu we bij de laatste vier zitten, onze tegenstanders zullen lastig zijn. Als we met mooi voetbal winnen, prachtig, maar we zijn gelukkiger met een overwinning.'

Zijn coach mocht dan zijn prestaties niet noemen, Johnny Heitinga was iets complimenteuzer over Van Persie en vond hem in de *Daily Star* een van de beste spelers ter wereld: 'Onze spitsen hebben heel wat in hun mars. Naar mijn mening vormen die vier de gevaarlijkste aanvallende formatie ter wereld. Ook Van Persie is een van de beste spelers ter wereld. Wat die allemaal kan met zijn linkervoet, al dat kappen en draaien, is heel effectief en daar worden alle verdedigers tureluurs van. Ik denk dat iedere verdediger die tegen Van Persie, Robben, Sneijder en Van der Vaart speelt moeite heeft met hun snelheid, talent en aanvallende kwaliteiten.'

Hoewel ze tegen iedereen vertelden dat Uruguay niet onderschat mocht worden, beseften de Nederlanders maar al te goed dat ze voor het eerst in veertig jaar dicht bij het spelen van de finale van een wereldkampioenschap stonden. Zij waren de ploeg die de eindronde had gehaald door alle acht de wedstrijden van hun kwalificatiegroep te winnen en moesten tegen een elftal dat zich pas op het laatste nippertje na een beslissingswedstrijd van het reisje naar Zuid-Afrika had weten te verzekeren.

Van Marwijk voorspelde dat de spelers van Uruguay volhouders waren die tot het bittere einde doorvochten, en dat bleek tijdens de spannende ontmoeting in Kaapstad een juiste inschatting. Er wordt weleens gezegd dat Engeland 'de bakermat van het voetbal' is en dat het land van het spel bezeten is, maar in Nederland kunnen ze er ook wat van. Op een bevolking van 15 miljoen zielen hadden naar schatting 11,5 miljoen mensen het tv-toestel ingeschakeld om naar de wedstrijd te kijken waarin hun elftal (naar ze hoopten) de finale van het WK zou bereiken.

In de aanloop naar de halve finale zal het sms'je van Arsène Wenger, waarin zijn trainer hem succes wenste, voor Van Persie van groot belang zijn geweest. Voor iedereen die aan de vooravond staat van een gebeurtenis die zijn leven kan veranderen, is het een enorme oppepper als een geliefd iemand hem laat weten het beste met hem voor te hebben. Van Persie had altijd een wat ingewikkelde verhouding met zijn trainers gehad, maar was in Noord-Londen veel volwassener geworden en Wenger leek van hem te houden als een vader die alles van zijn goedwillende, maar soms wat nukkige zoon verdraagt.

Giovanni van Bronckhorst zette Oranje met een schitterend afstandsschot op voorsprong. Alles leek volgens plan te verlopen; ook nu kwam Oranje snel uit de

startblokken en deze keer was de beloning voor Van Bronckhorst, die in de nadagen van zijn rijke carrière voor Feyenoord uitkwam. Hij had aangekondigd na het wereldkampioenschap met voetballen te zullen stoppen. Zijn loeiharde schot van dertig meter afstand knalde via de verre kruising in de touwen. Het feest leek te kunnen beginnen.

De Nederlanders stonden voor, maar kwamen nauwelijks aan aanvallen toe. Van Marwijk had ervoor gewaarschuwd dat de Zuid-Amerikanen stugge zwoegers waren en dat bleek: iedere keer als Van Persie een actie wilde opzetten werd hij direct stevig op de huid gezeten. Het was duidelijk waarom de Uruguayanen zo ver in het toernooi waren gekomen: ze wisten de vaart uit het Nederlandse spel te halen en speelden vlijmscherp op de tegenaanval. De wedstrijd ging met een gelijke stand de rust in nadat Diego Forlán, die van 2002 tot 2004 een frustrerende periode bij Manchester United had doorgemaakt maar in de Spaanse La Liga weer was opgebloeid, zijn geluk met een lukraak schot van dertig meter beproefde. Maarten Stekelenburg verkeek zich volkomen op de baan van de bal en zijn wild zwaaiende arm kon hem op weg naar het doel niet tegenhouden.

Na de pauze viel Van der Vaart als versterking van het middenveld in, maar Van Persie bleef nog steeds onzichtbaar. Hij leek wel een beetje op Dennis Bergkamp, die tijdens de halve finale tegen Brazilië van 1998 ook vooraan wat verloren ronddwaalde en zijn stempel niet op de wedstrijd wist te drukken.

In de zeventigste minuut was Van Persie weer bij de les. Het kon bijna geen toeval zijn dat Oranje vlak daarna een voorsprong nam. Van Persie stapte uitgekookt over Sneijders lage schot en de bal hobbelde in het doel. Met nog maar vijftien minuten te gaan leek Nederland de wedstrijd in zijn voordeel te beslissen. Robben kopte met zijn kalende hoofd de bal fenomenaal in de verste hoek van het doel. Bij het feestvieren na de goal sloeg Robben als grap op zijn voorhoofd. Van Persie leek op weg naar een optreden in de WK-finale, hoewel hij persoonlijk niet veel had bijgedragen aan dit succes.

Nederland probeerde de wedstrijd rustig uit te spelen, maar meestal gaat er dan iets fout bij Oranje, en tot schrik van velen schoot Max Pereira in de negentigste minuut vanaf de rand van het strafschopgebied raak. Een paar zenuwslopende minuten volgden waarin de zo zeker lijkende finaleplaats toch nog in gevaar kwam. Van Persie schrok hier merkbaar van en droeg eindelijk, zij het laat, zijn steentje bij aan de overwinning.

Oranje kwam in de slotfase steeds verder onder druk te staan, maar Van Persie liet zich terugzakken en blokkeerde een schot van Egidio Arevalo. Kort daarop klonk het eindsignaal. Het was nu wel duidelijk dat Van Persie in Zuid-Afrika absoluut niet in zijn beste vorm stak, maar toch moest hij zich gereedhouden om in de finale de aanval te leiden.

Van Marwijk merkte op dat het geheim van het succes school in het feit dat zijn team niet arrogant was geworden, zoals dat vroeger bij begenadigde Nederlands elftallen vaak wel het geval was: 'We hebben al zo vaak bewezen dat we van goede tegenstanders kunnen winnen – als je er maar in gelooft kan het werkelijkheid worden. Op een bepaald moment

begonnen de spelers erin te geloven en toen moesten we ervoor zorgen dat ze niet arrogant werden. De spelers zijn dat in gaan zien. Dan krijg je zoals nu de juiste sfeer in het elftal en ik vertelde ze voor de wedstrijd: “Laat ze er niet mee weggkomen!”

Dankzij een opwindende overwinning op Wales behaalde Nederland in 2010 het wereldkampioenschap. Helaas voor Robin was dit in december tijdens het Cash Converters World Cup of Darts-toernooi en niet tijdens het voetbaltoernooi in Zuid-Afrika.

De finale tussen Nederland en Spanje werd in de dagen voor de krachtmeting geafficheerd als het neusje van de zalm op voetbalgebied, maar zoals zo vaak bij wedstrijden waar reikhalzend naar wordt uitgekeken, maakte de ontmoeting de hooggespannen verwachtingen niet waar.

Iedere finale van het wereldkampioenschap is voor een land zo'n beetje de belangrijkste wedstrijd uit zijn sportgeschiedenis, en voor Spanje en Nederland gold dit nog eens extra, omdat het voor beide landen de allereerste keer zou zijn dat ze dit toernooi zouden winnen. De twee werden weliswaar als uitzonderlijk goede voetbalnaties gezien, maar geen van beide had ooit de hoogste prijs in het internationale voetbal gewonnen.

Er stond een enorme druk op Oranje – het nationale elftal had met een stel verbluffend getalenteerde voetballers de finales van 1974 en 1978 verloren. Crujff en de zijnen struikelden met hun totaalvoetbal in allerlaatste instantie over Duitsland en Argentinië.

Het feit dat het schitterende voetbal van het roemruchte Oranje niet meer dan tweede plaatsen had opgeleverd speelde zeker door het hoofd van de spelers en vooral door dat van coach Bert van Marwijk. Nederlandse ploegen stonden bekend om hun mooie aanvallende voetbal en de lichter van 2010 hield die traditie met twaalf doelpunten uit zes wedstrijden hoog – een gemiddelde van twee doelpunten per wedstrijd, waarmee ze in de finale kwamen. Maar de finale zou een heel ander beeld vertonen.

Van Persie vertelde voor het toernooi op een persconferentie dat de spelers van die geweldige elftallen uit de jaren zeventig enorm werden gerespecteerd: ‘Spelen in de finale van het wereldkampioenschap betekent voor mij meer dan wat dan ook. Je groeit op met hun namen. Als zulke mensen iets in de pers of tijdens een tv-programma zeggen, luistert iedereen naar ze om wat ze hebben gepresteerd.’

De weg was voor Van Persie vrij om een held in eigen land te worden. Zijn prestaties op het toernooi waren niet bepaald van blijvende waarde geweest en hij had maar één goal gemaakt, maar als hij het beslissende doelpunt zou scoren, zou hij in Nederland ongetwijfeld een legende worden.

In het verleden smeulde er wat onvrede binnen het Nederlands elftal, en hoewel die onvrede door de spectaculaire resultaten niet tot een uitlaande brand was uitgegroeid, zou er toch sprake zijn van een verwijdering tussen Van Persie en Inter Milans Wesley Sneijder – die voor Feyenoords grote vijand Ajax uitkwam in de tijd dat Van Persie nog in

De Kuip speelde.

De KNVB wilde voor de wedstrijd praatjes over onrust in het kamp het liefst de kop indrukken en daarom deden de spelers nogal geforceerde uitspraken waarin ze het tegen de buitenwereld deden voorkomen alsof ze elkaars beste vrienden waren. Van Persie vertelde verslaggevers dat ze tv-camera's in het spelershotel moesten zetten, opdat ze konden zien hoe de ploeggenoten met elkaar klaverjasten en grapjes maakten.

Van Marwijk vertelde aan *Associated Press*: 'Robin is de laatste wedstrijden echt beter geworden en ik heb nog steeds alle vertrouwen in hem. Ik denk dat hij zijn beste vorm voor de komende wedstrijd heeft bewaard.'

Van Persie in de *Daily Star*: 'Ik geloof dat we nu mentaal hard genoeg zijn. We zullen het land alle reden voor een feestje geven.' De tijd van beginselverklaringen was voorbij, Van Persie moest nu maar eens zijn voeten laten spreken.

Na een ogenschijnlijk eeuwig durende en saaie aanloop naar de finale was het op zondag 30 juni eindelijk zover dat Oranje in actie mocht komen. De Nederlandse spelers stapten vastberaden de tunnel uit en Van Persie keek gretig en geconcentreerd toen hij met een jongetje als mascotte aan de hand langs een tv-camera liep. Hij was klaar om de finale van het WK 2010 met nummer 9 als diepe spits te beginnen, met Wesley Sneijder direct achter hem en links en rechts van hem Dirk Kuijt en Arjen Robben voor de aanvoer vanaf de vleugels.

De poster van Diego Maradona met de wereldkampioensbeker hing thuis te wachten tot zijn eigenaar het voorbeeld volgde.

Zoals zo vaak het geval is bij wedstrijden waar van tevoren veel te veel tamtam over wordt gemaakt, voldeed de wedstrijd volstrekt niet aan de nogal optimistische aankondiging dat dit de mooiste wedstrijd uit de geschiedenis van het voetbal zou worden. Bondscoach Van Marwijk had lering getrokken uit de schitterende mislukkingen van de beroemde Nederlandse teams uit de jaren zeventig en besloot dat zijn ploeg om te winnen de zaken anders moest aanpakken en de tegenstander stevig tegemoet diende te treden.

Van Persie ging voor in de strijd door bij de eerste schermutselingen zijn benen niet in te trekken en kreeg al na vijftien minuten een gele kaart. Nadat hij aanval na aanval te verduren had gekregen probeerde doelman Maarten Stekelenburg wat van de druk weg te nemen door de bal zo ver mogelijk naar voren te trappen. Van Persie kon niet bij de bal komen en rende er als een windhond die een kunsthaas ruikt achteraan. Carles Puyol bracht de bal onder controle en legde die breed op zijn linksback Joan Capdevila, die wilde wegdraaien en de bal om Van Persie heen probeerde te spelen. De Nederlandse nummer 9 trachtte met een sliding de bal of anders de man te pakken. Het leek niet zo'n zware overtreding, maar zoals dat gaat in het moderne voetbal schreeuwde de Spanjaard zo hard dat het door de microfoons langs de kant van het veld boven het gezoem van de vuvuzela's uit te horen was en de Engelse scheidsrechter Howard Webb stapte vastberaden op Van Persie af om de eerste gele kaart van de wedstrijd te geven.

Na het toernooi vertelde Webb aan *The Independent* dat hij Van Persie al in de eerste minuut had gewaarschuwd zich rustig te houden en dat hij geen andere keus had dan de gele kaart te trekken: ‘De wedstrijd begon goed. Ik gaf Van Persie en Van Bommel in de eerste minuten een waarschuwing. Ik hield ze alleen maar voor: “Onthou waar we zijn en wat we doen. Gebruik je verstand, jongens.” Het ging me erom het vertrouwen van de spelers te winnen – door niet te overdreven te reageren maar tegelijkertijd te laten zien wie de baas was. Na twee waarschuwingen moest ik binnen zestien minuten al twee gele kaarten uitdelen. Ik kon niet anders, ik had Van Persie al een waarschuwing gegeven.’

Webb gaf toe dat het voor de spelers moeilijk zal zijn geweest om zichzelf onder controle te houden aangezien ze met een overwinning in hun vaderland geschiedenis zouden schrijven. ‘Beide elftallen waren maar een millimeter van eeuwige roem verwijderd. Denk er maar eens aan hoe feestelijk we in 1966 ons nationale elftal hebben onthaald. Geen van de ploegen had al een ster op zijn shirt en ze wilden er een. Dat zag je in de eerste minuut met die tackle van Van Persie op Sergio Busquets.’

Van Persie’s gele kaart was lang niet de enige in de wedstrijd, maar zijn overtreding bepaalde wel het niveau van een ontmoeting waarin het verbazingwekkende aantal van dertien gele kaarten werd genoteerd – plus een tweede gele voor Johnny Heitinga, die daarom van het veld werd gestuurd. Het had een van de mooiste wereldkampioenschapsfinales uit de geschiedenis moeten worden, maar zal eerder liefhebbers van de oosterse vechtsporten hebben behaagd. Nigel de Jong kon blij zijn dat hij in het veld mocht blijven nadat hij zijn beste Jackie Chan-imitatie op de Spanjaard Xabi Alonso had uitgeprobeerd.

Capdevila nam in de tweede helft wraak. Er was nog steeds geen doelpunt gevallen. Mark van Bommel zag dat Van Persie wat ruimte had en speelde hem meteen aan. Vanuit stilstand draaide Van Persie handig weg en rende naar het doel, maar net op het moment dat hij op volle snelheid was schopte de linksback hem meedogenloos tegen zijn hielen waardoor Van Persie tegen de grond tuimelde. Eén-één.

Er werden weinig kansen weggeven, maar Van Persie schonk Robben tegen het einde toch de perfecte mogelijkheid op de winst. Terwijl de tijd wegtikte namen de Nederlanders hun toevlucht tot het zo ver mogelijk wegschieten van de bal en hoewel dit niet in de stijl van een Arsenal-vedette was, paste Van Persie zich goed aan. Hij rende naar een lukraak naar voren geschoten bal van de ver teruggezakte Nigel de Jong en kopte die ongehinderd door op Robben, die op het doel af rende. Carles Puyol was te langzaam voor Robben, en nadat hij er niet in slaagde hem aan zijn oranje shirt te grijpen, tolde Puyol rond en viel op de grond terwijl de uitlopende doelman Iker Casillas de bal tegenhield.

De wedstrijd moest worden verlengd. De spelers van beide ploegen waren bijna niet meer vooruit te branden, maar Andrés Iniesta had nog de fut om het hart van de Nederlanders te breken. Hij schoot raak en de Spanjaarden mochten euforisch feestvieren. In huize Van Persie zal er een traan van de foto van Maradona zijn gerold. Zoals een commentator het stelde: ‘Vandaag geen *Dutch delight*.’ Bij een laatste poging kopte Van

Persie de bal in het doelgebied, maar daar stond niemand om af te ronden en Webb blies voor het eindsignaal.

De wedstrijd begon en eindigde met balcontact van Van Persie. Zijn ploeg was gewoon niet goed genoeg om wereldkampioen te worden. Hoewel ze op dit toneel onsterfelijk hadden kunnen worden, waren de Nederlanders niet bij machte die kans te grijpen. Eén cameraman moet geweten hebben dat hij een potentiële matchwinnaar was en richtte na de volledige speeltijd zijn lens op Van Persie – beelden van een vermoeide en radeloze man die gebukt in de middencirkel probeert in het reine te komen met de harde feiten.

Cesc Fàbregas, die zojuist met zijn ploeg voor het eerst in de geschiedenis van zijn land wereldkampioen was geworden, toonde een enorm medeleven door naar zijn clubgenoot Van Persie te rennen en hem te troosten: ‘Het eerste wat ik deed was naar Robin gaan. Ik moest naar hem toe, in plaats van samen met mijn vrienden feest te vieren. Het was heel moeilijk voor hem. Hij was zo lang geblesseerd geweest. Uiteraard was ik voor zijn ploeg geweest als hij niet tegen Spanje had moeten spelen.

Ik was echt heel blij, maar ik was ook verdrietig voor hem, want hij verdiende het net zo goed. Hij feliciteerde me alleen maar en vertelde me dat ik van het moment moest genieten. Het is een geweldige vent, een geweldige leider, maar hij heeft veel pech gehad met blessures. Ik hoop echt dat hij volgend jaar zijn moment kan hebben, of over twee of vier jaar, en dat hij iets zal winnen.’

De ontmoeting vatte de kameraadschap van het team van Arsenal mooi samen, ook al kwamen de woorden van Fàbregas op een moment dat de meeste supporters zich erbij hadden neergelegd dat zij hun middenvelder zouden kwijtraken aan de club waar hij het spel had geleerd: Barcelona. Zijn hart lag waarschijnlijk bij de Catalaanse club, maar Arsenal sloeg een bod van 40 miljoen pond af en de twee spelers, die veel om elkaar gaven, kregen weer de kans om hun verbond tot een succes te maken. Misschien lag er zelfs eindelijk een langverhoopte trofee in het verschiet die op de smachtende planken van de prijzenkast van de Noord-Londense club kon worden gezet.

Uiteraard had Van Persie met de vieze smaak van de nederlaag in zijn mond iets gevonden om over te klagen. De scheidsrechter had volgens hem ‘drie grote fouten’ gemaakt die naar Van Persie’s mening, het wedstrijdverloop hadden beïnvloed: ‘Waar was die man mee bezig? Die maakt gewoon in korte tijd drie grote fouten in een verlenging van de finale van het wk. Geloof me maar dat dit heel erg pijn doet. Ik had namelijk ook na die rode kaart van John Heitinga nog steeds het gevoel dat we wereldkampioen konden worden. Met strafschoppen hebben we namelijk minimaal vijftig procent kans. Die Andrés Iniesta had niet eens meer op het veld mogen staan omdat hij eerder natrapte bij Mark van Bommel. Daarbij had ook Carles Puyol een tweede gele kaart moeten krijgen toen hij Arjen Robben probeerde te vloeren. De arbiter is bepalend geweest.’

In veel analyses na de wedstrijd vroeg men zich terecht af waarom Nederland op een zo berekenende, soms ingetogen en dan weer agressieve manier had gespeeld. Dit was toch

niet de manier waarop het Nederlands elftal wilde spelen – wat was er gebeurd met de ploeg die bij tijd en wijle het mooiste voetbal ter wereld liet zien?

Van Marwijk kreeg in 2008 de teugels in handen en gaf aan dat de ploeg moest ‘leren verdedigen’, maar niemand sloeg daar veel acht op aangezien het team met het maximale aantal punten uitermate succesvol door de kwalificatie rolde.

Waar het om ging was dat Oranje waarschijnlijk meer kans had om een prijs te winnen als het zijn traditionele speelwijze zou opgeven. Van Persie vertelde aan de *Mail on Sunday*: ‘Het was bij Nederland niet zo mooi als we gewend waren en de mensen hadden kritiek op onze speelwijze. Maar mijn vraag is dan: waar kies je voor? – voor resultaten en het halen van de finale of voor prachtig spel en in de eerste ronde al uitgeschakeld worden?’

Vlak voordat Frankrijk de koffers kon pakken, zei Patrick Vieira tegen me dat je op een WK in de groepsfase niet goed hoeft te spelen en ook niet in de tweede ronde. Maar je moet wel als team groeien en later een hoog niveau halen. Dan kom je in de finale. Dat is precies zoals we het hebben gedaan. Tegen Brazilië waren we in de tweede helft fantastisch.’

Van Persie ging ervan uit dat vijf jaar bij Arsenal zonder het winnen van een prijs zijn gelijk perfect aantoonde. Wenger had een ploeg samengesteld die prachtig kon voetballen, maar die onderweg altijd tegen zijn meerdere zou aanlopen. ‘Ik weet hoe het is om prachtig voetbal te spelen en niet het gewenste resultaat te behalen. Ik zie het bij Arsenal vaker dan ik zou willen. Als we tegen clubs als Bolton of Blackburn spelen, domineren we de wedstrijd, spelen we aanvallend en scoren zij uit een lullige inworp of een rare hoekschop. Uiteindelijk lopen wij dan weer achter hen aan. De kritiek die Nederland tijdens het wereldkampioenschap kreeg herken ik uit mijn tijd bij Arsenal. Het was een finale. Je geeft je toch niet over zonder te vechten?’

Misschien moest Arsène Wenger eens wakker worden en zijn oren openzetten. Van Persie had gelijk als hij het over de spelhervattingen tegen clubs als Bolton of Blackburn had. Misschien was de les die uit Van Persie’s wapenfeiten tijdens het WK 2010 kon worden getrokken dat er voor alles een tijd en een plaats was. Soms moet een team verbeteren knokken om een resultaat te behalen, andere keren kan het met opwindende magie een wedstrijd winnen.

Wie maar één kunstje tot zijn beschikking heeft, zal niet veel winnen. Op Highbury en in het Emirates zag Van Persie soms prachtig voetbal, maar Arsenal liet zich ook weleens uit de wedstrijd schoppen. Het Oranje van Van Marwijk was veel meer een hybride elftal – een sterke, soms gemeen spelende ruggengraat met daaromheen een paar bijzondere spelers die als de situatie het toestond de speelwijze veranderden.

Van Persie vond de vedette van het Italiaanse elftal Francesco Totti aanvankelijk ‘een arrogante kwal’. Maar hij veranderde van mening nadat hij had ontdekt dat de ster vijfenzeventig procent van zijn salaris aan liefdadigheid schonk. Totti’s ruimhartige investering aan tijd en geld voor goede doelen was iets wat Van Persie en de ondoorgrondelijke aanvaller van AS Roma met elkaar gemeen hadden. Robin en zijn vrouw

gaven geld aan sos Kinderdorpen nadat Bouchra tijdens een bezoek aan Kenia een tegen de armoede vechtend gezin had leren kennen. In eerste instantie spraken ze af om de drie jaar oude Nelly financieel bij te staan, maar later kwamen ze tot de slotsom dat het beter was om het hele gezin met in totaal tien kinderen te steunen.

Van Persie vertelde aan de *Daily Mirror* dat hij door de jaren heen een speciale band met de Afrikaanse spelers had opgebouwd en dat hij weet had van de strijd tegen armoede die de bevolking in sommige landen moest voeren: 'Vanaf toen ik een jonge speler was, ben ik altijd bevriend geweest met Afrikaanse spelers, dus ik weet alles over het leven daar. Bij Arsenal spelen Alex Song, Emmanuel Eboué en Kolo Touré. Dat zijn allemaal vrienden van me.'

Nadat ze met hun steun aan het Afrikaanse gezin bewezen hart voor de zaak te hebben, sloeg Bouchra de handen ineen met de vrouwen van Cesc Fàbregas en Thomas Vermaelen en organiseerde ter ondersteuning van sos Kinderdorpen een liefdadigheidsbijeenkomst. Het fondsen wervende trio organiseerde begin december een evenement in het beroemde Londense Claridges Hotel, waar gul geld werd gegeven.

Robin was trots op het vele werk dat zijn wederhelft verzette: 'Ik ben bij andere liefdadigheidsacties betrokken geweest, en ik vond het echt verbazingwekkend hoeveel werk zij er in stopten. Ze begonnen om negen uur 's ochtends en hielden er pas rond middernacht of om één uur mee op.'

De vrouwen van Arsenal gaven het goede voorbeeld door hun reputatie en relaties voor de goede zaak in te zetten. Voetbalvrouwen hebben de naam egocentrisch en wereldvreemd te zijn en daarom was het zo goed dat Bouchra met deze traditie brak. Ze was geen verhouding begonnen met een man die een rijke vedette uit de Premier League was – Robin en zij waren al vanaf hun jeugd op elkaar verliefd. Ze besepte nog hoe rijk ze waren en was daardoor waarschijnlijk eerder geneigd tot liefdadigheid.

Bij Arsenal hadden ze zich altijd al ingezet voor goede doelen en ieder jaar werd er een liefdadigheidsproject gekozen om geld voor in te zamelen. In december 2010 stortten na de wedstrijd tegen Fulham Van Persie en de andere Arsenal-spelers hun dagloon op de rekening van Centrepunt, de grootste liefdadigheidsinstelling voor dakloze jongeren van Londen.

Voetballers hebben door hun frequente aanwezigheid in de roddelrubrieken van de kranten een slechte reputatie gekregen, maar de meesten van hen laten zich regelmatig van hun genereuze en vriendelijke kant zien. Dankzij het Team England Footballers Charity geven sinds een paar jaar spelers een deel van hun inkomen aan goede doelen weg.

Met Arsenal als groot ondersteuner van goede doelen is het niet verwonderlijk dat gerenommeerde clubspelers zelf het initiatief namen om acties op touw te zetten en er leiding aan te geven. Sol Campbell begon met Kids Go Live, een initiatief dat is bedoeld om jongeren uit achterstandswijken de kans te geven om prestigieuze sportwedstrijden bij te wonen.

De boomlange Campbell vindt het belangrijk dat grote sportevenementen voor alle kinderen toegankelijk zijn, en niet alleen voor kinderen uit welgestelde buurten. Thierry Henry ondersteunde vele jaren de Cystic Fibrosis Trust en UNICEF, terwijl de legendarische doelman David Seaman enthousiast reclame maakte voor een jaarlijks golfevenement met de grappig bedoelde naam Safe Hands, waarmee geld voor het kankeronderzoek in Engeland werd ingezameld.

Niet alleen Bouchra zette zich vol overtuiging in voor goede doelen, ook Robin stond volledig achter de actie Sport Relief van de BBC, poseerde voor promotionele fotoportretten en moedigde de supporters aan mee te doen. Al heel snel was hij het middelpunt van een door Arsenal geleide actie voor de Teenage Cancer Trust.

Dit waren voor Van Persie beslist geen op zichzelf staande gebeurtenissen, want hij bleef zijn steun geven aan een hele reeks liefdadigheidsevenementen. De zevenentwintigjarige werd gevraagd om een zelfportret te maken ten behoeve van een geldinzamelingsactie voor de Nordoff Robbins-muziektherapie. Naar zijn gevoel had hij als kind niet het talent om aan de artistieke verwachtingen van zijn ouders te voldoen, maar zichzelf voor een goed doel tekenen durfde Van Persie wel aan. Zijn prestatie lokte vergelijkingen uit met zijn verrichtingen in het veld; een positieve bijdrage, met creatieve zwier getekend. Het kunstwerk was duidelijk een voortbrengsel van de vaardigheden die hij van zijn artistieke ouders had geërfd.

Grafologe Emma Bache analyseerde de tekening om te bekijken wat er aan de hand van het beeld dat hij van zichzelf maakte over Van Persie kon worden gezegd: 'Robins tekening is een karikatuur, en wat het meest opvalt zijn de grote ogen. Dat betekent dat hij een observator en een oprecht persoon is. Hij heeft hier een brede grijns die suggereert dat hij eerlijk en open is en niets heeft te verbergen. Het dunne haar laat haast zien, maar ook een gevoel voor humor en een edelmoedig karakter. De in een hoekje geschreven handtekening is wat stijfjes en dat suggereert dat zijn gedachten en gevoelens niet door derden worden beïnvloed, maar ook dat hij strenge maatstaven aanlegt. Na de hoofdletters wordt het handschrift klein en dat duidt erop dat hij geen al te groot gevoel van eigenwaarde heeft.'

Dit was een rake beschouwing over Van Persie's karakter, behalve dan misschien de opmerking over zijn gevoel van eigenwaarde. Hij vond zijn uitstapje op kunstgebied zo leuk dat hij een paar jaar later Tomáš Rosický overhaalde een penseel ter hand te nemen, waarna hun werken ten bate van de Willow Foundation werden geveild.

Het echtpaar Van Persie was de enthousiaste financier van een aantal goede doelen, maar ze waren wel zo kies om niet opzichtig in de publiciteit baby's op het voorhoofd te gaan kussen. Het was verkwikkend om te weten dat de twee in de zee van egoïsme die het moderne voetbal was tegen de stroom in zwommen.

Na in Zuid-Afrika zo dicht bij de hoofdprijs te zijn geweest, kwam Van Persie met hernieuwd optimisme naar Engeland terug. Hij was er deze keer niet in geslaagd de wereldkampioensbeker omhoog te houden, maar – zoals ieder jaar voor de

competitie werd gezegd – hij had een reële kans met Arsenal kampioen van de Premier League te worden. Ze hadden de titel sinds 2004 niet meer gewonnen, maar de club had in Arsène Wenger een trainer die hen al drie keer naar de Engelse hoofdprijs had geleid.

Nu het niet al te attractieve voetbal van Nederland de ploeg bijna het wereldkampioenschap had bezorgd, vond Van Persie dat ook Arsenal harder moest worden en dat excellent voetballen weinig zin had als de ploeg simpel doelpunten weggaf en op fysieke kracht werd afgetroefd.

Terug in Engeland voor het seizoen 2010-2011 liet hij de praatjes over een harder Arsenal vallen en vergeleek hij het team met een van de beste elftallen uit het clubvoetbal: Barcelona. Hij vertelde op de website van zijn club: 'Ik hou van de voetbalfilosofie van Arsenal, de speelwijze is echt opvallend. Ik ken maar twee clubs die op eenzelfde manier spelen: wij en Barcelona. Sommige ploegen proberen het, maar die komen niet eens in de buurt.'

Bij hun vorige ontmoetingen kon Arsenal meestal niet aan Barcelona tippen, maar Van Persie's bedoelingen waren goed. In dienst van het Nederlands elftal speelde hij met ploeggenoten die van clubs kwamen met een grote verscheidenheid aan voetbalfilosofieën. Dit is een aspect van het internationale voetbal waardoor spelers veelzijdiger en beter worden: Van Persie had samengespeeld met voetballers die vanuit een heel andere gedachte speelden. Ook al streefde hij of Arsène Wenger een eigen speelstijl na, toch betekende het feit dat hij over die andere voetbalfilosofieën had nagedacht dat hij in de toekomst beter op anders spelende teams was voorbereid.

Hij vervolgde zijn betoog met: 'Ik spreek in het Nederlands elftal met medespelers uit verschillende grote teams met een heel andere filosofie. Maar ik geef de voorkeur aan onze manier van denken, die heb ik veel liever. Daar geloof ik in en daar blijf ik in geloven, ook als alles tegenzit. Ik ben altijd blijven geloven in Arsenal. Ik hou van deze club, ik speel hier al zeven jaar. Arsenal heeft me de kans gegeven een goede voetballer te worden en ik wil de club en de supporters met bekens terugbetalen.'

Die terugbetaling aan de supporters was nu een reëlere mogelijkheid dan in de voorgaande seizoenen, omdat de getalenteerde ploeg van Arsène Wenger was gegroeid, terwijl de vooruitgang van de concurrenten leek te stagneren. Regerend kampioen Chelsea en gedoodverfde titelpretendent Manchester United hadden sinds het seizoen 2009-2010 geen grote wijzigingen in hun team aangebracht en de jonge garde van Arsenal was tot volle wasdom gekomen – plus dat de club erin was geslaagd vedette Cesc Fàbregas, die graag weg wilde, te behouden. John Terry van Chelsea en Wayne Rooney van Manchester United – bij hun clubs de meest gerespecteerde en invloedrijkste spelers – moesten allebei nog bijkomen van de onthullingen in de kranten dat ze hun vrouw bedrogen hadden.

Aan het begin van het seizoen kende Arsenal een saamhorigheid waar andere clubs jaloers op zullen zijn geweest. Zelfs als door een onthulling in de roddelpers een van de spelers zijn vorm zou verliezen, zou Arsenal minder snel dan de concurrentie van slag raken, omdat het team bij gebrek aan een 'bepalende speler' een hechte eenheid zou

blijven.

Nadat Thierry Henry – die op de website van de club door de supporters tot de beste voetballer uit de geschiedenis van Arsenal was gekozen – in 2007 de club had verlaten, kreeg Wenger voortdurend het verwijt te horen dat hij geen nieuwe speler met een grote naam had gehaald. De trainer wist heel goed wat hij deed en waarschijnlijk wilde hij met zijn beleid de club op de lange termijn sterker maken. Je kunt een team zo laten spelen dat de gevaarlijkste speler van de tegenpartij wordt uitgeschakeld, maar dat wordt een stuk moeilijker tegen een ploeg zonder uitgesproken uitbinker om in bedwang te houden.

Voor het seizoen 2010 sloeg Arsenal een bod van 40 miljoen pond van Barcelona op Cesc Fàbregas af. Volgens sommigen betekende dit dat Fàbregas nu tot de ‘bepalende vedette’ van het Emirates was gekroond, en het is goed mogelijk dat Van Persie hier wat onzeker van werd. Fàbregas verhuisde vlak voordat Van Persie van Feyenoord kwam naar Highbury – Fàbregas maakte de overstap acht maanden eerder – en leek de Nederlander altijd een stapje voor te zijn.

Fàbregas is vier jaar jonger dan Van Persie, was aanvoerder van Arsenal met Van Persie als reserveaanvoerder, en hij bereidde het doelpunt van Iniesta voor waarmee Van Persie en Oranje tijdens de finale van 11 juli in Johannesburg met 1-0 werden verslagen.

Wenger was zo verstandig om de sterren van het WK hun rust te gunnen en ze voorafgaand aan de competitie niet tot het meespelen in vriendschappelijke wedstrijden te verplichten. Van Persie kwam in het voorseizoen niet in actie, maar viel tijdens de openingswedstrijd van de Premier League in. Vijftien minuten voor het einde stond Arsenal uit tegen Liverpool met 1-0 achter. Beide trainers besloten vol op de aanval te gaan spelen en ‘wereldkampioen’ Fernando Torres (die persoonlijk een nog teleurstellender toernooi had meegemaakt dan Van Persie) werd op hetzelfde moment als Van Persie in het veld gebracht. Van Persie wist in Zuid-Afrika niet wat hij met de Jabulani-bal aan moest, maar zijn ploeggenoten hadden er alle vertrouwen in dat hij met de in de Premier League gebruikelijke Nike-bal wel uit de voeten kon. Om chaos te creëren pompte hij de bal twee keer uit een hoekschop in de buurt van de penaltystip. Tevergeefs, de bal viel uiteindelijk voor de voeten van Walcott, die overschoot.

Arsenal bleef tegen tien man van Liverpool op de gelijkmaker aandringen, maar Pepe Reina stond voor de thuisclub een wereldpartij te keepen. Tomáš Rosický, Marouane Chamakh en Theo Walcott waren dicht bij een doelpunt, en de Gunners leken zo’n dag te hebben dat niets lukte. Ten slotte viel in de laatste minuut de gelijkmaker. Chamakh passeerde Reina, de bal sprong terug van de paal, raakte de doelman en rolde in het net.

Het was nu of nooit, wilde Arsenal het respect dat hun voetbal afdwong in prijzen omzetten. De club had spelers als Van Persie nodig om het spel vorm te geven, terwijl jonge gasten als Theo Walcott en Samir Nasri moesten laten zien dat ze echte kerels waren geworden.

Wenger vond Van Persie nog niet voldoende fit en hield hem daarom een week later thuis tegen het Blackpool van Ian Holloway op de bank. Nadat Arsenal al vijf keer had

gescoord werden na een uur Van Persie en Fàbregas ingebracht. De Spanjaard kreeg een warmer onthaal dan de Nederlander. De supporters waren opgelucht dat hij niet naar Barcelona was vertrokken. Grote kans dat Van Persie jaloers was omdat de juichende menigte met spandoeken Fàbregas de liefde verklaarde, maar hij deed zijn best om daar niets van te laten blijken.

In tegenstelling tot een week eerder tegen Liverpool was Arsenal heer en meester over het fantasieloze Blackpool en alleen dankzij de heldhaftige reddingen van keeper Matthew Gilks kwam Arsenal niet aan dubbele cijfers. Na mooi samenspel met de ster in wording Jack Wilshire gaf Van Persie een fraai wippertje naar 'koning Cesc', maar die kon niet bij de bal komen.

Tot grote schrik van het publiek viel de met ingezwachtelde dijbenen spelende Van Persie gebleeserd op de grond en moest hij voor een behandeling het veld verlaten. Na een minuut kwam hij ogenschijnlijk fit terug en vuurde een volley af die naast ging. Arsenal deed zijn best om de stand wat verder op te krikken. Net als bij het wk bleek doelpunten maken niet Van Persie's sterkste punt, maar joeg hij wel zijn totaal aan geslaagde eindpasses omhoog. Vlak voor tijd hoefde de Marokkaanse international Marouane Chamakh dankzij Van Persie's vlijmscherpe hoekschop (en de slechte dekking van Blackpool) maar te knikken om de bal vanaf de penaltystip in het doel te koppen. Van Persie beproefde daarna in blessuretijd zijn geluk. Hij schoot echter recht op de doelman af.

Wat Van Persie persoonlijk zal hebben geraakt was dat volgens velen Walcott, die met een hatrick de uitblinker was, zijn plaats als vleugelspeler beter kon inruilen voor die van spits, zodat hij nog meer doelpunten kon maken. Van Persie kon deze concurrentie voor zijn plek missen als kiespijn – zeker omdat Walcott uiterst slagvaardig speelde nadat hij door Fabio Capello niet was geselecteerd voor het voor Engeland desastreus verlopen wereldkampioenschap.

Van Persie moest in de uitwedstrijd tegen Blackburn Rovers laten zien wat hij waard was, anders had hij een probleem.

In de wedstrijd op Ewood Park stond Van Persie in de basisopstelling en kreeg hij voor het eerst dit seizoen de kans zijn belang voor het team te bewijzen. Meteen bij het eerste balcontact namen de spelers van Blackburn zijn broze enkels op de korrel en hij zal zich voor de aftrap beter op zijn gemak hebben gevoeld.

Amper twee minuten nadat Fàbregas was ingevallen veroverde deze de bal en legde hem breed op Van Persie. Alweer lukte het hem niet in balbezit te komen, het leek wel alsof hij telkens te laat kwam. Misschien dat zijn lichaam nog traag was, maar zijn creativiteit werkte op volle toeren. Zoals oudere spelers die een paar divisies lager zijn gaan spelen er nog steeds in slagen het spel te dicteren, zo deelde Van Persie scherpe passes uit en tikte de bal intelligent rond, maar was voortdurend te laat bij de plaats van handeling.

In de zestiende minuut verwaarloosde Van Persie zijn verdedigende taak, waardoor Christopher Samba volkomen vrijstaand een hoekschop in kon koppen en Blackburn op

voorsprong had moeten zetten. De Nederlander was zelfs niet in de buurt en had bijzonder veel geluk dat de één meter drieënnegentig lange Congolese verdediger zijn kopbal te hoog richtte.

Pas in de twintigste minuut kwam Van Persie op dreef, vond wat ruimte en zag op rechts Theo Walcott vrijstaan. Na Van Persie's accurate pass kon de buitenspeler – die een week ervoor met zijn hattrick de held van de dag was – de bal in het doel schuiven. Hij bracht de precies geplaatste bal vakkundig onder controle en de eenentwintigjarige zette de pass om in een doelpunt, waarmee hij Van Persie nog verder op de topscorerslijst achter zich liet. Iedereen begreep dat het doelpunt door Van Persie was opgezet en zijn ploeggenoten renden daarom eerst juichend naar hem toe voordat ze Walcott feliciteerden.

Van Persie was weer vol goede moed en de meegereisde supporters scandeerden zijn naam terwijl hij zich gereedmaakte om met veel effect een hoekschop in te laten draaien.

Maar na bijna een halfuur ging het mis. Eerst maakte Mame Diouf 1-1 en daarna liep Van Persie weer een blessure op, een tegenslag die hij geheel aan zichzelf te wijten had. Nadat hij door Ryan Nelsen onder druk was gezet, verloor hij de controle over de bal, waarop Phil Jones zich opmaakte om de bal voor Blackburn terug te veroveren. Van Persie was het overzicht kwijt en terwijl de achttienjarige met een hakje de bal weg wilde halen, kwam hij met een te hoge linkervoet hard in. Als Jones schreeuwend van de pijn over het veld was gerold of scheidsrechter Chris Foy had gezien wat er werkelijk gebeurde, dan zou Van Persie zonder twijfel van het veld zijn gestuurd. Het was een afschuwelijke tackle en Jones' voet had kunnen breken, zoals twee seizoenen eerder de voet van Eduardo door Martin Taylor van Birmingham doormidden was geschopt. Jones bleef ongedeerd en Van Persie raakte geblesseerd; de actie had daarom geen verdere gevolgen, maar dit was het soort voetbal dat van een speler van FC Knudde kon worden verwacht en niet van een overbetaalde prof op witte voetbalschoenen. Alle spelers hebben een schaduwzijde en Van Persie's 'zwarte kant' leek het feit dat hij onmogelijke ballen met een onbeheerste sliding wilde veroveren – zoals in de WK-finale, waar hij na zijn tackle de stroom gele kaarten op gang bracht, en zoals in feite ook in 2005, bij zijn eerste rode kaart in de uitwedstrijd tegen Southampton.

Wenger klaagde voortdurend over het feit dat zijn spelers het mikpunt waren van fysiek sterkere ploegen als Blackburn Rovers, maar Van Persie bewees met zijn actie dat ook spelers van Arsenal zich schuldig maakten aan onsportief gedrag. Zijn spel had altijd al een scherp kantje gehad, en als deze smerige overtreding gevolgen had gehad, zou dat een forse smet op zijn blazoen hebben geworpen.

Het was een wat afgezwakte versie van het beruchte incident tijdens de FA Cup-finale van 1991, waarin Paul Gascoigne door zijn eigen woeste tackle een knieband scheurde. Van Persie ging naar de grond en moest aan zijn linkerenkel worden behandeld. Hij sjokte nog een paar minuten rond, maar kon niet meer hardlopen en liep zichtbaar met veel pijn over het veld. Minuten later lag hij weer met een van pijn vertrokken gezicht op het gras en

hield zijn gekwetste linkerenkel vast. Marouane Chamakh verving hem in de vijfendertigste minuut en Van Persie leek de wanhoop nabij toen hij van het veld strompelde.

Supporters denken algauw dat hun favoriete team ten prooi valt aan een 'blessureplaag', en de trouwe aanhang van Arsenal gelooft dat ook. Nadat Andrej Arsjaevin de wedstrijd voor de Gunners in winst had omgezet, gingen de gesprekken onmiddellijk over het feit dat Van Persie weer eens op de behandeltafel lag. De supporters van de Gunners mopperden dat hij wel een heel WK-toernooi probleemloos kon spelen, maar dat hij meteen bij zijn eerste hele wedstrijd voor Arsenal geblesseerd raakte.

Op scans was te zien dat zijn linkerenkel – het seizoen ervoor was hij door een blessure aan zijn rechterenkel vijf maanden uit de roulatie – was beschadigd en dat hij drie weken of langer aan de kant moest blijven.

Arsène Wenger leek zich niet al te druk te maken over deze nieuwe tegenslag en zei dat het niet meer dan een verdraaide enkel was die binnen achttien dagen genezen zou zijn, maar het moet hem toch zorgen hebben gebaard dat Van Persie telkens aan dezelfde lichaamsdelen geblesseerd raakte. Op de lange termijn zouden die herhaalde aanslagen op zijn enkels de keren dat hij kon spelen ernstig kunnen beperken en misschien zelfs voortijdig een einde aan zijn carrière maken. Het was voor Van Persie een enorme teleurstelling dat de KNVB moest bekendmaken dat hij de eerste twee wedstrijden voor de kwalificatie van Euro 2012 zeker zou missen. In de zes seizoenen bij de Gunners was Van Persie voor de Premier League maar honderd keer in de basis begonnen, maar met bijna vijftig competitiedoelpunten op zijn naam was hij te waardevol om nu al bij het oud vuil te worden gezet. Praatjes over dat hij wellicht meer succes zou hebben in een minder harde competitie – bijvoorbeeld de Spaanse La Liga – werden ontkracht door het feit dat hij deze blessure aan zichzelf te wijten had. Als hij met een te hoog geheven been bleef inkomen, zou hij in welke competitie dan ook regelmatig geblesseerd raken. Die periode buiten de lijnen duurde langer dan in eerste instantie was voorspeld. Van Persie kwam in september en de hele maand oktober niet meer in actie.

Op zondag 7 november kwam Van Persie – volgens de website van Arsenal 'luid toegejuicht' – weer in het veld. Arsenal stond thuis met 0-1 achter tegen Newcastle United, dat via een uitgekiend strijdplan de broze Arsenal-verdediging met door Andy Carroll geleide aanvallen bestookte. Marouane Chamakh werd gewisseld en de Nederlander rende onder een groots onthaal van het publiek in het Emirates tussen de lijnen. Maar het werd geen gelukkige terugkeer aangezien Carroll – die in zo'n goede vorm verkeerde dat hij er later die maand zijn selectie voor het Engelse elftal mee verdiende – met een rake kopbal in de eerste helft Newcastle de overwinning bezorgde.

De volgende wedstrijden bleef hij op de bank en het wekte daarom enige verbazing dat hij was opgenomen in de selectie van het Nederlands elftal voor de vriendschappelijke wedstrijd van 17 november tegen Turkije. Het was kenmerkend voor Van Persie's ongebruikelijke carrière dat hij pas een paar minuten voor zijn club had gespeeld om

meteen al in de schoot van het nationale elftal terug te moeten keren. Ook was het een duidelijke aanwijzing hoe hoog bondscoach Van Marwijk hem had zitten. Zijn clubtrainer Arsène Wenger was in eerste instantie verbijsterd over de selectie en vond die 'surrealistisch'. Volgens de regels van de FIFA moest hij Van Persie toestemming geven te spelen. Mismoedig vertelde hij op een persconferentie: 'De situatie is wat surrealistisch omdat hij nog niet voor ons heeft gespeeld. Voor de rest is het alleen maar te wijten aan de regels voor internationale wedstrijden. Wat ik ertegen kan doen? Niet veel eigenlijk.'

Van Persie viel in de tweede helft in en speelde Rafael van der Vaart vrij met een scherpe doorloopbal waaruit de speler van Tottenham had moeten scoren. Klaas-Jan Huntelaar maakte het enige doelpunt en Nederland won met 1-0. Van Persie zat niet echt in de wedstrijd – hij was niet betrokken bij de actie waaruit het doelpunt ontstond en nam nauwelijks deel aan het aansluitende feestje, terwijl hij zijn uiterste best deed om op dreef te komen. Nadat hij de tweede helft had meegespeeld, probeerde hij de wrevel die zijn selectie had verwekt te bagatelliseren: 'Ik zie het als een win-winsituatie. Ik ben blij dat de Nederlandse coach tevreden is en dat de coach van Arsenal ook tevreden is. Het ging goed allemaal. Ik heb tijdens de wedstrijd geen pijn gehad, alles verliep naar wens. De training die ik met het Nederlands elftal heb gehad, heb ik niet bij Arsenal gehad.'

Na een paar dagen rust mocht Van Persie drie dagen later wat langer meedoen in de thuiswedstrijd in de kwartfinale van de League Cup tegen Wigan Athletic. Het feit dat Arsenal in deze beruchte kerstperiode wedstrijd na wedstrijd moest spelen, verleende Van Persie meer speelmogelijkheden dan hem normaal gezien zouden zijn toegestaan.

De League Cup staat gewoonlijk laag op het prioriteitenlijstje van clubs die om de titel strijden en Arsène Wenger gebruikte dit toernooi om jonge spelers te laten wennen aan het niveau van het eerste elftal. Arsenal heeft de beker maar twee keer in de geschiedenis van de club gewonnen, in 1987 en 1993. Maar zoals Bob Dylan al zong, de tijden veranderen.

Nadat hij in de vorige rondes tegen Tottenham en Newcastle alleen selectiespelers in het veld had gebracht, gaf Wenger toe dat hij het toernooi in het seizoen 2010-2011 serieuzer nam dan ooit: 'Ik heb veel spelers van topkwaliteit en ik heb daarnaast nog veel jonge spelers. We zullen met een ploeg spelen die een goede kans heeft om te winnen, want we willen ons plaatsen voor de volgende ronde. We weten hoe het er tegenwoordig in de Premier League aan toegaat, en dat geeft een coach het grote voordeel dat hij het team niet meer hoeft te waarschuwen, iedereen weet hoe moeilijk het is.'

Dankzij een enorme korting op de prijzen van de toegangskaartjes – 10 pond voor volwassenen, terwijl de goedkoopste kaartjes voor het Emirates gewoonlijk beginnen met zo'n 35 pond – zaten er bijna zestigduizend mensen op de tribunes samengepropt om Van Persie de wedstrijd als aanvoerder te zien beginnen. Hij scoorde dan wel niet, maar de nummer 10 speelde een cruciale rol bij de overwinning van Arsenal.

Dit was pas zijn eerste wedstrijd in de basis sinds augustus, maar zijn optreden was indrukwekkend. Halverwege de eerste helft speelde Wilshere op Van Persie, die met zijn

rug naar het doel stond. Voordat de verdediging van Wigan wist wat men moest doen, speelde hij met een hakje Carlos Vela aan, die rakelings naast schoot. Maynor Figueroa van Wigan had geluk dat hij geen penalty tegen kreeg. Hij leek hands te maken, terwijl Van Persie achter hem bij de paal op de loer lag. Arsenal slaagde er niet in te scoren, maar Antolin Alcaraz was zo vriendelijk de bal in eigen doel te koppen, waardoor Arsenal op slag van rust op voorsprong kwam.

In de tweede helft deed Van Persie het wat rustiger aan nadat hij bij een kopduel een klap op zijn neus kreeg en uitgevloerd op de grasmat had gelegen. Vijftien minuten voor tijd werd hij onder luid applaus vervangen. Hij had weliswaar niet gescoord, maar had een schitterende comebackwedstrijd gespeeld en het was alleen maar terecht dat de supporters hun teruggekeerde superster na de wedstrijd op de officiële website van de club tot speler van de wedstrijd kozen.

Arsène Wenger was na afloop uiteraard opgetogen over het feit dat zijn vedette zo goed had gespeeld: 'Van Persie wordt iedere dag sterker. Hij heeft zeventig minuten tegen Wigan meegedaan en ik heb er alle vertrouwen in dat hij, als we hem blessurevrij weten te krijgen, op zijn hoogste niveau terug zal komen.'

Het was niet voor niets dat Arsenal, nadat Van Persie fit was, de weg naar de top van de ranglijst weer insloeg.

Op zaterdag 4 december viel Van Persie met nog een uur te gaan en bij een stand van 1-1 in en gaf de wedstrijd tussen de Gunners en Fulham vrijwel meteen een andere wending. Na twaalf minuten en een paar knappe acties stuurde Van Persie Samir Nasri op pad om te scoren en daarmee Arsenal de overwinning te bezorgen die de club voor het eerst in maanden in het bovenste rijtje van de Premier League bracht.

Nu hij weer helemaal fit was, stond Van Persie in de basis voor zijn eerste Champions League-wedstrijd van het seizoen. Hij kwam snel op gang en versierde een strafschoep die hij zelf verzilverde, waarna Arsenal thuis Partizan Belgrado met 3-1 versloeg. Winnen was van groot belang, wilden de Gunners verder komen dan de moeilijke groep H, waar ze niet zo eenvoudig doorheen kwamen als sommige supporters verwachtten.

Van Persie – die niet, zoals zijn ploegmaten Marouane Chamakh en Samir Nasri, meedeed aan de voetbalmode van 2010 om een doek om de hals te dragen – was aanvoerder en vulde het gat achter Chamakh. Hij was vaak aan de rand van het strafschoepgebied te vinden, waar hij als de spil fungeerde om wie de acties van de Gunners draaiden.

De Serviërs waren in groep H de onderliggende partij, maar hielden het nog een halfuur vol voordat ze met een snufje Nederlandse magie werden besprenkeld. Alex Song speelde de bal subtiel door naar Van Persie. Die draaide eerst weg voordat hij versnelde en Marko Jovanovic ' hem onderuit haalde. Strafschoep. Als aanvoerder gaf Van Persie het goede voorbeeld en knalde de elfmetertrap in de rechterbovenhoek. Hij kwam nog dicht in de buurt van een tweede doelpunt, maar doelman Vladimir Stojkovic ' tikte zijn vrije trap over de lat. Het zegt wel iets als een speler die pas twee keer aan een wedstrijd is

begonnen, meteen al zo'n wezenlijke bijdrage aan de zege levert.

In een nabeschouwing bij de commerciële tv-zender ITV bleek Van Persie te bruisen van het zelfvertrouwen. Hij reageerde op de vraag van de interviewer of de ploeg nog in het kampioenschap geloofde: 'We moeten wel. Alles begint met geloven. Als je er niet in kunt geloven, kun je beter stoppen met voetballen. Wij geloven. Er stond vandaag veel op het spel en Partizan was heel goed. Partizan heeft een uitstekend elftal, ze hielden heel goed de bal in de eigen ploeg. Ze lieten ons veel lopen.'

Hoewel Van Persie nog niet helemaal op zijn top was, loofde Wenger zijn optreden: 'Het is belangrijk dat hij weer voldoende fit wordt. Ik denk dat hij tijdens de wedstrijd steeds sterker werd.'

De lof was ook bedoeld om Wengers beslissing te rechtvaardigen dat hij de aanvoerdersband had gegeven aan een speler die nog lang niet op z'n best was. Ondanks zijn doelpunt en de schitterende pass op Samir Nasri hadden sommige supporters van Arsenal voortdurend kritiek op Van Persie. Op internetfora van fans werd geschreven dat hij te zelfzuchtig was en dat hij eens moest overspelen in plaats van altijd maar zelf een doelpunt te willen maken.

Ook werd er verhit gedebatteerd over de vraag of het wel zo'n goed idee was om hem achter Chamakh – die niet aan scoren toekwam – te laten spelen. Deze fora waren niet altijd broeinesten van redelijke discussies, maar de fans hadden wel een beetje gelijk: Van Persie wilde het graag mooi doen en zag de simpelste oplossing weleens over het hoofd. Maar wanneer je in overweging nam dat hij net speelde en nu al tot aanvoerder van het elftal was benoemd, was het niet zo raar dat hij wilde laten zien waartoe hij in staat was.

Wenger, tijdens deze discussies ruim veertien jaar trainer van Arsenal, wist hoe snel zo'n dispuut uit de hand kon lopen als hij zijn mond hield. Hij ondernam meteen actie en maakte op de website van de club een einde aan de speculaties dat Van Persie en de in mei 2010 transfervrij van Bordeaux gekomen Chamakh niet goed naast elkaar functioneerden: 'We kunnen Chamakh en Van Persie samen laten spelen. Chamakh kan in de spits en Van Persie daarachter. Wat het zo interessant maakt, is dat er met die twee verschillende opstellingen mogelijk zijn.'

Van Persie begon 2011 uit tegen Birmingham City daverend met zijn vijfenzeventigste doelpunt. De eerste vrije schoppen in het nieuwe jaar gebruikte hij om zich in te schieten en al in de dertiende minuut plaatste de vrijetrappenspecialist de bal achter Ben Forster. Samir Nasri scoorde de tweede goal nadat Van Persie hem in een goede schietpositie had gebracht, en Roger Johnson bepaalde met een eigen doelpunt de eindstand op 0-3. Van Persie vertelde aan Sky Sports dat hij onder de indruk was van het spel van zijn team en vond dat het kwaliteitsvoetbal van Arsenal met een paar 'goede doelpunten' was beloond. Men suggereerde dat Van Persie de vrije trap waaruit het eerste doelpunt viel met een schwalbe had versierd. Hij hield vol dat 'er op dat moment lichamelijk contact was geweest en daarom raakte ik uit evenwicht. Omdat ik viel was het naar mijn mening duidelijk een vrije schop.'

Arsène Wenger vond dat Arsenal zich in een harde wedstrijd goed staande had gehouden en dat zijn ploeg rustig was gebleven. Hij benadrukte dat Arsenal als ze in deze speelwijze bleven geloven, nog jaren hoge ogen kon gooien.

De vraag was of Wengers team van wonderkinderen ooit eerste in de competitie kon worden. Op de keper beschouwd had Van Persie met Arsenal alleen de Charity Shield en de FA Cup gewonnen en jeukten zijn handen om, nu hij tegen de dertig liep, een echte grote prijs te veroveren.

Van Persie naderde wat het aantal gespeelde wedstrijden en doelpunten betreft snel de top tien van het Nederlands elftal. Gezien de vele blessures waarmee hij kampte was vijftienzeventig doelpunten in honderdvijfentwintig optredens voor Arsenal een goede score, een stevig fundament om verder op te bouwen.

Als hij de komende jaren op dezelfde weg doorgaat maakt hij misschien evenveel doelpunten als Dennis Bergkamp en speelt hij evenveel wedstrijden als Edwin van der Sar. Van Persie heeft nog steeds een lange voetbalcarrière voor zich en als hij langere tijd blessurevrij blijft, kan hij met zijn land en club de nodige trofeeën binnenhalen. Hij is gretig, gelooft in zichzelf en heeft talent. Het enige wat nog ontbreekt is een hoofdprijs.

Wat er vervolgens gebeurde

Hoewel Arsenal in 2011 in de kopgroep meedeed, stond de club tegen de zomer voor de zoveelste keer met lege handen. Nadat het elftal eind februari lijstaanvoerder Manchester United tot op een punt was genaderd, duikelde het uiteindelijk naar een vierde plaats in de Premier League. Ook werd het weer eens door Barcelona uit de Champions League gestoten, en daarna lukte het de mannen van Wenger om op de een of andere manier de finale van de League Cup van Birmingham City te verliezen, een team dat een paar maanden later uit de hoogste divisie zou degraderen.

Van Persie liet in de verloren wedstrijd tegen Birmingham volop zijn toverkunsten zien. Op Wembley had hij maar enkele centimeters ruimte nodig om met een prachtige volley gelijk te maken. Maar tegelijkertijd sloeg de pechduivel weer toe. Bij het maken van het doelpunt kreeg hij last van zijn knie, een blessure die niet alleen betekende dat de aanvoerder het restant van de wedstrijd moest missen, maar ook dat hij tijdens een beslissende periode van het seizoen niet binnen de lijnen kon komen. Na zijn herstel werd hij tijdens de met 3-1 verloren wedstrijd tegen Barcelona in Nou Camp rücksichtlos met een tweede gele kaart van het veld gestuurd omdat hij de bal na het fluitje van de scheidsrechter in het doel schoot. Ondanks al deze tegenslagen was de Nederlander met een indrukwekkende achttien doelpunten in vijftientig competitiewedstrijden nog steeds topscorer van de club.

De supporters van Arsenal hebben altijd beweerd dat als Van Persie een heel seizoen blessurevrij kon blijven, hij door niemand te stoppen zou zijn. In het seizoen 2011/2012 kreeg Robin eindelijk de kans hun gelijk te bewijzen. De medische staf van Arsenal hoefde in zijn geval nog geen vijf minuten in actie te komen. Hij kwam in alle competities en toernooien maar liefst achtenveertig keer voor de club uit en iedere keer haalde hij het beste uit zichzelf.

Van Persie was zijn carrière bij Arsenal in de schaduw van grote spelers begonnen, maar had een steeds belangrijker plek in het elftal verworven. Twee indrukwekkende namen verlieten de club: Samir Nasri ging voor 25 miljoen pond bij Manchester City spelen, terwijl Barcelona 30 miljoen pond voor Cesc Fabregas op tafel legde. Met hun vertrek werd Van Persie dat seizoen het uithangbord van het Emirates.

Robin startte de competitie sterk, en op het eerste gezicht was september 2011 een mijlpaal in zijn carrière bij Arsenal: hij scoorde zijn honderdste doelpunt voor de club. Honderd doelpunten maken is altijd bijzonder, en zijn naam zou ongetwijfeld in de annalen van de club worden bijgeschreven. Maar het was ook de maand waarin het zaad voor een eventueel vertrek uit Noord-Londen werd uitgestrooid, want hij toonde bepaald geen haast om een begin te maken met de onderhandelingen over het in de zomer van 2013 aflopende contract.

Op dat tijdstip kon men nog zeggen dat hij zich alleen op het voetbal wilde concentreren en het papierwerk wel zou afhandelen als het seizoen voorbij was. Toch was dit gebrek aan haast ook een duidelijk teken dat Van Persie zijn toekomst niet per se bij Arsenal zag (tenzij hij de onderhandelingen vertraagde om zo een royaler aanbod af te dwingen).

De alarmklokken hadden geluid, maar in het veld veranderde er niets, want in oktober scoorde Van Persie niet minder dan zeven doelpunten in vijf wedstrijden. Die waren van het grootste belang vanwege de tekortkomingen van zijn ploeggenoten. De discipelen van Wenger hadden de grootste moeite om kansen te creëren en de defensie leek ieder moment in elkaar te storten.

Dennis Bergkamp speelde in het begin van Van Persie's carrière in Engeland een belangrijke rol, of het nu als onderhandelaar met de politie was na een auto-ongeluk of als geveer van waardevolle adviezen tijdens een etentje. The Ice Man werd in Noord-Londen verafgood en de supporters kozen hem tot de op één na beste speler uit de geschiedenis van de club. In dat licht bezien was het opmerkelijk dat Robin van Persie in februari 2012 de honderdtwintig doelpunten voor Arsenal van zijn landgenoot overtrof. Met zijn verbluffende productiviteit hield hij in zijn eentje zijn club in de strijd om een plaats in de Champions League, voor Arsenal niet alleen financieel van levensbelang, maar ook een doorslaggevende factor bij het aantrekken en vasthouden van spelers.

Tegelijkertijd was zijn fantastische vorm de reden dat andere clubs nog resoluter probeerden om tijdens de transferperiode van die zomer de nummer 10 uit de greep van Arsène Wenger te trekken. In april voerde Van Persie's zaakwaarnemer Kees Vos gesprekken over een mogelijke transfer naar Juventus, dat aan het einde van het seizoen kampioen van de Italiaanse Serie A werd. Tijdens de zomer merkte Juventus' algemeen directeur Giuseppe Marotta op dat de Nederlander de 'slagroom op de taart' voor zijn team zou zijn.

Hoezeer Robin ook zijn best deed, zijn ploeggenoten waren eenvoudigweg niet goed genoeg en het werd weer een jaar zonder prijzen. De Gunners slaagden er pas laat in een plaats in de Champions League van het volgende seizoen veilig te stellen.

Aan het einde van het seizoen zag de topscorerslijst (alle competities en toernooien) er zo uit: Yossi Benayoun (6), Theo Walcott (11), Robin van Persie (37). Hier stond het zwart op wit: hij droeg het team. De roep om het hoofd van Wenger klonk steeds luider en de supporters begrepen ontzet dat er een reële kans was dat hun enige bijzondere speler het schip ging verlaten. Want waarom niet?

Met dertig doelpunten in de League was Van Persie de topscorer van de zonder enige twijfel zwaarste competitie ter wereld. Zowel de PFA (Professional Footballers' Association) als de FWA (Football Writers' Association), verkoos de Nederlander tot zijn speler van het jaar.

Het contract van Van Persie liep nog een jaar, wat betekende dat onder het Bosman-arrest hij de volgende zomer vrij was om zich in een avontuur bij een andere club te storten

zonder dat daar een chequeboek voor hoefde te worden getrokken.

De geruchten over een overgang naar Juventus verflauwden nadat Bouchra van Persie vertelde dat zij en Robins moeder liever in Londen bleven omdat zij het leven in de Engelse hoofdstad heerlijk vonden. Bouchra betoogde dat Arsenal vertrouwen had gehad in de jonge, opstandige Robin, en dat de twee partijen elkaar enorm respecteerden.

De contractonderhandelingen werden acht maanden naar achteren geschoven, tot na afloop van het seizoen; in mei werd bekendgemaakt dat ze na het Europees kampioenschap van die zomer zouden plaatsvinden.

Ere wie ere toekomt: Arsenal handelde snel en wist voor Van Persie's terugkomst de aanvallers Lukas Podolski en Olivier Giroud op de kop te tikken. Het door de kenners toegejuichte duo was niet alleen een versterking van de ploeg, maar hun aankoop maakte ook duidelijk dat de club in de komende competitie betere resultaten wilde behalen. Er werd gesproken over een aanval met drie speerpunten en Wenger benadrukte de onzelfzuchtigheid van de nieuwelingen: tactische zetten in de strijd om de gunsten van Van Persie.

Oranje was een van de favorieten op het EK van 2012, dat in Polen en Oekraïne werd gehouden. Nederland had negen van de tien kwalificatiewedstrijden gewonnen, maar zowel Van Persie als Oranje verkeerden in de groepsfase in een onrustbarend slechte vorm. Van Persie scoorde een prachtig doelpunt – tegen Duitsland, met een schot met rechts van bijna vijftig meter –, maar dat was een zeldzaam hoogtepunt in wat voor het Nederlands elftal op een rampzalig toernooi uitliep. De mannen van Van Marwijk werden in de openingswedstrijd tegen het middelmatige Denemarken vernederd en konden zich niet goed van deze blamage herstellen.

Dat wonderschone doelpunt tegen de uiteindelijke halve finalist Duitsland bleek niet meer dan een troostgoal in een met 2-1 verloren wedstrijd, terwijl de twee doelpunten van Cristiano Ronaldo in de laatste groepswedstrijd tegen Portugal betekenden dat het team dat twee jaar eerder op een haar na de wereldtitel was misgelopen nu na drie nederlagen met lege handen naar huis moest. Het was voor het eerst dat Oranje tijdens een toernooi drie wedstrijden op rij verloor en Van Marwijk nam niet veel later ontslag, zette een streep onder de affaire. Hij werd opgevolgd door Louis van Gaal.

Ondanks zijn ondermaatse optreden in Polen en Oekraïne was Van Persie nog steeds een uiterst gewild koopobject in de transferperiode van de zomer van 2012. Andere clubs wisten dat het bestuur van Arsenal onder druk stond om nu het nog kon een transferbedrag voor Robin binnen te halen, of anders de toorn van de supporters over zich af te roepen wanneer hij in de zomer van 2013 voor niets weg mocht. De supporters van Tottenham slepen hun messen omdat verdediger Sol Campbell, nadat hij zijn contract op White Hart Lane had uitgediend, in 2001 brutaalweg voor niets overstapte naar Arsenal; de trouwe Arsenal-aanhangers zouden het de machthebbers in het Emirates nooit vergeven als hetzelfde met Van Persie zou gebeuren.

Arsène Wenger stond erop dat de Gunners hun iconische nummer 10 tegen iedere

prijs zouden vasthouden, maar clubs als Manchester United, Manchester City en Juventus cirkelden inmiddels met uitgestrekte klauwen boven het Emirates.

Van Persie had de touwtjes stevig in handen: hij kon bij Arsenal blijven of naar de regerende Engelse of Italiaanse kampioen gaan. Er zouden zich ongetwijfeld nog meer clubs melden als hij publiekelijk zijn wens om te vertrekken bekendmaakte. In een bepaald opzicht is het natuurlijk prachtig om de beste speler van het team te zijn, maar het moeten ook een paar enorm frustrerende jaren voor hem zijn geweest. Ondanks zijn goede prestaties won hij nooit de bekercups en medailles die hem toekwamen omdat zijn ploeggenoten een schrijnend gebrek aan talent vertoonden.

Terwijl het rampzalige optreden van Oranje tijdens het EK van 2012 al in de herinnering aan het wegzakken was, raakten de onderhandelingen over Van Persie in een stroomversnelling, maar het bod van 8 miljoen euro dat Juventus uitbracht was voor alle betrokkenen min of meer een belediging.

Het werkelijke omslagpunt kwam op 4 juli 2012. Van Persie zette een vernietigende verklaring op zijn persoonlijke website, waarin stond dat Arsène Wenger en algemeen directeur Ivan Gazidis en hij een verschil van mening hadden over de toekomst van de club en hij zijn contract na 2013 niet zou verlengen. Op de officiële website gaf Arsenal als commentaar dat de club erop vertrouwde dat Van Persie zijn verplichtingen aan Arsenal zou nakomen, maar in feite was de club nu gedwongen het hoogste bod dat werd uitgebracht te aanvaarden.

In de verklaring schreef Van Persie: 'Ik heb afgelopen jaar een fantastisch seizoen beleefd bij Arsenal, maar het was mijn doel om prijzen te winnen en Arsenal terug te brengen naar de gloriejaren. Na lang nadenken heb ik besloten om mijn contract niet te verlengen.'

Hoewel Van Persie zich dertien dagen na zijn verklaring bij het team van Arsenal aansloot voor de trainingen die aan de competitie voorafgingen, keek niemand ervan op dat hij niet meeging met de oefentrip naar Azië. Terwijl Wenger steeds gefrustreerder raakte over de eindeloze stroom vragen van de journalisten over zijn pupil, maakte Manchester-trainer sir Alex Ferguson bekend dat hij een bod op Van Persie had uitgebracht, naar men aannam van ongeveer 20 miljoen pond. Dit was het eerste bod dat echt in de buurt van de vraagprijs van de Gunners kwam, en nadat bleek dat er bij de nieuwe rugnummers van Arsenal geen nummer voor de aanwinst Lukas Podolski zat – die als eerste in aanmerking kwam om het shirt met nummer 10 te dragen, mocht Van Persie vertrekken –, leek het bijna zeker dat de Nederlander zijn koffers al had gepakt en de verhuizers klaarstonden om in actie te komen.

Maar het bod van United werd enkele weken op stal gezet omdat Arsenal meer geld wilde zien wanneer ze hem aan een concurrent uit de Premier League zouden verkopen, en niet aan een club uit het buitenland. Het gerucht ging dat Arsène Wenger woedend was bij de gedachte dat hij Van Persie aan zijn eeuwige rivaal Ferguson zou moeten verkopen: de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de twee het vrijwel over geen enkel

onderwerp eens waren. In de kranten verschenen lachwekkende berichten dat Van Persie misschien toch bij Arsenal zou blijven.

Op woensdag 15 augustus werd bekendgemaakt dat Robin van Persie voor 24 miljoen pond naar Manchester United zou gaan. Dit was het einde van zijn acht jaar bij Arsenal, een verblijf waarin Van Persie maar twee bekercups omhoog had kunnen houden. Hij ging bij een club spelen die in dezelfde periode dertien prijzen had gewonnen.

Eindelijk werd er een streep getrokken onder een ellenlang en frustrerend transferverhaal, en kon er na het nieuws dat op 17 augustus definitief de handtekeningen onder het contract waren gezet, een nieuw opwindend tijdperk beginnen. 'Ik kijk ernaar uit om in de voetsporen te treden van de grote spitsen die hier gespeeld hebben. Met mijn ervaring en spel wil ik het team helpen prijzen te winnen. Ik kan niet wachten om te beginnen,' verklaarde Van Persie stralend nadat de transfer was afgerond.

Hij had in het shirt van Arsenal Dennis Bergkamp's doelpuntentotaal overtroffen, maar door zijn verhuizing naar Manchester United zou hij nooit zo legendarisch en geliefd worden als zijn mentor. Ook Thierry Henry had de club op zoek naar iets groters en mooiers verlaten, maar hij vertrok naar het buitenland en ontliet daarmee de verbittering die iemand ten deel valt als hij in hetzelfde land blijft en in een seizoen minstens twee keer tegen zijn oude club moet spelen.

De afgelopen jaren waren Samir Nasri en Emmanuel Adebayor vanwege hun overstap naar Manchester City de zwarte schapen van de trouwe aanhang van Arsenal geworden. Robin zou moeten accepteren dat de warme band die hij met de Arsenal-supporters had met zijn verhuizing doorgesneden werd: sommigen aanvaardden met tegenzin zijn overstap, maar velen zagen vooral een verrader in hem.

Na acht jaar onder de hoede van een rustige, bezonnen trainer, was het moeilijk om te voorspellen hoe de samenwerking tussen Van Persie en Ferguson zou verlopen. De directe manier van doen van de Schot stond in scherp contrast met de diplomatieke aanpak van de Fransman. Als Ferguson iets niet beviel, liet hij dat weten ook.

Manchester United had na 2004 nooit meer een openingswedstrijd voor de Premier League verloren, maar deze keer stak het elftal uit tegen Everton bij lange na niet in zijn beste vorm. De verwachting was dat de mannen van David Moyes het moeilijk zouden krijgen, maar de Toffees beslisten de wedstrijd na een doeltreffende kopbal van Marouane Fellaini in de tweede helft met 1-0 in hun voordeel. Van Persie kwam in de achtenzestigste minuut van de bank, maar zijn inbreng bracht niet het gewenste schokeffect teweeg. Ferguson zal niet blij zijn geweest met het resultaat en heeft zijn discipelen ongetwijfeld haarfijn uitgelegd wat hij van hun prestatie vond.

Bepaald geen geweldig begin, maar Van Persie's stemming zal enorm zijn opgeklaard nadat hem was verteld dat hij in de volgende competitiewedstrijd thuis tegen Fulham in de basisopstelling zou staan. United kende een valse start. Damien Duff bracht de bezoekers al in de derde minuut aan de leiding, maar het duurde niet lang voordat Van Persie van zich deed spreken. Doelpunten zijn bij de eerste volledige wedstrijd voor een nieuwe club

van groot belang en een snelle als deze zeker. Na tien minuten zette Patrick Evra van links voor. De bal was niet perfect, maar hij vloog in ieder geval in de richting van Van Persie. Bij zijn debuut op Old Trafford liet Van Persie de bal slim eerst één keer stuiten voordat hij het leer met een volley met zijn linkervoet in de touwen ramde.

Shinji Kagawa en Rafael scoorden in de eerste helft allebei nog een doelpunt, waarmee United op de overwinning afstevende, hoewel Nemanja Vidic ´ met een goal in eigen doel aan het einde van de wedstrijd de spanning terugbracht. Ferguson vertelde stralend dat het een ‘fantastische treffer’ van Van Persie was: voorwaar een compliment.

Een eerste doelpunt is voor een spits altijd heel belangrijk, want hoe langer die bij de nieuwe club uitblijft, hoe desastreuzer de gevolgen kunnen zijn. Fernando Torres bijvoorbeeld moest veertien wedstrijden op zijn eerste goal wachten nadat hij in januari 2011 voor 50 miljoen pond van Liverpool naar Chelsea was overgestapt. Robin had zo’n probleem niet, en nu Wayne Rooney tijdens de overwinning op Fulham een gapende wond had opgelopen waarmee hij zeker een maand aan de kant moest blijven, was de kans groot dat hij wekelijks in het elftal mocht beginnen.

Van Persie dacht vermoedelijk ‘ik raak hier misschien wel aan gewend’, nadat hij voor de uitwedstrijd tegen het onlangs gepromoveerde Southampton weer bij de basiself zat. Voor de derde keer op rij stond United de eerste goal toe. Deze keer sprong Ricky Lambert boven iedereen uit om met zijn kopbal de thuis supporters dol van vreugde te maken. Maar de Nederlander trok zijn trukendoos weer open en stuurde na een hard ingeschoten half-volley de ploegen in de rust met een gelijke stand naar de kleedkamers.

Het dappere Southampton had een reputatie als reuzendoder op te houden en na tien minuten in de tweede helft zette Morgan Schneiderlin de mannen van Nigel Adkins met een kopbal nogmaals op voorsprong. Het zag ernaar uit dat het feestje voor Fergusons duizendste competitiewedstrijd als trainer van de club in het water ging vallen. Een tweede nederlaag voor United was in de maak, tot invaller Paul Scholes de wedstrijd op zijn kop zette.

De zevenendertigjarige had al afscheid als profvoetballer genomen, maar was in het seizoen 2011-2012 teruggehaald om het lichtgewicht middenveld meer body te geven. Zijn terugkeer had zo’n enorme invloed, dat Ferguson erop stond dat hij nog een seizoen bleef. Met dertig minuten te gaan verving Scholes Tom Cleverley en was direct de baas over het middenveld, vanwaar hij zijn ploeggenoten in de aanval stuurde. Vrijwel meteen na zijn komst werd Van Persie in het zestienmetergebied neergemaaid: met een pesterige schijnbeweging lokte hij een overtreding binnen het strafschoopgebied uit. De Nederlander stapte naar voren om zelf de penalty te nemen en de aanhang van de bezoekende partij wist zeker dat hij de stand gelijk ging trekken. Maar nadat Van Persie keeper Kelvin Davis naar rechts had gestuurd, wilde hij met een soort Panenka de bal door het midden in het doel wippen, en met de achteloze souplesse van een kat klauwde de geroutineerde doelverdediger het zachte schot weg.

Wat een nachtmerrie. De tijd tikte weg, kansen werden gemist en het zag ernaar uit

dat United niet alleen op een nederlaag afstevende, maar ook dat Van Persie daar schuld aan had.

De kansen bleven komen en ten slotte scoorde de nieuwe aanwinst de gelijkmaker. Nauwelijks drie minuten voor tijd stal hij als een echte afmaker toch nog een punt. Hij schoot van dichtbij in nadat de bal van de paal in het veld terug was gesprongen. Verlossing. Maar het spannende jongensboek was nog niet uit, want Van Persie scoorde een hatrick door schuin voor de verste paal staand de bal hard in te koppen, waarna deze in het strafschoopgebied over een zee van lichamen zeilde en gluisperig tussen de lat en Davis in het doel verdween. Een winnend doelpunt in blessuretijd dat werd gevierd alsof United zojuist kampioen was geworden.

Om zo terug in de wedstrijd te komen en op het allerlaatste moment nog te winnen, dat past bij een ware kampioen. Wat Van Persie persoonlijk betreft, hij had in slechts 197 wedstrijden zijn honderdste doelpunt in de Premier League gescoord, en stond daarmee in de geschiedenis van de competitie op de achtste plaats van spelers die in zo weinig wedstrijden zo veel doelpunten hadden gemaakt.

Ferguson meende: 'Het verbaasde me, want elke keer dat ik hem een penalty heb zien nemen, joeg hij de bal in een hoek. Maar hij heeft het weer goedge maakt: zijn eerste doelpunt was prachtig en zijn kopbal was ook voortreffelijk. Hij is een fantastische speler voor ons.'

Van Persie was er als de kippen bij om zijn verontschuldigen voor de verknoeide penalty aan te bieden en vond Paul Scholes de man van de wedstrijd. Robin had de misser op een volwassen manier goedge maakt: hij liet zich niet van de wijs brengen en ging gewoon verder met de wedstrijd. Vier doelpunten in drie wedstrijden was een adembenemend begin van zijn carrière op Old Trafford, maar die opwindende start zal weer gauw vergeten zijn als hij niet aan de verwachtingen kan blijven voldoen.

Maar zijn eerste verrichtingen beloven veel goeds voor de toekomst en Van Persie plukte de vruchten van het sterke Manchester-middenveld dat hem ten dienste staat. Hij speelt in een betere ploeg en met spelers die gewend zijn trofeeën te winnen, en Robin van Persie is nu op het punt in zijn carrière aanbeland dat hij de prijzen moet gaan pakken die hij met zijn prestaties als voetballer ongetwijfeld heeft verdiend.